STEPHEN KING

KARANLIK ÖYKÜLER

ALTIN KİTAPLAR

KARANLIK ÖYKÜLER

TÜRKÇESĐ
CANAN KĐM

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:
HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKUAĞI
KUŞKUMEVSĐMĐ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SĐS
TEPKĐ
MEDYUM
SADĐST
ŞEFFAF
CESET
AZRAĐL KOŞUYOR
HAYALETĐN GARĐP HUYLARI
KARA KULE
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
HAYALETLER BELDESĐ
ÇORAK TOPRAKLAR
ÇILGINLIĞIN ÖTESĐ
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
KEMĐK TORBASI
YEŞĐL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV

Shane Leonard için.

Đçindekiler

Bir desteden tüm maçaları ve bir de joker çıkardım. Astan papaza = 1-13. Joker = 14. Kartları karıştırdım ve dağıttım. Kartların desteden çıkış sırası, yayıncımın bana gönderdiği listedeki yerlerine göre hikâyelerin kitaptaki sırasını belirledi. Ve bu şekilde edebi hikâyeler ile vurucu hikâyeler arasında şaşırtıcı bir denge oluştu. Ayrıca uygun gördüğüm yere göre her hikâyenin başına veya sonuna, birer açıklama koydum. Bir sonraki sıralamayı Tarot kartları belirleyecek.

-

Önsöz (Neredeyse) Kayıp Sanatı Đcra Etmek

Yazma zevkinden daha önce bir çok kez bahsettim ve artık bu konuyu temcit pilavı gibi tekrar gündeme getirmek istemiyorum ama bir itirafta bulunayım: yaptığım işin ticari yönünden de bir amatöre has, hafifçe çılgın bir zevk alıyorum. Bu konuda beceriksizlikler yapmak, çeşitlilik yaratmak ve sınırları zorlamak hoşuma gidiyor. Görsel romanlar (Storm of the Century, Rose Red), seri romanlar (Yeşil Yol) ve internet üzerinden yayınlanan seri romanlar (The Plant) denedim. Önemli olan daha fazla para kazanmak veya yeni pazarlar oluşturmak değil; farklı yollarla yazmanın etkisini, sanatını ve hünerini görebilmek, bu şekilde işlemi tazelemek ve sonuçta ortaya çıkan eseri -bir diğer deyişle hikâyeleri- olabildiğince parlak ve başarılı kılmak. Üstteki satırda "[hikâyeleri] taze kılmak" yazmıştım ama dürüstlük adına değiştirdim. Yani, haydi bayanlar baylar, artık kendimden başka kimi kandırabilirim? Đlk hikâyemi sattığımda yirmi bir yaşındaydım, kolejde sondan bir önceki senemdeydim. Şimdi elli dört yaşındayım ve Red Sox şapkamı astığım dokuz yüz elli gramlık bilgisayar/yazım işlemcimde pek çok şey yazdım. Çok uzun bir süredir yazıyorum ama yazmak, gözümde çekiciliğini hâlâ kaybetmiş değil. Ama yazmayı ilginçleştirip canlı bir hale getirmezsem kısa sürede yaşlanıp güçsüzleşirim. Bunun olmasını istemiyorum çünkü ne yazdıklarımı okuyan insanları (yani sizi, sevgili Sadık Okuyucu) ne de kendimi aldatmak istemiyorum. Ne de olsa bu işte birlikteyiz. Bu bir randevu. Zevk almamız, eğlenmemiz gerekir. Dans etmeliyiz.

Tüm bunları belirttikten sonra size yeni bir hikâye anlatabilirim. Karımla benim sahip olduğumuz iki radyo istasyonu var, tamam mı? Biri, spor radyosu olan WZON-AM, diğeriyse klasik rock çalan WKIT-FM (biz Bangor'un Rock'ı diyoruz). Radyoculuk bugünlerde, özellikle de Bangor gibi kanalların çok, dinleyicinin az olduğu bir pazarda çok zor. Çağdaş folk, klasik folk, eski şarkılar, Rush Limbaugh, Paul Harvey ve Casey Kasem'imiz var. Steve ve Tabby King istasyonları çok uzun bir süredir, faaliyetini zarara geçerek sürdürdü -zarar, beni huzursuz edecek kadar fazla değildi. Kazanmayı severim ama kamuoyu yoklamalarında yerimiz fena olmamasına rağmen yıl sonunda hep zararda oluyorduk. Bu bana, Bangor pazarında-yeterince reklam geliri olmaması ve pastanın dilimlerinin çok ince olmasıyla açıklandı.

Böylece aklıma bir fikir geldi. Büyüdüğüm Durham, Maine'de büyükbabamla (ben büyürken o da yaşlanıyordu) birlikte dinlediklerimize benzer radyo oyunları yazacaktım. Bir Cadılar Bayramı oyunu! Orson Welles'in Mercury Tiyatrosu'ndaki meşhur veya bilinmeyen, Dünyaların Savaşı'nın Cadılar Bayramı adaptasyonunu biliyordum elbette. H. G. Wells'in klasik istila hikâyesini haber bültenleri gibi okutmak Welles'in fikriydi (ama ne muhteşem bir fikir). Đşe yaramıştı. Öyle işe yaramıştı ki ulusal bir panik baş

göstermiş, Welles (H. G. değil, Orson) bir sonraki hafta Mercury Tiyatrosu'nda halktan özür dilemek zorunda kalmıştı. (O sırada gülümsediğine bahse girerim; biliyorum, çünkü bu kadar güçlü ve ikna edici bir yalan uydursaydım ben de gülümserdim.)

Orson Welles'in işine yarayanın benim de işime yarayabileceğini düşündüm. Welles'in adaptasyonunun başladığı gibi dans grubu müziğiyle başlamak yerine Ted Nugent'in feryat figan söylediği "Car Scratch Fever" ile başlayacaktım. Sonra WKIT yayın personelinden biri (artık kimse onlara diskjokey demiyor) anons yapacaktı. "Ben WKIT Haber'den JJ West. Yaklaşık bin kişinin Pickering Meydanı'nda toplanmış, büyük, gümüş rengi, diske benzer bir nesnenin yere doğru yaklaşmasını izlediği Bangor şehir merkezindeyim... bir dakika, belki mikrofonu kaldırırsam siz de duyabilirsiniz."

Ve böylece işe başlayacaktık. Ses efektleri için evdeki üretim olanaklarını, roller için yerel tiyatrolardaki oyuncuları kullanabilirdim ve en iyi tarafı neydi biliyor musunuz? Her şeyden iyi tarafı? Oyunu kaydedip tüm ülkedeki radyo istasyonlarına satabilirdik! Elde edilecek gelir (muhasebecimin de onayladığı gibi) "yaratıcı yazarlık geliri" değil, "radyo istasyonu geliri" olacaktı. Bu şekilde reklam gelirindeki artışla yıl sonunda radyo istasyonları kâra bile geçebilirdi!

Bir radyo oyunu yazma fikri de, yazarlık yeteneklerimi kullanarak radyo istasyonlarımı kâra geçirebilme ihtimali de oldukça heyecan vericiydi. Sonuçta ne mi oldu? Beceremedim, olan bu. Denedim, denedim ve ortaya, kulağa düzyazı gibi gelen bir sonuç çıktı. Akılda bir makara gibi boşalan bir oyun değil (Suspense ve Gunsmoke gibi radyo programlarını hatırlayacak kadar yaşlı olanlarınız ne demek istediğimi anlayacaktır), kasete kaydedilmiş bir kitap gibiydi. Buna rağmen diğer istasyonlara satıp biraz para kazanabileceğimizden emindim ama oyunun başarılı olmayacağını biliyordum. Sıkıcıydı. Dinleyiciyi aldatacaktı. Đşi elime yüzüme bulaştırmıştım ve nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Bence radyo oyunları yazmak, kayıp bir sanat. Bir zamanlar sahip olduğumuz kulaklarımızla görebilme yeteneğini kaybetmişiz. Ahşap bir bloka parmak eklemleriyle vuran bir radyo efektçisini dinlerken tozlu çizmeleriyle Long Branch Saloon'un barına doğru yürüyen Matt Dillon'ı karşımdaymış gibi görebildiğimi hatırlıyorum. Artık bu söz konusu değil. O günler geçmişte kaldı.

Shakespeare stili oyun yazarlığı bir başka kayıp sanat. Đnsanlar hâlâ kolejlerin sahneye koyduğu Hamlet veya Kral Lear'ı görmeye gidiyor ama birbirimize dürüst olalım: bu oyunlar televizyonda yayınlansa, Hamlet'i Brad Pitt, Polonius'u Jack Nicholson oynuyor olsa bile En Zayıf Halka veya Survivor Five: Stranded on the Moon gibi yapımlar karşısında izlenme şansları ne olur sizce? Ve insanlar Kral Lear veya Macbeth gibi Elizabeth dönemi oyunlara hâlâ gidiyor olmasına rağmen, bir sanat formundan zevk almakla o dalda yeni bir örnek yaratmak arasında çok büyük bir fark var. Arada sırada biri Broadway'de veya başka bir yerde bunu dener ve her zaman başarısız olur.

Şiir, kayıp bir sanat değildir. Şiir, her zamankinden iyi durumda. Elbette gösteriş ve dehayı birbirine karıştıran aptallar çetesi (Mad dergisi çalışanlarının kendilerine dedikleri gibi) her zamanki gibi çalıların ardına sinmiş durumda ama sanatın çok parlak temsilcileri de var. Bana inanmıyorsanız yerel kitapçı dükkanınızdaki edebi dergilere bakın. Okuduğunuz her altı berbat şiire karşılık bir iki iyi şiire rastlayabilirsiniz. Ve inanın bana, çöplükle hazine karşılaştırılıyorsa bu oldukça iyi bir oran.

Kısa hikâyeler de kayıp bir sanat değil ama yok oluşun derin çukuruna düşmeye şiirden daha yakın olduğunu söyleyebilirim. Đlk kısa hikâyemi uzun yıllar önce, 1968'de sattığımda pazarın yıpranmasından dolayı hissettiğim üzüntüyü dile getirmeye başlamıştım bile: yirminci yüzyılın ilk yarısında çok popüler olan ucuz dergiler yok olmuştu, haftalıklar (örneğin The Saturday Evening Post) can çekişiyordu. Aradan geçen yıllar içinde kısa hikâye pazarının giderek daraldığını gördüm. Tanrı, genç yazarların hikâyelerini yayınlayabildikleri küçük dergileri, onların kelime yığınlarını (özellikle 2001 yılında ortaya çıkan Şarbon korkusuna rağmen) okuyan editörleri ve ilginç hikâyelerin .antolojisi için hâlâ yeşil ışık yakan yayıncıları korusun. Onları korumak için Tanrı'nın bütün gününü, hatta kahve molasını bile, harcamasına gerek yok. On, on beş dakika yetecektir çünkü sayıları çok az ve her geçen yıl daha da azalıyor. Genç yazarlar (bu kitleye ben de dahilim ama orada hiçbir eserim yayınlanmadı) için Kutup Yıldızı gibi bir yol gösterici olan Story dergisi artık yok. Yaşaması için çok çaba gösterilen Amazing Stories de artık yok. Vertex gibi ilginç bilim kurgu dergileri ve elbette Creepy ve Eerie gibi korku dergileri de yok. Bu harika dergiler çok uzun zaman önce yok oldu. Arada sırada birileri bu dergileri hayata döndürmeye çalışır; bunu yazdığım sıralarda Weird Tales tekrar yayın hayatına dönmeye çalışıyor. Bu çabalar çoğunlukla sonuçsuz kalıyor. Vezinlerle yazılmış Shakespeare tarzı oyunlar gibi göz açıp kapayıncaya kadar yayın hayatına başladıktan çok kısa bir süre sonra yok oluyorlar. Ve bir kez yok oldular mı, geri getirmek neredeyse imkânsız oluyor. Yitip gidenler, yitik halde kalmakta çok kararlı oluyorlar. Geçen yıllar boyunca kısa hikâyeler yazmaya devam ettim. Devam etmemin bir sebebi, zaman zaman aklıma fikirler gelmesi, üç bin, dokuz bin, en fazla on beş bin kelimeye dökülmek için yalvaran güzel fikirler, bir başka sebepse pek nazik olmayan bazı eleştiri yazarlarının düşündüklerinin aksine işimin bitmediğini en azından kendime göstermekti. Kısa hikâyeler hâlâ başlı başına birer iş, bir zanaatçının dükkanından

alabileceğiniz, her biri diğerlerinden farklı olan eşyalarla eşdeğerde. Elbette arka odada el emeğiyle yapılmasını bekleyecek kadar sabırlı ve istekliyseniz.

Ama kısa hikâyeleri pazarlamak için hikâyeler o şekilde yaratıldı diye yine babadan kalma yöntemler kullanmaya gerek yok. Ayrıca bir hayal ürününün satış şeklinin o ürünün değerini azalttığını ve ucuzlattığını varsaymak (eleştiri basınında pek çok geri kafalı böyle yapmış görünüyor) da yanlış. Bana eserlerimi pazarlama konusunda en garip deneyimimi yaşatan ve anlatmaya çalıştığım ana noktaları gösteren "Lunapark Treni"nden bahsediyorum. "Lunapark Treni"nde, yitirilenin geri getirilmesinin çok zor olduğunu, belirli bir nokta geçildikten sonra yok oluşun muhtemelen kaçınılmaz olduğunu ama yaratıcı yazarlığın bir yönünde -ticari yön- yeni bir bakış açısının bazen bütünü güzelleştirebileceğini anlatmaya çalıştım.

"Lunapark Treni", On Writing'den sonra, beni neredeyse sürekli bir fiziksel ıstırap içinde bırakacak bir kazanın ardından gelen iyileşme dönemimde ortaya çıktı. Yazmak, acının çoğunu benden uzaklaştırdı; her zaman benim için en iyi ağrı kesici olmuştur. Anlatmak istediğim hikâye, basitliğin ta kendisiydi; kamp ateşi başında anlatılan hayalet hikâyelerinin bir adım ötesi. Ölü Adam Tarafından Arabaya Alınan Otostopçu'ydu. Hayal gücümün gerçek dışı dünyasında kaybolmuş bir halde hikâyemi yazdığım sırada aynı derecede gerçek dışı olan e-ticaret dünyasında yeni bir oluşum kendini gösteriyordu. Bu oluşumun bir öğesi, sayfalarını elimizle çevirdiğimiz (iyi yapıştırılmamışsa bazen çevirirken kopardığımız), tutkalla bir arada tutulan kapak ve yapraklardan oluşan kitapların pabucunu dama atacağını iddia ettiği elektronik kitaplardı. 2000 yılının başlarında, Arthur C. Clarke'ın sadece siber uzayda yayınlanmış bir makalesine çok büyük ilgi gösterilmişti. Ama fazlasıyla kısaydı (ilk okuduğumda kız kardeşinizi öpmek gibi olduğunu düşünmüştüm). Benim hikâyem oldukça uzundu. Scribner'daki editörüm Susan Moldow (bir Gizli Dosyalar hayranı olarak ona Ajan Moldow diyorum... gerisini siz düşünün) bir gün Ralph Vicinanza'nın teşvikiyle aradı ve elimde elektronik pazarda denemek isteyebileceğim bir şey olup olmadığını sordu. Ona "Lunapark Treni"ni gönderdim ve üçümüz -Susan, Scribner ve ben- yayıncılık tarihinde küçük bir sayfa açtık. Hikâyeyi birkaç yüz bin kişi internetten indirdi ve sonunda mahcup olmama yol açan bir miktar para kazandım. (Tabii bu lanet olası bir yalan, mahcup falan olmadım.) Kaset hakları bile yüz bin dolardan fazla kazandırdı ki bu, komik denecek kadar büyük bir miktar.

Böbürleniyor muyum? Kendimi mi övüyorum? Bir açıdan evet. Ama size söylemek istediğim bir şey daha var: "Lunapark Treni" beni tam anlamıyla çılgına çevirdi. Havaalanlarının o havalı, şık bekleme salonlarında genellikle diğer insanlar tarafından görmezden gelinirdim; insanlar çoğunlukla telefonda konuşuyor veya barda içki içerken laflıyorlardı. Bu durumdan gayet memnundum. Arada sırada biri yanıma gelir, elindeki peçeteyi karısı için imzalayıp imzalamayacağımı sorardı. Bu kaliteli takım elbise giymiş, deri evrak çantaları taşıyan adamlar, karılarının bütün kitaplarımı okuduğunu söylerlerdi. Ama onlar hiçbirini okumamış olurdu. Bunu da bilmemi isterlerdi. Sadece çok meşgullerdi. Başarılı Đnsanların Yedi Alışkanlığı'nı, Peynirimi Kim Kaptı'yı veya Jabez'in Duası'nı okumuşlardı, hepsi o. Acele etmeliler, hızlı yaşamalılardı, yaklaşık dört yıl sonra bir kalp krizi geçireceklerdi ve o sırada iyi görünmelilerdi.

"Lunapark Treni" bir e-kitap olarak yayınlandıktan (kapağı, Scribner amblemi ve her şeyiyle) sonra bu durum değişti. Havaalanlarının bekleme salonlarında insan yığını ortasında kalıyordum. Boston Amtrak salonunda bile hücuma uğradım. Caddede yürürken yakama yapışıyorlardı. Bir süre için bir gün içinde üç talk show programından gelen teklifi geri çevirdiğim oldu (Springer'ı bekliyordum ama Jerry hiç aramadı). Time'ın kapağına bile çıktım. The New York Times "Lunapark Treni"nin gözle görülür başarısını ve siber uzaydaki halefi "The Plant"ın gözle görülür başarısızlığını haber yaptı. Ulu Tanrım, The Wall Street Journal'ın ön sayfasındaydım. Đstemeden bir patlama yapmıştım.

Peki beni çıldırtan neydi? Neydi tüm bunları anlamsızlaştıran? Hiç kimse hikâyeyi umursamıyordu. Kahretsin, hikâye hakkında tek bir şey soran bile olmadı. Çok da iyi bir hikâye. Basit ama eğlenceli. Amacına ulaşıyor. Bana göre okurken size televizyonu kapattırdıysa bu hikâye (ve koleksiyonda onu takip eden hikâyeler) çok başarılı demektir.

Ama "Lunapark Treni" konusunda herkesin sorduğu sadece, "Nasıl gidiyor? Satışlar ne durumda?" gibi sorulardı. Onlara hikâyenin satışını zerre kadar umursamadığımı, benim için önemli olanın okuyucuların yüreğinde bıraktığı iz olduğunu nasıl anlatmalıydım? Okuyucuların gözünde başarılı mıydı? Başarısız mıydı? Sinir uçlarına ulaşabiliyor muydu? Korku hikâyesinin var oluş amacı olan o küçük ürpertiyi yaratabiliyor muydu? Sonunda yaratıcılığın bozulmasının bir başka örneğine tanık olduğumu anladım. Bir başka sanatın yok olmanın eşiğinde olduğunun işaretiydi. Sırf ürünü pazara farklı bir yöntemle sunduğunuz için büyük bir derginin kapağına çıkmanın tuhaf şekilde yozlaşmış bir tarafı var. Hikâyeyi internetten indiren bütün o insanların, hikâyenin içeriğinden çok paketini merak etmiş olabilecekleri ihtimali ise daha da kötü. "Lunapark Treni"ni bilgisayarına indiren insanlardan kaçının onu okuduğunu bilmek ister miyim? Hiç sanmıyorum. Çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayabilirim.

E-yayıncılık geleceğimiz olabilir veya olmayabilir, inanın hiç umurumda değil. Benim için bu yöntemi

denemek sadece tüm benliğimi hikâye yazarlığına verebilmeye çalışmanın ve yazdıklarımı mümkün olduğunca çok kişiye ulaştırabilmenin bir başka yoluydu.
Bu kitap muhtemelen bir süre bestseller listesinde kalacak; o yönden çok şanslıyım. Ama bu kitabı o listede gördüğünüzde kendinize daha önce kısa hikâyelerden oluşan bir başka kitabın orada ne kadar süre kaldığını sorun ve yayıncıların, okuyucunun ilgisini böylesine az çeken bu tür kitapları basmaya devam etmelerini daha ne kadar umabileceğinizi düşünün. Bununla birlikte benim için soğuk bir gecede, elimde bir fincan çayla en sevdiğim koltuğa oturup dışarıda esen rüzgârın sesini dinleyerek bir oturuşta bitirebileceğim bir hikâyeyi okumak kadar mükemmel bir zevk pek az bulunur.
Ama onları yazmak o kadar zevkli değil. Bu koleksiyonda nispeten önemsiz olan sonuçtan çok daha büyük bir çaba harcanarak yazılmamış sadece iki hikâye var: "Her şey Olacağına Varır" ve "L.T.'nin Evcil Hayvan Teorisi". Sanatımı en azından taze tuttuğuma inanıyorum. Bunun en büyük sebebi, her yıl mutlaka bir veya iki hikâye yazmaya kararlı oluşum. Para için değil; aşk için olduğu da tam olarak söylenemez ama bir tür görev icabı. Çünkü kısa hikâye yazmak istiyorsanız kısa hikâye yazmayı düşünmekten çok daha fazlasını yapmanız gerekir. Bu, bisiklete binmekten çok bir spor salonunda egzersiz yapmaya benziyor; tekrarlamazsanız elinizde olanı kaybedersiniz.
Onları bu şekilde bir araya getirilmiş halde görmek bana büyük bir haz veriyor. Umarım size de en az bu kadar zevk verir. Sonucu bana www.stephenking.com adresine girerek iletebilirsiniz. Hem benim için hem kendiniz için yapabileceğiniz bir şey daha var: bu hikâyeleri beğendiyseniz bir hikâye kitabı daha alın. Örneğin Matthew Clam'den Sam the Cat veya Ron Carlson'dan The Hotel Eden. Bu isimler, iyi iş çıkaran yazarlardan sadece ikisi ve artık resmen yirmi birinci yüzyılda olmamıza rağmen bu işi eski yöntemle, her seferinde bir kelime yazarak yapıyorlar. Sonuçta karşınıza çıktığı biçim bu gerçeği değiştirmez. Umursuyorsanız onları destekleyin. En iyi destekleme yöntemi hâlâ değişmedi: hikâyelerini okuyun.
Benimkileri okuyan birkaç insana teşekkür etmek istiyorum: The New Yorker'dan Bill Buford; Scribner'dan Susan Moldow; uzun yıllar boyunca çıkardığım pek çok işi baskıya hazırlayan Chuck Verrill; Ralph Vicinanza, Arthur Greene, Gordon Van Gelder; The Magazine of Fantasy and Science Fiction'dan Ed Ferman; Cavalier'den Nye Willden ve '68'de ilk hikâyemi satın alan merhum Robert A. W. Lowndes. Ayrıca -en önemlisi- en sevdiğim Sadık Okuyucu'm olan karım Tabitha'ya teşekkür ederim. Tüm bu insanlar kısa hikâyenin kayıp bir sanat olmasını engellemek için çalışmışlar ve halen çalışmaktalar. Ben de öyle. Ve satın alarak (böylelikle maddi destek sunarak) ve okuyarak siz de yardım ediyorsunuz. En büyük yardımcı sizsiniz, Sadık Okuyucu. Her zaman siz.

Stephen King Bangor, Maine 11 Aralık, 2001

Dört Numaralı Otopsi Odası

Bir süredir öyle bir karanlık içindeydim ki -ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrim yok- hâlâ baygın olduğumu sandım. Sonra yavaşça, baygın insanların karanlık içindeki hareketi algılayamayacaklarını ve o hareketle birlikte gıcırdayan bir tekerlekten çıktığı belli olan ritmik sesi duyamayacaklarını düşündüm. Ve aynı zamanda, başımın tepesinden topuklarıma dek bir temas hissediyordum. Plastik veya kauçuk olabilecek bir şeyin kokusunu alıyordum. Bu baygınlık olamazdı ve bu hisler, bir rüya görüyor olduğumu düşünebilmem için fazlasıyla... gerçekti.
O halde bana neler oluyordu?
Kimdim?
Ve bu bir rüya değilse neydi?
Gıcırdayan tekerleğin aptal ritmi kesildi ve hareket durdu. Etrafımı saran ve kauçuk gibi kokan şeyden bir hışırtı duyuldu.
Bir ses sordu: "Hangisi dediler?"
Bir duraksama.
Đkinci ses: "Dörttü sanırım. Evet, dört."
Tekrar hareket etmeye başladık ama bu kez daha yavaştı. Artık hafif ayak sesleri duyabiliyordum. Muhtemelen yumuşak tabanlı ayakkabılar, belki spor ayakkabı giyiyorlardı. Beni tekrar durdurdular. Hafif bir tıkırtının ardından bir uğultu oldu. Galiba açılan kapının havalı menteşesinin çıkardığı sesti. Neler oluyor? diye haykırdım ama haykırışım sadece beynimde kaldı. Dudaklarım kıpırdamıyordu. Dudaklarımı -ve ağzımın içinde hareketsiz duran dilimi- hissedebiliyor ama kıpırdatamıyordum. Üzerinde yattığım şey tekrar ilerlemeye başladı. Tekerlekli bir yatak mıydı? Evet. Daha doğrusu bir sedye. Uzun zaman önce, Lyndon Johnson'ın Asya'daki lanet olası küçük macerasında bunlarla bir deneyimim olmuştu. Anladığım kadarıyla

bir hastanedeydim, başıma yirmi üç yıl önce neredeyse hadım olmama sebep olacak patlama gibi kötü bir şey gelmişti ve ameliyat edilecektim. Bu fikir, içinde pek çok akla yatkın yanıtı barındırıyordu ama hiçbir yerim acımıyordu. Aklımı kaçıracak kadar dehşete düşmüş olmam haricinde gayet iyiydim. Ve eğer bunlar beni ameliyathaneye götüren hademelerse niçin göremiyordum? Neden konuşamıyordum?
Üçüncü bir ses: "Bu tarafa, çocuklar."
Tekerlekli yatağım yön değiştirdi. Bu arada kafamın içinde aynı soru yankılanıyordu. Başımı ne tür bir belaya soktum?
Bu, kim olduğuna bağlı değil mi? diye sordum daha sonra kendime. En azından kim olduğum sorusunun cevabını artık bulmuştum. Ben, Howard Cottrell'dim. Bazı iş arkadaşlarım tarafından Fatih Howard olarak çağrılan bir borsa simsarı.
Đkinci ses (tam başımın üzerinden): "Bugün çok güzel görünüyorsun, doktor."
Dördüncü ses (bir kadına ait ve serinkanlı): "Senin tarafından beğenilmek her zaman çok hoş, Rusty. Biraz acele edebilir misin? Bebek bakıcısına yediden önce evde olacağımı söyledim. Ailesiyle yemeğe çıkacakmış."
Yediden önce, yediden önce. Demek hâlâ öğle sonrası, belki akşamüstüydü ama ben zifiri bir karanlığın içindeydim. Neler oluyordu? Daha önce neredeydim? Ne yapıyordum? Neden telefonlarla boğuşmuyordum?
Çünkü bugün cumartesi, diye fısıldadı derinde bir ses. Sen... sen...
Bir ses: TOK! Sevdiğim bir sesti. Neredeyse onu duymak için yaşadığım ses. Bu... neyin sesiydi? Elbette topa vuran golf sopasının sesi. Oyunun ilk vuruşu. Ayakta durmuş, topun havada süzülmesini izliyordum... Birileri beni omuzlarımdan ve dizlerimin altından tutarak kaldırdı. Çok korktum ve çığlık atmaya çalıştım. Hiçbir ses çıkmadı... veya belki çıktı ama çok zayıftı, belki altımdaki tekerleğin gıcırtısından bile hafif. Belki o kadar bile değildi. Muhtemelen hayalimin bir ürünüydü.
Sonsuz bir karanlık içinde, havadaydım, Hey, sakın beni düşürmeyin, belim iyi sayılmaz, demek istedim ama dudaklarım ve çenem yine kıpırdamadı; dilim hâlâ ölü bir köstebek gibi ağzımın içinde duruyordu. Aklıma korkunç bir düşünce geldi ve hissettiğim korkunun derecesi paniğe yaklaştı: ya beni ters bir pozisyonda koyarlarsa ve dilim geri kayıp nefes borumu tıkarsa? O şekilde nefes alamazdım! Biri için "dilini yuttu" dediklerinde kastettikleri de bu değil miydi?
Đkinci ses (Rusty): "Bak bu hoşuna gidecek, doktor, adam Michael Bolton'a benziyor." Kadın doktor: "O da kim?"
Üçüncü ses-en fazla yirmi yaşında olan bir gencin sesi: "Zenci olmaya özenen beyaz bir şarkıcı. Bu adamın o olduğunu sanmıyorum."
Bunun üzerine gülüşmeler oldu, bayan doktor da (biraz şüpheyle) katılmıştı ve minderli bir masaya benzeyen yere bırakıldığımda Rusty bir başka espri yaptı; görünüşe bakılırsa bir stand-up gösterisine yetecek kadar malzemesi vardı. Ama ben, söylediklerindeki komik noktayı yakalayamadım çünkü buz gibi bir dehşet beni dondurmuştu. Dilim soluk borumu tıkarsa nefes alamazdım, bu düşünce aklımdan geçmişti ama yeni, korkunç bir düşünce onun yerini aldı. Ya zaten nefes almıyorsam?
Ya ölmüşsem? Ya ölüm böyle bir şeyse?
Duruma uyuyordu. Her şey korkunç bir bulmacanın parçaları gibi yerine oturuyordu. Karanlık. Plastik kokusu. O günlerde Fatih Howard'dım, olağanüstü borsa simsarı, Derry Municipal Country Club'daki diğer üyelerin kâbusu, dünya üzerindeki ünlü golf sahalarının gediklisi... ama 71'de Mekong Deltası'nda Tıbbi Yardım Ekibi'nin bir parçası olan, köpeğini gördüğü rüyadan yaşlı gözlerle uyanan korkmuş bir gençtim ve bu hissi, bu kokuyu tanımıştım.
Ulu Tanrım, bir ceset torbasının içindeydim.
Đlk ses: "Şunu imzalar mısınız, doktor? Biraz bastırsanız iyi olur, üç kopya üst üste." Kâğıdın üzerinde gezen kalemin sesi duyuldu. Đlk sesin sahibinin doktora bir dosya uzattığını hayal edebiliyordum.
Ah, sevgili Đsa, ne olur ölmüş olmayayım! Çığlık atmaya çalıştım ama yine hiç ses çıkmadı. Ama nefes alıyorum... değil mi? Yani nefes aldığımı hissetmiyorum ama ciğerlerim iyi, uzun süre su altında kalınca olduğu gibi hava için yırtınmıyor, bu iyiyim demektir, değil mi?
Ama ölüysen, diye mırıldandı derinden gelen ses, ciğerlerin hava için zaten yırtınmaz, değil mi? Hayır... çünkü ölülerin akciğerlerinin oksijene ihtiyacı olmaz. Ölülerin ciğerleri... durumu öylece kabullenir.
Rusty: "Cumartesi akşamı ne yapıyorsun, doktor?"
Ama ölmüşsem nasıl oluyor da hissediyorum? Đçinde olduğum torbanın kokusunu nasıl alıyorum? Bu sesleri, doktorun cumartesi günü Rusty ismindeki -ne tesadüf- köpeğini yıkayacağını söylemesini ve gülmelerini nasıl duyuyorum? Ölmüşsem Oprah'nın programına katılan insanların hep bahsettiği beyaz ışığı neden görmüyorum? Neden hâlâ buradayım?
Fermuvar sertçe açıldı ve kendimi bembeyaz bir aydınlığın içinde buldum; bir kış günü bulutların arasından yüzünü gösteren güneş gibi kör ediciydi. Gözlerimi kısmaya çalıştım ama olmadı. Gözkapaklarım bozulmuş

panjurlar gibiydi.
Bir yüz, parlak bir yıldızdan değil, tavandaki floresan lambadan gelen ışığın bir kısmını engelleyerek üzerime doğru eğildi. Yirmi beş yaşlarında, yakışıklı bir adamdı. Baywatch• veya Melrose Place gibi dizilerde görmeye alışık olduğumuz yakışıklı karakterleri andırıyordu. Ama onlardan bir nebze daha zeki olduğu söylenebilirdi. Özensizce taktığı yeşil ameliyat kepinin altından taşan siyah saçları gürdü. Yeşil bir önlük giymişti. Gözleri, kızların uğruna ölebileceklerini söyledikleri renkte, kobalt mavisiydi. Elmacık kemiklerinin üzerinde belli belirsiz çiller vardı.
"Hey, vay canına," dedi üçüncü ses. "Bu adam gerçekten de Michael Bolton'a benziyor! Yüzü belki biraz daha uzun..." Yakınlaştı. Maskesinin ensesinden sarkan yeşil bağcıklarından birinin ucu alnıma sürttü, "...ama evet, benzerlik çok dikkat çekici. Hey Michael, bize bir şarkı söyle."
Söylemeye uğraştığım şarkı, Đmdat! idi ama tek yapabildiğim ölü, donuk gözlerle bakmaktı; ölümün böyle olup olmadığını, ölü olup olmadığımı, kanın pompalanması kesilince herkesin buraya gelip gelmediğini bilmiyordum. Hâlâ yaşıyorsam bu genç adam gözbebeklerimin ışıkla karşılaşınca küçüldüğünü nasıl görmedi? Bu sorunun cevabını biliyordum... ya da bildiğimi sanıyordum. Gözbebeklerim küçülmemişti. Onun için parlak ışık bu kadar acı veriyordu.
Alnıma sürten bağcık bir tüy gibiydi.
Đmdat! diye haykırdım muhtemelen bir stajyer veya hâlâ tıp öğrencisi olan Baywatch yakışıklısına.
Lütfen yardım edin!
Dudaklarım titremedi bile.
Üzerime eğilen yüz geri çekildi, alnıma sürtünen bağcık uzaklaştı ve parlak beyaz ışık, başka tarafa çeviremediğim gözlerime ve beynime doldu. Tecavüze benzeyen, cehennem gibi bir duyguydu. Uzun süre bu ışığa bakmak zorunda kalırsam kör olacağımı düşündüm ve körlük ne büyük bir rahatlama olacaktı! TOK! Golf sopasının topa vurduğu an çıkan ses. Ama bu kez vuruş daha düz, ellerde beliren his kötüydü. Top havadaydı. Büyük bir yay çizerek uçuyor... uçuyor... uzaklaşıyor...
Kahretsin.
Engebeli bölümdeydim.
Görüş alanıma bir başka yüz girdi. Üzerinde yeşil değil, beyaz bir önlük olan, dağınık kızıl saçlı biri. Pek zeki birine benzemiyordu. Karşımdaki yüz sadece Rusty'ye ait olabilirdi. Yüzünde, zavallı kolunda SUTYEN ASKILARINI ÇEKMEK ĐÇĐN DOĞDUM dövmesi olan liseli bir çocuğa has aptal bir gülümseme vardı.
"Michael!" diye bağırdı Rusty. "Tanrım, çokkk iyi görünüyorsun, ahbap. Seninle tanışmak ne büyük şeref! Haydi bize bir şarkı söyle, koca adam! Ölüler diyarı listelerinin zirvesindeki şarkıyı söyle!" Arkadan bir yerden artık bu sululuklara eğleniyormuş gibi bile yapmayan doktorun soğuk sesi duyuldu. "Kes şunu, Rusty." Sonra sesi yön değiştirdi. "Hikâye nedir, Mike?"
Mike, ilk sesin sahibiydi-Rusty'nin partneri. Sesi, büyüdüğünde Andrew Dice Clay olmak isteyen bir adamla çalışıyor olmaktan utanç duyuyor gibi geliyordu. "Derry Muni'de, on dördüncü delikte bulunmuş. Sahanın dışında, engebeli bölümdeymiş. O tarafta oynayan dört adamdan biri çalının altından çıkan bacağını görmemiş olsaydı şimdiye kadar bir karınca çiftliğine dönmüş olurdu."
Başımın içinde o sesi tekrar duydum -TOK!- ama bu kez sesi, çok daha nahoş bir başka ses izlemişti: golf sopamı savururken ucunu çarptığım çalıların hışırtısı. Zehirli sarmaşıkların olduğu söylenen on dördüncü delik. Zehirli sarmaşıklar ve...
Rusty, yüzünde aptalca bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu. Đlgisini çeken ölüm değil, Michael Bolton'a olan benzerliğimdi. Oh evet, bu benzerliğin ben de farkındaydım, birkaç kadın müşteriyle olduğum zamanlar hariç bunu pek gündeme getirmemeye çalışırdım. Böyle şeyler çok kullanıldığında etkisini çabucak kaybederdi. Ve bu şartlar altında... Tanrım.
"Đlk müdahaleyi yapan kimmiş?" diye sordu kadın. "Kazalian mı?"
"Hayır," dedi Mike ve bir süre için bakışlarını bana çevirdi. Rusty' den en az on yaş büyüktü. Siyah saçlarının arasında birkaç gri tel göze çarpıyordu. Gözlükleri vardı. Nasıl oluyor da bu insanların hiçbiri hâlâ hayatta olduğumu göremiyor? "Onu bulan dört adamdan biri doktormuş. Birinci sayfadaki imza da ona ait... görüyor musunuz?"
Kâğıt hışırtıları. "Tanrım, Jennings. Onu tanıyorum. Gemi büyük tufandan sonra Ağrı Dağı'na indiğinde Nuh Peygamber'in ilk kontrolünü de o yapmış olmalı."
Rusty espriyi anlamış görünmüyordu ama yine de suratıma doğru böğürürcesine güldü. Nefesinde öğle yemeğinde yediği soğanların kokusu vardı ve bu kokuyu alabildiğime göre nefes alıyor olmalıydım. Öyle olmalıydı, değil mi? Ama...
Bunun üzerinde düşünmeme fırsat kalmadan Rusty iyice eğildi ve içimde bir umut patlaması oldu. Bir şey görmüştü! Bir şey görmüş ve suni teneffüs yapmaya karar vermişti. Tanrı seni korusun, Rusty! Tanrı seni ve soğan kokulu nefesini korusun!

Ama yüzündeki aptalca gülümseme değişmemişti ve ağzını benimkine yaklaştıracağı yerde parmaklarıyla çenemi kavradı. Bir kenarı başparmağıyla, öbür tarafı diğer parmaklarıyla tutuyordu. "Yaşıyor!" diye haykırdı Rusty. "Yaşıyor ve Michael Bolton Dört Numaralı Oda Hayranlar Kulübü için şarkı söyleyecek!"
Parmaklarının baskısı arttı -uyuşturucu etkisi altındaymışım gibi çok hafif bir sızı vardı- ve dişlerimi birbirine çarptırarak çenemi sertçe aşağı yukarı oynatmaya başladı. Bir yandan da Percy Sledge'in kafasını patlatacak detone bir sesle kulakları tırmalayarak şarkı söylüyordu. Çenem, elinin sert hareketleriyle açılıp kapanıyor; dilim, hareketli bir su yatağının üzerinde yatan ölü bir köpek gibi yükselip alçalıyordu. "Kes şunu!" diye tersledi onu doktor kadın. Gerçek bir şok yaşadığı sesinden anlaşılıyordu. Bunu muhtemelen hissetmiş olan Rusty durmadı ve neşeyle yaptığını sürdürdü. Parmakları artık yanaklarıma batıyordu. Donmuş gözlerim kör kör yukarı bakıyordu.
Rusty şarkıya devam ediyordu.
Sonra kadını gördüm. Yeşil önlük giymişti ve boğazına bağladığı kepi ensesinden sarkıyordu. Kısa, kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı. Erkeksi ama aynı zamanda güzel bir kadındı. Kısa tırnaklı ellerinden biriyle Rusty'yi yakaladı ve geri çekti.
"Hey!" dedi Rusty bozuk bir sesle. "Bırak beni!"
"O halde sen de onu rahat bırak," dedi kadın. Sesinde belirgin bir öfke vardı. "Sululuklarından bıktım artık, Rusty. Bir daha olursa hakkında olumsuz bir rapor yazacağım."
"Hey, sakin olun," dedi Baywatch yakışıklısı-doktorun asistanı. Patronu ve Rusty'nin hemen orada birbirlerine girmesinden korkuyor gibiydi. "Haydi bu konuyu kapatalım."
"Neden bana böyle cadılık yapıyor?" dedi Rusty. Sesinin hâlâ gücenmiş çıkmasına gayret ediyor, hatta mızmızlanıyordu. Sonra sesinin tonu hafifçe değişti. "Neden bana böyle kötü davranıyorsun? Yoksa âdet döneminde misin?"
Doktorun sesi tiksinti doluydu. "Çıkarın şunu buradan."
Mike: "Haydi, Rusty. Gidip defteri imzalayalım."
Rusty: "Tamam. Ve biraz temiz hava alalım."
Ve ben tüm bunları bir radyo yayınıymış gibi dinliyordum.
Ayak sesleri kapıya doğru uzaklaştı. Alınmış olan ve sıkıntıyla homurdanan Rusty doktorun neden ruh halini daha önceden belirtmediğini düşündü, böylece herkes bilirdi. Yumuşak tabanlı ayakkabıların çıkardığı seslerin yerini aniden lanet olası topumu bulmak için çalılara vurduğum sopamın çıkardığı hışırtılar aldı. Topun fazla derine gitmediğinden emindim, o halde neredeydi bu kahrolası? Tanrım, on dördüncü delikten nefret ediyordum. Zehirli sarmaşık olduğu söyleniyordu ama bu sık çalıların arasında daha tehlikeli bir şey... Sonra bir şey beni ısırmıştı, değil mi? Evet, bundan neredeyse eminim. Sol baldırımdan, beyaz spor çorabımın hemen üst kısmından ısırılmıştım. Önce bir noktada yoğunlaşan, ardından yayılan keskin bir acı...
...ve ardından zifiri karanlık. Sedye üzerinde, bir ceset torbasının içinde Mike'ın ("Hangisi dediler?") ve Rusty'nin ("Dörttü sanırım. Evet, dört.") sesini duyana dek.
Bir çeşit yılan olduğunu düşünmek istiyordum ama belki bunun sebebi topumu ararken aklımda yılanların olmasıydı. Bir böcek de olabilirdi, tek hatırladığım bir acı dalgasıydı ve ne olduğu aslında o kadar da önemli değildi, değil mi? Önemli olan, hâlâ hayatta olduğum ve onların bunu bilmediğiydi. Şanslı olduğum söylenemezdi elbette... Dr. Jennings'i tanıyordum, on birinci delikte diğer üç arkadaşı ve onunla konuşmuştum. Đyi bir adamdı ama fazla yaşlıydı. Bunak, öldüğümü söylemişti. Ardından, uyuşuk yeşil gözleri ve şımarık liseli sırıtışıyla Rusty ölü olduğumu ilan etmişti. Doktor hanım, Bayan Cisco Kid henüz bana bakmamıştı bile. Belki yakından baktığında...
"Bu serseriden nefret ediyorum," dedi doktor kapının kapanmasının ardından. Artık sadece üç kişiydik, ama elbette Bayan Cisco Kid sadece iki kişi olduklarını sanıyordu. "Bütün serseriler neden beni buluyor, Peter?"
"Bilmiyorum," dedi Bay Melrose Place. "Ama Rusty özel bir vaka, en önde gelen serserilere bile taş çıkartır. Beyni ölü olduğu halde yürüyebilen bir mucize."
Doktor güldü ve bir metal sesi duyuldu. Bu sesin ardından beni ölesiye korkutan başka sesler geldi. Birbirine çarpan çelik aletlerin sesi. Sol tarafımdan geliyordu ve görüş alanımın dışında olmasına rağmen ne yapmaya hazırlandıklarını anladım: otopsi. Beni kesmek için hazırlık yapıyorlardı. Howard Cottrell'in kalbini çıkarıp hangi sebeple pes etmiş olduğunu bulmaya çalışacaklardı.
Bacağım! diye haykırdım beynimin içinde. Sol bacağıma bakın! Sorun orada, kalbimde değil! Belki de her şeye rağmen gözlerim parlak ışığa uyum sağlamıştı. Şimdi görüş alanımın üst köşesinde paslanmaz çelikten bir aleti görebiliyordum. Dev bir dişçi aletini andırıyordu ama ucunda delgi yoktu. Bu bir testereydi. Beynin derinliklerinden, sadece Riziko! oynarken gerekebilecek ilginç bilgilerin saklandığı yerden aletin ismini bile buldum. Bu bir Gigli testeresiydi. Kafatasının tepesini kesip açmak için kullanılıyordu. Elbette bunu, saçlarınız ve yüzünüzle birlikte tüm kafa derinizi bir çocuğun Cadılar Bayramı maskesi gibi çekip çıkardıktan sonra yapıyorlardı.

Sonra beyninizi dışarı çıkarıyorlardı.
Birbirine çarpan metal sesleri devam ediyordu. Sonra bir sessizlik oldu. Ardından öyle yüksek bir metalik ses duyuldu ki yapabilsem vücudumun yerinden sıçraması işten değildi.
"Perikardiyel kesiyi sen yapmak ister misin?" diye sordu doktor.
Pete temkinli bir ifadeyle sordu: "Yapmamı istiyor musun?"
Dr. Cisco iyilik olarak sorumluluk veren birinin nazik sesiyle, "Evet, sanırım istiyorum," dedi.
"Pekâlâ," dedi diğeri. "Yardımcı olacak mısın?"
"Güvenilir yardımcı pilotun olacağım," diyerek güldü doktor. Kahkahasını bir şık-şık sesiyle vurguladı. Havayı biçen makasın sesiydi.
Şimdi panik, kafamın içinde çatı katında hapsolmuş bir sığırcık sürüsü gibi çırpmıyordu. Vietnam çok uzun yıllar öncesinde kalmıştı ama ora-; da yarım düzine kadar otopsi görmüştüm -doktorlar buna "çadır gösterisi otopsileri" diyorlardı- ve Cisco ile Pancho'nun ne yapmak üzere olduklarım biliyordum. Geniş tutma halkaları olan makasın uçları uzun ve keskindi, çok keskindi. Yine de kullanmak için büyük bir güç gerektiriyordu. Alt uç, karna bir tereyağı külçesiymiş gibi rahatça giriyordu. Ardından, kırt, solar pleksustaki sinir yumağından geçip üzerindeki kas ve tendon yığınından geçecekti. Sonra sternuma girecekti. Makasın uçları bu kez bir araya geldiğinde kemik ayrılacak, kaburgalar çürük bir iple birbirine bağlanmış fıçılar gibi dağılacak, bu sırada sert bir ses çıkacaktı. Sonra süper-marketlerdeki et bölümlerinde tavukları parçalamak için kullanılan aletlere fazlasıyla benzemekte olan makas -KIRT, KIRT, KIRT- kemikleri ayıracak, kasları parçalayacak, akciğerleri serbest bırakacak, ardından trakeye yönelerek Fatih Howard'ı hiç kimsenin yemeyeceği bir Şükran Günü yemeğine çevirecekti.
Tiz, rahatsız edici bir vızıltı duyuldu... bu, dişçi aletine kesinlikle benziyordu.
Pete: "Acaba..."
Anaç sesli Dr. Cisco: "Hayır. Bunlar." Şak-şak. Nasıl yapacağını gösteriyordu.
Bunu yapamazlar, diye düşündüm. Beni kesemezler... HĐSSEDEBĐLĐYORUM!
"Neden?" diye sordu Pete.
"Çünkü ben öyle istiyorum," dedi doktor. Sesindeki anaç ifade neredeyse kaybolmuştu. "Yalnız olduğunda, Petie ufaklık, istediğin gibi yapabilirsin. Ama Katie Arlen'in otopsi odasında işe, perikardiyel makas ile başlayacaksın."
Otopsi odası. Đşte. Sonunda açıkça duymuştum. Bütün tüylerimin diken diken olması gerekiyordu ama elbette bu söz konusu değildi; cildim düzgündü.
"Unutma," dedi Dr. Arlen (sesi artık ders veren bir öğretmeni andırıyordu). "Süt sağma makinesini kullanmayı herkes becerebilir... en iyisi ellerle yapılan iştir." Sesinde belli belirsiz bir ima vardı. "Anlaşıldı mı?"
"Tamam," dedi Pete.
Yapacaklardı. Bir şekilde ses çıkarmadığım veya hareket etmediğim takdirde gerçekten beni keseceklerdi. Makasın ilk müdahalesiyle kan fışkırırsa bir şeylerin yanlış olduğunu anlayacaklardı ama o zaman muhtemelen çok geç olacaktı; ilk KIRT sesinin duyulmasının ardından kaburgalarım kollarıma doğru açılacak, kalbim kanla parlayan yuvasında, ışıkların altında çılgınca çarparak...
Tüm dikkatimi göğsümde topladım. Đttim veya denedim... ve bir şey oldu.
Bir ses!
Bir ses çıkardım!
Çoğu, kapalı duran ağzımın içinde kayboldu ama sesi duydum ve burnumda da hissettim... alçak bir mırıltıydı.
Konsantre olup sahip olduğum tüm gücü toplayarak tekrar denedim ve bu kez burun deliklerimden sigara dumanı gibi çıkan, biraz daha kuvvetli bir ses duydum: Nnnnnnn... Aklıma çok, çok uzun bir süre önce izlediğim Alfred Hitchcock televizyon programı geldi. Programda Joseph Cotten bir araba kazasında felç oluyor ve hâlâ hayatta olduğunu diğerlerine sonunda döktüğü tek bir gözyaşıyla anlatabiliyordu. Ve hiçbir şey olmasa bile bu minicik, sivrisinek vızıltısına benzeyen ses yaşıyor olduğumu, çürümekte olan kendi bedenimde hapis kalmış bir ruh olmadığımı bana kanıtlıyordu.
Tüm konsantrasyonumu odakladım, havanın burun deliklerimden girip boğazıma, oradan akciğerlerime doğru yolculuk etmesini hissettim ve gençlik yıllarımda Lane Đnşaat Şirketi'nde olduğundan, tüm hayatımda olduğundan daha fazla çaba göstererek tekrar ses çıkarmaya çalıştım. Bu kez hayatım için çırpmıyordum ve beni duymaları gerekiyordu, Tanrım, duymaları gerekiyordu.
Nnnnnnnn...
"Biraz müziğe ne dersin?" diye sordu doktor. "Marty Stuart var... Tony Bennett..."
Pete umutsuzluk dolu bir ses çıkardı. Zorlukla duydum ve önce doktorun ne söylediğini anlamadım... muhtemelen merhamet ifadesi içeriyordu.

"Pekâlâ," dedi kadın gülerek. "Rolling Stones da var."
"Sahi mi?"
"Elbette. Göründüğüm kadar eski kafalı değilimdir, Peter."
"Öyle demek istemedim..." Sesi telaşlıydı.
Beni dinleyin! Başımın içinde haykırdım. Donuk gözlerim parlak ışığa bakmaya devam ediyordu. Gevezelik etmeyi bırakın ve beni dinleyin!
Boğazımdan daha çok hava geçtiğini hissettim ve bana her ne olmuşsa, geçmekte olduğu fikrine kapıldım... ama bu, o an aklımdan geçenler arasında minik bir detaydı. Belki gerçekten geçiyordu ama çok kısa bir süre sonra benim için iyileşmek diye bir şey söz konusu olmayacaktı. Var olan tüm enerjimi, sesimi onlara duyurma çabasına odaklamıştım ve bu kez beni duyacaklardı, biliyordum.
"Stones dinleyeceğiz o halde," dedi doktor. "Yoksa ilk perikardiyel kesiminin şerefine bir koşu gidip bir Michael Bolton CD'si almamı mı isterdin?"
"Hayır, lütfen!" dedi Pete umutsuzca ve ikisi birden güldüler.
Sesi tekrar çıkarabilmiştim ve bu kez daha yüksekti. Umduğum kadar değildi ama öncekilere nazaran daha güçlüydü. Yeterince yüksek olmalıydı. Beni duyacaklardı, duymaları şarttı.
Tam tüm gücümü toplayıp sesi hızla katılaşan bir sıvı gibi burnumdan çıkarmaya başlamıştım ki oda gürültülü bir gitar melodisiyle doldu ve Mick Jagger'ın sesi kulaklarımda çınladı.
"Kıs şunu!" diye bağırdı Dr. Cisco komik bir şekilde müziği bastırarak ve tüm bu gürültüler arasında umutsuzca burnumdan çıkardığım hafif mırıltı, bir dökümhanedeki fısıltı gibi eriyip yok oldu. Doktor tekrar üzerime doğru eğildi. Plexi göz koruyucusu ve ağzı üzerine de ince bir maske taktığını gördüğümde içimi yeni bir dehşet dalgası sardı. Omzu üzerinden arkasına baktı.
"Onu senin için soyacağım," dedi Pete'e ve eldivenli elinde bir bisturi olduğu halde Rolling Stones'un gök gürültüsünü andıran gitar sesi eşliğinde üzerime doğru eğildi.
Ümitsizce ses çıkarmaya çalıştım ama bir yararı olmadı. Ben bile kendimi duyamıyordum.
Bisturi indi ve kesti.
Başımın içinde bir çığlık attım ama hiçbir acı duymuyordum. Polo tişörtüm iki parça halinde yanlara düştü. Pete'in hâlâ hayatta olduğunu bilmediği hastasının üzerinde ilk perikardiyelini yaptığında ikiye ayrılacak kaburgalarım gibi ayrıldı.
Kaldırıldım. Başım geriye sarktı ve bir an için, doktor gibi maske ve koruyucu gözlük takmış, çelik bir masanın üzerinde duran korkunç aletleri kontrol etmekte olan Pete'i baş aşağı gördüm. Aletlerin içinde ilk göze çarpan, devasa makaslardı. Keskin uçları saten gibi zalimce parlayan çelik makaslara baktım. Sonra tekrar yatırıldım ve bu kez tişörtüm üzerimde değildi. Yarı çıplaktım. Oda soğuktu.
Göğsüme bak! diye haykırdım doktora. Solunumum ne kadar zayıf olursa olsun göğsümün yükselip indiğini görmen gerek! Tanrı aşkına, sen lanet olası bir uzmansın!
Doktor, sesini müziği bastırması için yükselterek odanın diğer tarafına baktı. (Mick Jagger'ın söylediği bu aptal şarkıyı, cehennemin kuytu köşelerinde sonsuza dek duyacaktım.) "Ne diyorsun? Sence şort mu, slip mi?"
Neden bahsettiklerini anladığımda içimi korku ve öfke karışımı bir duygu sardı.
"Elbette şort!" diye bağırdı diğeri. "Adama bir baksana!"
Aşağılık herif! diye bağırmak istedim. Kırkını geçen herkesin paçalı don giydiğini mi sanıyorsun? Muhtemelen kırkına geldiğinde başka türlü düşüne...
Doktor Bermuda pantolonumun düğmesini açtı ve fermuvarımı indirdi. Başka şartlar altında olsak, böyle güzel (biraz sert, ama evet, yine de güzel) bir kadın tarafından soyuluyor olmak beni son derece mutlu ederdi. Ama bugün...
"Kaybettin, Petie," dedi. "Slip giyiyormuş. Bana bir papel borçlusun."
"Maaş günü veririm," dedi diğeri yaklaşarak. Yüzü, doktorunkinin yanında belirdi; koruyucu gözlükleriyle, uçan dairelerine kaçırdıkları bir yaratığı inceleyen iki uzaylı gibiydiler. Gözlerime bakmalarını, onları gördüğümü anlamalarını istiyordum ama bu iki aptal iç çamaşırımla daha çok ilgileniyordu. "Oooo, hem de kırmızıymış," dedi Pete. "Çok havalı!"
"Daha çok pembeyi andırıyor," dedi doktor. "Kaldırabilir misin, Pete? Adam bir ton ağırlığında. Kalp krizi geçirmesine şaşmamalı. Bu sana bir ders olsun."
Formdayım! diye haykırdım. Hatta muhtemelen senden daha formdayım, kaltak!
Kalçam aniden güçlü bir çift el tarafından kaldırıldı. Sırtım kütledi ve bu ses üzerine kalbim tekledi.
"Affedersin, ahbap," dedi Pete. Pantolonum ve iç çamaşırım olmayınca odadaki soğuğu iyice hissettim.
"Önce bir ayak," dedi kadın, ayağımı kaldırarak. "Sonra diğeri. Çorapları çıkara..."
Aniden durdu ve içimde bir umut ışığı belirdi.

"Hey, Pete."
"Evet?"
"Erkekler golf oynarken genellikle Bermuda pantolon ve mokasenler mi giyer?"
Arka tarafında (tabii sesin sadece kaynağı oradaydı, kendisi odanın her tarafını sarıyordu) Rolling Stones, "Emotional Rescue"ya geçmişti. Acaba Mick Jagger sıska kıçına üç dinamit çubuğu sokulsa nasıl dans ederdi?
"Bana soracak olursan bu adam belasını arıyormuş," diye devam etti kadın. "Golf oynarken o son derece çirkin, golf oynayanlara has ayakkabıların giyildiğini sanıyordum..."
"Evet, öyle ayakkabılar da var ama giyilmeleri bir mecburiyet değil," dedi Pete. Eldivenli ellerini yüzümün üst tarafına doğru uzattı, parmaklarını iç içe geçirdi ve hafifçe geriye büktü. Eklemleri kütürderken talk pudrası zerreleri, minik kar taneleri gibi havada uçuştu. "En azından henüz değil. Bovling ayakkabıları gibi değil yani. Ayağında bowling ayakkabıları olmadığı halde oynuyorken yakalanırsan eyalet hapishanesini boylayabilirsin."
"Sahi mi?"
"Evet."
"Ateş ölçümünü ve dış muayeneyi sen halletmek ister misin?"
Hayır! diye haykırdım. Hayır, o daha bir çocuk sayılır, ne YAPIYORSUN?
Aynı düşünce kendi aklından da geçmiş gibi görünen Pete ona baktı. "Şey... bu tam olarak kurallara uygun sayılmaz, değil mi, Katie? Yani..."
O konuşurken doktor alaya bir ifadeyle etrafına bakındı ve içimde bir ses, benim için çok kötü haberler olduğunu söyledi: ne kadar ciddiydi bilmiyordum ama Cisco -yani Dr. Katie Arlen- koyu mavi gözlü Petie'den hoşlanıyordu. Ulu Tanrım, beni felç olmuş halde golf sahasından almışlar ve General Hospital dizisinin bir bölümüne atmışlardı. Bu haftaki bölümün ismi de, "Dört Numaralı Otopsi Odası'nda Filizlenen Aşk" olmalıydı.
"Vay canına," diye gizemli bir ifadeyle fısıldadı doktor. "Ben burada ikimizden başka kimse göremiyorum."
"Kayıt..."
"Henüz başlamadı," dedi kadın. "Ve başladıktan sonra da her aşamada hemen yanı başında olacağım... tabii herhangi biri öğrenecek olursa. Çoğunlukla gözüm üzerinde olacak zaten. Tek yapmak istediğim grafikler ve slaytlardan kurtulmak. Ama için rahat etmeyecekse..."
Evet! diye bağırdım yüzüm kıpırdamaksızın. Đçin rahat etmesin! Hem de HĐÇ etmesin! KESĐNLĐKLE etmesin! Ama en fazla yirmi dördündeydi ve alanını sadece tek bir anlama gelebilecek şekilde işgal etmiş bu sert, güzel kadına ne söyleyecekti? Hayır, anneciğim, korkuyorum, mu? Ayrıca bu işi yapmak da istiyordu. Gözlerinin içinde yanan istek ateşini koruyucu gözlükler ardından bile görebiliyordum. "Hey, eğer bir aksilik olursa bana arka çıktığın sürece..."
"Elbette," dedi doktor. "Bazen riski göze almak gerekir, Peter. Ve gerçekten gerektiği takdirde kayıt kasetini geri sarabilirim."
Pete şaşkın görünüyordu. "Bunu yapabilir misin?"
Doktor gülümsedi. "Dört Numaralı Otopsi Odası'nda birçok sır gömülüdür, bayım."
"Eminim öyledir," dedi diğeri gülümsemeye karşılık vererek ve ardından görüş alanımdan uzaklaştı. Geri döndüğünde elinde, siyah bir kablonun ucundan sarkan bir mikrofon vardı. Mikrofon, çelikten bir gözyaşı damlasına benziyordu. Onu görmek, içinde bulunduğum korkunç durumun gerçeklik boyutunu daha önce hiç olmadığı kadar arttırdı. Beni gerçekten kesmeyeceklerdi elbette, değil mi? Pete deneyimli değildi ama bu işin eğitimini almıştı; mutlaka engebeli arazide topumu ararken beni ısıran şeyin bıraktığı izleri görecekti ve ondan sonra en azından şüpheleneceklerdi. Şüphelenmeleri gerekiyordu.
Yine de çelik uçları merhametsizce ışıldayan makasları -tavuk parçalama makasları- görmeye devam ediyor ve kalbimi göğüs boşluğumdan çıkarıp tartıya koymadan önce donuk bakışlarımın önünde kanları damlar bir şekilde havada tuttukları sırada hâlâ hayatta olup olmayacağımı merak ediyordum. Sanki hayatta olabilirmişim gibi geliyordu. Beynin, kalbin durmasının ardından üç dakikaya kadar çalışabileceğini söylerlerdi.
"Hazırız, doktor," dedi Pete. Sesi bu kez oldukça resmiydi. Kaset dönüyordu.
Otopsi işlemi başlamıştı.
"Haydi şu köfteyi çevirelim," dedi doktor neşeyle ve birkaç saniye sonra yüzüstü döndürüldüm. Sağ kolum havada savrulduktan sonra masanın kenarına doğru düştü ve kenardaki metal çıkıntı koluma battı. Canım çok yanmıştı, acı fazlasıyla şiddetliydi ama umursamıyordum. Metal çıkıntının kolumu kanatması, kanın ölü bedenlerden umulmayacak şekilde akması için dua ediyordum.
Dr. Arlen kolumu tutarak tekrar bedenimin yanına koydu.
Artık en çok hissettiğim yer, burnumdu. Masanın üzerine kapaklanmışım, burnum eziliyordu ve ciğerlerim ilk kez bir tehlike mesajı gönderdi; bol oksijen alamadıkları için isyan ediyorlardı. Ağzım kapalı, burnum da kısmen tıkalıydı (solunumumu ne ölçüde engellediği hakkında bir fikrim yoktu çünkü nefes aldığımı bile tam anlamıyla hissedemiyordum). Boğulmaktan korkuyordum.

Sonra dikkatimi burnumdan tamamen uzaklaştıran bir şey oldu. Dev bir cisim -camdan yapılmış bir beysbol sopası gibiydi- kabaca rektumuma sokuldu. Bir kez daha çığlık atmaya çalıştım ama o zavallı vızıltıdan fazlasını başaramadım.
"Derece içeride," dedi Pete. "Zaman ayarını da açtım."
"Đyi fikir," dedi doktor uzaklaşarak. Ona hareket alanı veriyordu. Bu bebeğin test sürüşünü yapması için bir fırsat sunuyordu. Benim test sürüşümü yapması için. Müzik hafifçe kısılmıştı.
"Ceset, kırk dört yaşında beyaz," dedi Pete mikrofona kayıt için. "Đsmi Howard Randolph Cottrell. Đkamet adresi Laurel Crest Lane, numara 1566, Derry."
Dr. Arlen'in biraz uzaktan gelen sesi duyuldu. "Mary Mead."
Kısa bir sessizliğin ardından Pete tekrar konuştu. Sesinde hafif bir öfke tınısı vardı. "Dr. Arlen beni uyararak ikamet adresinin Derry'den daha önce ayrılmış olan Mary Mead'de..."
"Bu kadar tarih dersi yeter, Pete."
Ulu Tanrım, kıçıma soktukları şey neydi? Büyükbaş hayvanlarda kullanılan bir tür derece mi? Biraz daha uzun olsaydı ucunu ağzımın içinde hissedecektim! Ve kayganlaştırmak için de zahmet etmemişlerdi... zaten neden edeceklerdi ki? Ne de olsa ölüydüm.
Ölü.
"Affedersiniz, doktor," dedi Pete. Biraz bocalamanın ardından doktorun yanındaki statüsünü hatırlamıştı. "Bu bilgi ambulans formundan alınma. Kaynağı da Maine eyaletine bağlı bir sürücü ehliyeti. Resmi bildiriyi yapan doktor, şey, Frank Jennings. Olay yerindeyken öldüğü bildirilmiş."
Bu kez kanamasını umduğum, burnumdu. Lütfen, diye yalvardım, lütfen kana. Hatta kan FIŞKIRT!
Hiçbir şey olmadı.
"Ölüm sebebi kalp krizi olabilir," dedi Peter. Bir el, hafifçe sırtımdan popoma doğru ilerledi. Dereceyi çıkarması için dua ettim ama çıkarmadı. "Omurga sağlam görünüyor, dikkat çeken bir bozukluk yok."
Ne olduğumu sanıyorlardı?
Parmak uçlarıyla elmacık kemiklerimi tutarak başımı kaldırdı. Keith Richard'ın gitarının sesi arasında beni duyamayacağını bile bile umutsuzca mırıldanmaya çalıştım, Nnnnnnn, belki bir şekilde bu çabamı, burnumdan geçen havanın yarattığı titreşimi hissederdi.
Hissetmedi. Başımı iki yana çevirdi.
"Belirgin bir boyun yaralanması yok," dedi. Başımı masaya öylece, sertçe bırakmasını umuyordum çünkü yüzüm masaya çarptığında burnum kanayacaktı -gerçekten ölü değilsem elbette- ama nazikçe, yavaşça bıraktı ve bir kez daha nefes alma zorluğu tehlikesiyle karşı karşıya kaldım.
"Sırtta ve kalçada gözle görülen yara yok," dedi. "Ama sağ baldırın üst kısmında muhtemelen şarapnel yarasının bıraktığı eski bir iz var. Çirkin bir yara izi."
Çirkindi ve şarapneldi. Benim için savaşın sonu olmuştu. Bir havan topu mermisi bulunduğum bölgeye düşmüş, iki adam ölmüştü... bense şanslıydım. Ön tarafta, çok daha hassas olan bölgede izin görünümü daha kötüydü ama neyse ki alet işliyordu... yani o güne dek işlemişti. Yara bir santim daha solda olsaydı ne olacağını düşünmek bile istemiyordum.
Sonunda dereceyi çekip çıkardı -ulu Tanrım, ne büyük bir rahatlamaydı- ve havada tutup baktı. Duvardaki gölgesinden ne yaptığını anlayabiliyordum.
"34.5," dedi. "Vay canına, bu o kadar da düşük değil. Bu adam canlı bile olabilirdi, Katie... Dr. Arlen."
"Onu nerede bulduklarını unutma," dedi kadın odanın diğer ucundan. Đki şarkı arasında sessizlik olduğu için öğretmen edasıyla söylediklerini çok iyi duydum. "Golf sahasında. Bir yaz günü. 37 derece bile çıksa şaşırmazdım."
"Pekâlâ, pekâlâ," dedi aklı başına devşirilmiş Pete. "Bunlar kayıtta kulağa komik gelmeyecek mi? Tercümesi: Kaydı dinleyenler bir salak olduğumu düşünür mü?
"Bu eğitimin bir parçası ve kulağa da öyle gelecek."
"Pekâlâ, güzel. Harika."
Pete'in plastik eldivenle sarılı parmaklan popomu iki yana açtı, ardından bıraktı ve bacaklarımın arkası boyunca incelemesine devam etti. Yapabilseydim, o an tüm vücudum gerilirdi.
Sol bacağım, diye mesaj göndermeye çalıştım. Sol bacağım, Petie, evlat, sol baldırım, görüyor musun? Görmeliydi, mutlaka görmesi gerekiyordu zira ben hissedebiliyordum. Bir arı sokmasının veya şırınganın içindekini damar yerine kasa boşaltmış sakar bir hemşirenin yaptığı iğnenin ardından olduğu gibi bir zonklama vardı.
"Ceset, şort giyerek golf oynamanın kötü bir fikir olduğunu adeta kanıtlıyor," dedi ve kör doğmuş olmasını diledim. Kahretsin, belki gerçekten doğuştan kördü. Öyleymiş gibi davrandığı kesindi. "Her tür böcek ısırığı, çizikler..."

"Mike, adamı engebeli bölümde bulduklarını söyledi," diye seslendi Arlen. Malzemeleri hazırlarken büyük bir gürültü çıkarıyordu; duyan, bir kafeteryada bulaşık yıkıyor sanırdı. "Muhtemelen topunu ararken bir kalp krizi geçirdi."

"Hı-hı..."

"Devam et, Peter, iyi gidiyorsun."

Bence bu, tartışmaya son derece açıktı.

"Tamam."

Dokunuşlar, bastırmalar, dürtmeler devam etti. Çok nazik dokunuşlardı. Belki fazlasıyla yumuşaktılar. "Sol baldırda mikrop kapmış görünen sivrisinek ısırıkları var," dedi ve dokunuşu hâlâ çok hafif olmasına rağmen verdiği acı öylesine şiddetliydi ki alçak bir vızıltıdan fazlasını becerebilecek olsam çığlığım odada yankılanırdı. Birdenbire hayatımın geri kalan süresinin çalan Rolling Stones kasetinin uzunluğuna bağlı olduğunu fark ettim... tüm şarkıların art arda geldiği bir CD değil de kaset olduğunu varsayıyordum. Kaset beni kesmelerinden önce biterse... onlar arkasını çevirmeden önce duyabilecekleri kadar yüksek bir mırıltı çıkarabilirsem...

"Genel otopsiden sonra böcek ısırıklarına bir göz atmak isteyebilirim," dedi doktor. "Ama kalbi konusunda haklıysak buna gerek kalmayacak elbette. Yoksa... şimdi bakmamı mı isterdin? Görünüşleri seni endişelendirdi mi?"

"Hayır, sivrisinek sokması oldukları çok açık," dedi Aptal Gimpel. "Batı yakasında oldukça iri olabiliyorlar. Sadece sol bacağında beş... yedi... sekiz... Tanrım, nerdeyse bir düzine ısırık var." "Sinek kovucu sürmeyi unutmuş olmalı."

"Kovucu sürmeyi değil, pantolon giymeyi unutmuş," dedi Pete ve kıkırdadılar. Otopsi odası esprisi. Bu kez Pete beni tek başına çevirdi. Muhtemelen spor salonunda geliştirdiği kasları kullanmasına bir fırsat çıktığı için memnun olmuştu. Bütün sivrisinek ve yılan ısırıkları tekrar aşağıda kalmıştı, artık görünmüyorlardı. Donuk gözlerim yine tavana, parlak ışıklara çevrilmişti. Pete geriledi ve görüş alanımdan çıktı. Bir uğultu oldu. Masa, çok iyi bildiğim bir sebeple hafifçe eğildi. Bu şekilde, beni kestiklerinde tüm sıvılar akıp zemindeki özel bölümde toplanacaktı. Otopsi sonucu soru işaretleri oluştuğu takdirde Augusta'daki eyalet laboratuvarında incelenmek üzere bol bol örnek birikecekti.

Tüm gücümü topladım ve o yüzüme bakarken gözlerimi kapatmaya çalıştım ama minicik bir kıpırtı bile olmadı. Tek istediğim, güzel bir pazar günü, on sekiz delik golf oynamaktı ama onun yerine, göğsünde kıllar olan Pamuk Prenses'e dönmüştüm. Ve o keskin makaslar karnıma girdiğinde neler hissedeceğimi düşünmeden duramıyordum.

Pete'in bir elinde bir dosya vardı. Dosyaya biraz baktı, bir kenara koydu ve mikrofona konuştu. Sesindeki resmiyet biraz azalmıştı. Az önce hayatının en kötü yanlış teşhisini yapmıştı ama bunun farkında değildi ve iyice ısınarak işleme devam ediyordu.

"Otopsiye, 20 Ağustos 1994 Pazar günü, saat 17:49'da başlıyorum," dedi.

Dudaklarımı çekti, at almaya niyetli bir adam gibi dişlerimi inceledi ve sonra çenemi aşağı çekti. "Renk iyi," dedi. "Yanaklarda koyu lekeler yok." Çalmakta olan şarkı bitmek üzereydi ve kayıt cihazının durdurma düğmesine bastığını açıkça duydum. "Tanrım, bu adam gerçekten yaşıyor olabilir!" Çılgın gibi mırıldanmaya uğraştım ve tam o sırada Dr. Arlen, kulağa lazımlık gibi gelen bir şeyi yere düşürdü. "Eminim bu dediğinin doğru olmasını çok isterdi," dedi gülerek. Pete de ona katıldı ve bu kez ikisinin de kanser olmasını diledim. Şöyle ameliyat imkânı olmayan ve çok uzun süren türden bir kanser. Çabuk hareketlerle boynumu ve göğsümü kontrol etti ("Morarma, şişme veya kalp krizinin dışarıdan görülen bir başka etkisine rastlanmıyor," dedi. Aman ne sürpriz!). Ardından elleri daha aşağı yöneldi ve karnıma bastırdı.

Geğirdim.

Gözleri irileşip çenesi sarkarak yüzüme baktı ve umutsuzca bir kez daha ses çıkarmaya çalıştım. "Start Me Up"ın gürültüsünde beni,duyamayacağını biliyordum ama belki bu geğirmenin ardından sonunda, şimdiye kadar atlamış olduğu şeyi görebilir.

"Çok ayıp, Howie," dedi Katie Arlen ismindeki o kaltak arka taraftan ve ardından bir kahkaha attı. "Hazırlıklı olsan iyi olur, Pete, bu ölüm sonrası geğirmeler en kötüsüdür."

Pete, abartılı bir hareketle elini yüzünün önünde sallayarak havayı dağıttı ve tekrar işine döndü. Kasıklarıma neredeyse hiç dokunmadı ama sağ bacağımın arkasındaki yara izinin ön tarafa doğru devam ettiğini belirtti. Ama asıl büyük olanı gözden kaçırdın, diye düşündüm, galiba baktığın yerin biraz yukarısında kalıyor. Ama önemli değil, Baywatch dostum. Önemli olan, HÂLA HAYATTA OLDUĞUM gerçeğini gözden kaçırmış olman!

Mikrofona konuşmaya devam ediyordu ve sesindeki gerginlik iyice azalmış, rahatlamıştı (hatta sesi biraz, Quincy M.E. 'deki Jack Klugman'a benziyordu) ve arkamda duran partnerinin, tıp dünyasının Pollyanna'sı olan kadının bu bölüm için kaseti geri sarmaşma gerek olmadığım düşündüğünü biliyordum. Pete, ilk otopsisini yapacağı adamın hâlâ hayatta olduğu gerçeğini anlayamaması hariç harika bir iş çıkarıyordu. Sonunda,

"Sanırım artık bir sonraki aşamaya geçmeye hazırım, doktor," dedi. Ama sesi biraz çekimserdi. Doktor yaklaştı, bana kısa bir bakış fırlattı ve Pete'in omzunu sıktı. "Pekâlâ," dedi. "Gösteri başlasın!" Dilimi dışarı çıkarmaya uğraşıyordum. Arsız küçük çocuklara has o basit hareket yeterli olacaktı... ve sanki dudaklarımın gerisinde bir yerde hafif bir karıncalanma hissediyordum, yüklü bir doz Novocain'in ardından kendine geliş sırasında hissedilene benzer bir uyuşukluktu. Ve sanki dudaklarımda bir kıpırtı olmuştu? Hayır, hayal gücümün oyunu olmalı.

Evet! Evet! Ama tek bir sefere mahsustu ve tekrar denediğimde hiçbir hareket olmadı.

Pete makası eline aldığında Rolling Stones da "Hang Fire"a geçmişti.

Bir aynayı burnumun önünde tutun! diye haykırdım onlara. Buğulandığını göreceksiniz! En azından bunu yapın bari!

Şık. Şık. Şıkkıdı şık.

Pete, makası çevirdi ve bir açıda, ışık keskin ucundan yansıdı. O an, bu çılgınlığın sonuna dek süreceğinden bir an için tamamen emin oldum. Yönetmen sahneyi dondurmayacaktı. Hakem, dokuzuncu rauntta maçı bitirmeyecekti. Sponsor firmaların reklamları için durmayacaktık. Ben orada çaresizce yatarken Petie, elindeki büyük makası karnıma sokacak ve Horchow Koleksiyonu'ndan gelmiş bir kargo paketi gibi içimi açacaktı.

Kararsızca Dr. Arlen'e baktı.

Hayır! diye feryat ettim. Sesim, beynimin karanlık kuytularında yankılandı ama dudaklarımın arasından yine çıkmadı. Hayır, lütfen, hayır!

Doktor başını salladı. "Haydi başla. Sorun çıkmayacak, halledeceksin."

"Şey... müziği kapatmak ister misin?"

Evet! Evet, kapatın!

"Seni rahatsız ediyor mu?"

Evet! Hem de nasıl! Öyle rahatsız ediyor ki kafası hastasının hâlâ yaşıyor olduğuna basmıyor!

"Şey..."

"Tamam," diyen doktor görüş alanımdan kayboldu. Biraz sonra Mick ve Keith'in sesi kesilmişti. Tekrar o vızıltıyı çıkarmaya çalıştım ve dehşetle, artık o kadarını bile yapamadığımı fark ettim. Çok fazla korkuyordum. Dehşet, ses tellerimi kilitlemişti. Doktor, Pete'in yanına geldi ve açık bir mezarın içine bakıyorlarmışçasına gözlerini bana çevirdiler. Bense olduğum yere bir külçe gibi yığılmıştım.

"Teşekkürler," dedi Pete. Sonra derin bir nefes alarak makası kaldırdı. "Göğüs kesimine başlıyorum."

Makası yavaşça indirdi. Keskin uçlarını görebiliyordum... görebiliyordum... ve sonra görüş alanımın dışında kaldılar. Uzun bir dakikanın ardından çeliğin soğukluğunu karnımın üst kısmında hissettim. Pete, şüpheli bir ifadeyle doktora baktı.

"Emin misin..."

"Uzmanlığını bu alanda almak istiyor musun, istemiyor musun, Peter?" diye sordu kadın biraz sertçe.

"Đstediğimi biliyorsun, ama..."

"O halde kesmeye başla."

Pete dudaklarını kısarak başını salladı. Becerebilsem, gözlerimi kapatırdım ama elbette o kadarcığını bile yapamıyordum; tek yapabildiğim, birkaç saniye sonra yaşayacağım acıya kendimi mümkün olduğunca hazırlamaktı... vücudumu, çeliğe karşı çelikleştirmeye çalıştım.

"Kesiyorum," diyen Pete öne eğildi.

"Bekle!" diye bağırdı doktor.

Karnımın üst kısmındaki baskı biraz hafifledi. Pete ona şaşkın, üzgün ve son anda engellenmenin verdiği rahatlıkla dolu bir ifadeyle baktı.

Doktorun eldivenli elinin, penisimi kavradığını hissettim. Ölülerle Güvenli Seks dersi veriyor gibiydi. "Bunu atlamışsın, Pete," dedi şaşkın asistanına.

Pete öne eğilerek doktorun keşfine baktı, kasığımdaki yara izi, sağ bacağımın üst kısmındaki cansız, gözeneksiz yüzey.

Doktorun eli hâlâ penisimi tutuyor, yara izini iyice açığa çıkarmak için hafifçe yana doğru çekiyordu; bu hareketin onun için kanepenin yastığını kaldırıp altında bulduğu hazineyi -madeni paralar, kayıp bir cüzdan veya bir küpe teki- bir başkasına göstermekten farkı yoktu ama bir şeyler oluyordu. Ulu Tanrım, bir şeyler oluyordu.

"Ve bak," diye devam etti doktor. Parmağının ucunu sağ testisimin yan tarafında hafifçe gezdirdi. "Şu incecik izlere bak. Testisleri neredeyse birer greyfurt kadar şişmiş olmalı."

"Birini veya ikisini birden kaybetmediği için çok şanslıymış."

"Bu konuda kendi... kendi şeylerin üzerine bahse girebilirsin," diyen kadın yine cilveli bir kahkaha attı.

Eldivenli elinin tutuşu gevşedi, ardından tekrar tuttu ve görüş alanını genişletmek için kenara çekti. Hiç

farkında olmadan, karşılığında yirmi beş, otuz papel ödenecek, elbette başka şartlar altında, bir şeyi yapıyordu. "Sanırım bu, savaşta alınmış bir yaranın izi. Bana büyüteci ver, Pete."
"Ama yapmam gereken..."
"Birkaç saniye sonra," dedi doktor. "Nasılsa bir yere gideceği yok." Tüm dikkatini bulduğu şey üzerinde toplamıştı. Eli hâlâ penisimi kavrıyor, bastırıyordu ve bana oluyormuş gibi gelen şey hâlâ oluyor gibiydi ama belki de yanılıyordum. Yanılıyor olmalıydım çünkü aksi halde Pete olan biteni görür, doktor da hissederdi. Öne doğru iyice eğildi. Maskesinin, ensesinden sarkan yeşil bağcıklarını görebiliyordum. Aman Tanrım, şimdi de nefesini oramda hissediyordum.
"Dıştaki yanmaya dikkat et," dedi doktor. "En az on yıl önce gerçekleşmiş bir yara. Muhtemelen bir patlama sırasında olmuş. Askeri kayıtlarını kontrol e..."
Kapı aniden açıldı. Pete şaşkınca haykırdı. Dr. Arlen'in tepkisi, fark etmeden parmaklarını kasmak oldu ve kendimi aniden çok yaygın olan Yaramaz Hemşire fantezisinin cehenneme yakışacak bir versiyonunu yaşıyormuş gibi hissettim.
"Sakın onu kesmeyin!" diye bağırdı biri. Sesi öylesine yüksekti ve korkuyla öylesine titriyordu ki bağıranın Rusty olduğunu zor anladım. "Sakın kesmeyin, golf çantasında bir yılan varmış! Mike'ı soktu!" Gözleri irileşmiş ve ağızları bir karış açılmış halde ona döndüler; doktorun eli hâlâ aynı pozisyondaydı ama bunun farkında değildi. Petie de kalbi sökülüp çıkarılmış gibi elini göğsüne bastırmış, şok içinde Rusty'ye bakıyordu.
"Ne... ne diyorsun..." diye kekeledi.
"Anında yere devirdi!" diye geveledi Rusty korkuyla. "Sanırım iyileşecek ama şu an konuşamıyor bile! Küçük, kahverengi bir yılan. Daha önce hiç rastlamamıştım. Mike'ı soktuktan sonra kapının altından kaçtı ama şu an önemli olan o değil! Sanırım daha önce getirdiğimiz adamı da bu yılan sokmuştu. Bence... lanet olsun, doktor, ne yapıyorsun? Adamı okşayarak hayata döndürmeye mi çalışıyorsun?"
Doktor, önce duyduklarına bir anlam veremeden aklı karışarak etrafına baktı... ve sonra uyarılmış halde olan bir penisi tuttuğunu fark etti. Bir çığlık attı -ve aynı anda makası Pete'in uyuşmuş, eldivenli elinden çekip aldı ve ben yine Alfred Hitchcock'un televizyon programını hatırladım.
Zavallı Joseph Gotten, diye düşündüm.
Sadece ağlaması yetmişti.

SON SÖZ

Dört Numaralı Otopsi Odası'nda yaşadıklarımın üzerinden bir yıl geçti ve felç, hem inatçı hem de korkutucu olmasına rağmen tamamen iyileştim. El ve ayak parmaklarımı tam anlamıyla oynatmaya başladığımda aradan bir ay geçmişti. Hâlâ piyano çalamıyorum ama zaten hiçbir zaman becerememiştim. Bu bir espriydi ve bu yüzden kimseden af dileyecek değilim. Otopsi odasındaki kötü maceramın ardından gelen üç ayda sinir krizi geçirip aklımı kaybetmeyişimi espri yeteneğime borçlu olduğuma inanıyorum. Otopside kullanılan makasın sivri ucunu karnınızda hissetmediyseniz anlatmaya çalıştığım şeyi anlamanıza imkân yok.
Ölümün eşiğinden dönüşümden iki veya üç hafta sonra, Dupont Caddesi'nde oturan bir kadın Derry Polisi'ni arayarak yan evden gelen "kötü koku"dan şikâyetçi oldu. Ev, Walter Kerr adında bekâr bir banka memuruna aitti. Polis, evde kimseyi bulamadı... daha doğrusu canlı birini bulamadı. Bodrumdaysa çeşitli türlerde altmışın üzerinde yılan buldular. Yaklaşık yarısı ölüydü -açlık ve susuzluk- ama geri kalanı canlıydı... ve son derece tehlikeliydi. Aralarından birkaçı oldukça nadir görülen türlerdendi ve inceleme yapan sürüngen bilimcilerin dediğine göre biri de, geçen yüzyılın ortalarında soyunun tükendiği sanılan bir türe aitti. Ağustos ayının 22'sinde, ısırılmamın iki, gazetede FELÇLĐ ADAM ÖLÜMCÜL OTOPSĐDEN KIL PAYI KURTULDU haberinin çıkmasının bir gün sonrası (haberin bir yerinde sözlerimden alıntı yapılmış, "dehşetle taş kesildiğim" yazılmıştı) Walter Kerr'in işe gitmediği görülmüştü.
Kerr'in bodrumunda, biri hariç her yılan için belirli bir kafes vardı. Boş kafesin üzerinde ne bir isim, ne de bir işaret vardı ve golf çantamdan çıkan yılan (ambulans görevlileri "cesedimle" birlikte onu da almışlardı ve otoparkta vuruş alıştırması yapıyorlardı) hiç bulunamadı. Kanıma karışmış olan zehir, hastabakıcı Mike Hopper'ın kanında da aynı zehir bulunmuştu ama dozu bendekine göre daha azdı, kayıtlara geçti ama hiçbir zaman tanımlanamadı. Geçen yıl boyunca birçok yılan resmine baktım ve zehri insanda tam felce yol açan tek bir yılana rastladım. Bu yılan, Peru Kocadişi'ydi. 1920'lerde soyunun tükendiği sanılıyordu. Dupont Caddesi, Derry Municipal Country Kulübü'ne çok yakındı. Aralarında kuru çalılar ve boş arsalar vardı. Son bir not. Katie Arlen ile 1994'ün Kasım'ından 1995'in Şubat'ına kadar dört ay birlikteydik. Cinsel uyumsuzluk yüzünden anlaşarak ayrılmaya karar verdik.
Lastik eldiven giymediği zamanlarda iktidarsızlık sorunu yaşıyordum.

Korku hikâyeleri yazan her yazarın, bir noktada sadece yarattığı yoğun dehşet uğruna bile olsa canlı canlı gömülme konusunu ele alması gerektiğini düşünürüm. Yedi yaşlarında küçük bir çocukken en sevdiğim televizyon programı, Alfred Hitchcock Sunar'dı ve en korkunç bölümü de, bu konuda tüm arkadaşlarımla aynı fikirdeydik, Joseph Cotten'ın bir trafik kazasında yaralanan adam rolünde olduğu bölümdü. O kadar kötü yaralanmıştı ki doktorlar öldüğünü sanmıştı. Nabzım bile bulamamışlardı. Tam ona otopsi yapmak üzerelerken, bir başka deyişle hâlâ hayatta ve içten içe çığlıklar atıyorken onu kesmek üzere oldukları anda, tek bir damla gözyaşı dökerek doktorlara ölmediğini göstermişti. Bu çok dokunaklıydı ama dokunaklı sahneler pek benim tarzım değil. Bu konu üzerinde düşünmeye başladığımda aklıma daha modern diyebileceğimiz bir iletişim yöntemi geldi ve ortaya bu hikâye çıktı. Yılanla Đlgili son bir not: Peru Kocadişi diye bir sürüngenin var olduğundan çok şüpheliyim ama Agatha Christie, Bayan Marple hikâyelerinden birinde bir Afrika Kocadişi'nden bahsediyor. Bu kelime o kadar hoşuma gitti ki (Afrika değil, Kocadiş) hikâyeye koymaya karar verdim.

Siyah Giysili Adam

Artık çok yaşlı bir adamım ve size anlatacaklarım ben çok gençken, sadece dokuz yaşındayken başımdan geçti. 1914 yılıydı; ağabeyim Dan, önceki yaz batı tarlasında ölmüştü ve Amerika'nın Birinci Dünya Savaşı'na girmesine daha üç yıl vardı. O gün nehrin çatallandığı yerde olanları hiç kimseye anlatmadım ve anlatmayacağım... en azından, yüksek sesle değil. Ama her şeyi, yatağımın başucuna bırakacağım bu deftere yazmaya karar verdim. Uzun süre yazamam, bugünlerde ellerim çok titriyor ve gücüm yok denecek kadar az ama fazla uzun süreceğini sanmıyorum.

Daha sonra birileri yazdıklarımı bulabilir. Bu bana yüksek bir olasılık gibi görünüyor çünkü sahibinin öldükten sonra ardında bıraktığı, üzerinde GÜNLÜK yazan deftere bakmak insaftın doğasında vardır. Yani evet, yazdıklarım muhtemelen okunacak. Asıl soru, okuduklarına inanıp inanmayacakları. Đnanmayacakları neredeyse muhakkak ama bunun önemi yok. Benim ilgilendiğim inanç değil, özgürlük. Yazmanın bunu sağlayabileceğini öğrendim. Yirmi yıldır, Castle Rock Call'da. "Uzun Zaman Önce, Çok Uzaklarda" isminde bir köşede yazıyorum ve bazen yazılanların, güneş altında bırakılıp üzerinde hiçbir şey kalmayana, bembeyaz olana dek solan eski fotoğraflar gibi sizi sonsuza dek terk ettiğine tanık oldum.

Bu tür bir özgürlük için dua ediyorum.

Doksanlarındaki bir adamın çocukluk korkularını çoktan ardında bırakmış olması gerekir ama zayıflık, sahildeki kumdan kaleye giderek yaklaşan dalgalar gibi bedenimi sararken o korkunç yüz, beynimde giderek daha belirgin hale geldi. Çocukluğumun takımyıldızlarında karanlık bir yıldız gibi parlıyor. Dün yapmış olabileceklerim, burada, huzurevindeki odamda görmüş olabileceğim insanlar, onların bana veya benim onlara söylemiş olabileceklerim... tüm bunlar yok oldu ama siyah giysili adamın yüzü giderek netleşti ve yakınlaştı. Söylediği her bir kelimeyi hatırlıyorum. Onu aklımdan uzaklaştırmak istiyorum ama elimden hiçbir şey gelmiyor ve bazı geceler yaşlı kalbim öyle şiddetli ve hızlı çarpıyor ki göğüs kafesimden fırlayacağım sanıyorum. Đşte artık eski dolmakalemimin kapağını çıkardım ve titreyen, yaşlı elimi, küçük torunlarımdan birinin, ismini şu an hatırlamıyorum ama S ile başladığından eminim, geçen Noel'de hediye ettiği ve şimdiye kadar hiç kapağını açmadığım günlüğe bu amaçsız anekdotu yazması için zorluyorum. Artık yazacağım. 1914 yazında bir öğle sonrası, Castle Nehri yatağında siyah giysili adamla karşılaşmamın hikâyesini anlatacağım.

Motton kasabası o günlerde çok farklı bir dünyaydı, size anlatamayacağım kadar farklıydı. Başımızın üzerinde uçakların süzülmediği, neredeyse hiçbir arabanın ve kamyonetin olmadığı, gökyüzünün elektrik telleriyle dilimlere bölünmediği bir dünyaydı.

Tüm kasabada tek bir kaldırımlı yol bile yoktu ve kasabanın başlıca binaları Corson's Mağazası, Thut's Hırdavat, Metodist Kilisesi, okul, belediye binası ve ondan yarım kilometre geride olan ve annemin oradan her bahsettiğinde küçümseyici bir ifadeyle "meyhane" dediği Harry's Lokantası'ydı. Ama farklılığı oluşturan, daha çok insanların yaşayış biçimiydi-bir-birlerinden ne kadar uzak yaşadıklarıydı. Benim gibi yaşlı adamlara saygısızlık etmemek için aksini söyleyecek olsalar da yirminci yüzyılın ikinci yarısında doğan insanların bunu anlayabileceklerinden şüpheliyim. Mesela o günlerde batı Maine'de hiç telefon yoktu. Đlk telefonun kurulması için aradan beş yıl daha geçmesi gerekecekti ve bizim eve telefon bağlandığında on dokuz yaşında, Orono'daki Maine Üniversitesi'nde öğrenciydim.

Ama bu, o yılları anlatmak için yeterli değil. En yakın doktor Casco'daydı ve kasaba diye adlandırılan yerlerde en fazla bir düzine ev vardı. O günlerde komşuluk diye bir şey yoktu (bu sözcüğün anlamını bilip bilmediğimizden bile emin değilim; komşuluk kelimesi kilise aktiviteleri ve dans toplantıları için kullanılırdı).

Kasabanın dışında, birbirlerinden uzak çiftlikler vardı ve aralıktan mart ortasına dek aile dediğimiz ocakbaşı sıcaklığında, kendi içimizde kalırdık. Eve kapanır, bacadan gelen rüzgârın ıslığını dinler ve kimsenin hastalanmaması, bir yerinin kırılmaması veya üç kış önce Castle Rock'ta karısını ve üç çocuğunu doğrayan, daha sonra mahkemede bunu ona hayaletlerin yaptırdığını söyleyen çiftçi gibi kötü fikirlere kapılmâması için dua ederdik. Dünya Savaşı'ndan önceki o günlerde Motton'ın çoğu, geyikler, sivrisinekler, yılanlar ve sırlarla dolu ormanlık ve bataklık alanlardan oluşuyordu. O günlerde her yerde hayaletler vardı. Bu anlatacağım olay, bir cumartesi günü gerçekleşti. Babam bana yapılacak işlerin uzun bir listesini vermişti. Hayatta olsaydı bu işlerden bir kısmını Dan yapacaktı. Sahip olduğum tek kardeşti ve arı sokması yüzünden ölmüştü. Aradan bir yıl geçmişti ama annem hâlâ ölüm sebebinin bu olduğuna inanmıyordu. Başka bir şey olduğunu, başka bir sebep olması gerektiğini, arı sokması yüzünden kimsenin ölmeyeceğini söylüyordu. Kilise Yardım Birliği'nin en yaşlı hanımı olan Mama Sweet ona aynı şeyin '73 'te en sevdiği dayısının başına geldiğini söylediğinde -önceki kış, kilisenin düzenlediği yemekte konuşmuşlardı- annem kulaklarını elleriyle kapatmış, ayağa kalkıp oradan uzaklaşmıştı. O günden sonra da fikrini hiç kimse değiştirememişti. Babam bile. Kiliseyle işinin bittiğini ve Helen Robichaud'yu (Mama Sweet'in gerçek ismi buydu) bir daha görürse kendine engel olamayıp gözlerini oyacağını söylemişti.

O gün babam fırın için odun taşımamı, fasulyeler ve salatalıklar arasındaki yabani otları ayıklamamı, tavuklara yem vermemi, soğuk kilere koymak için iki testi şu getirmemi ve bodrum duvarındaki eski boyayı mümkün olduğunca kazımamı istemişti. Tüm bunları yaptıktan sonra tek başıma gitmeye aldırmazsam balığa çıkabileceğimi söylemişti, onun gidip Bill Eversham ile inekler hakkında bir şey görüşmesi gerekiyordu. Ona elbette tek başıma gidebileceğimi söyledim ve o da bunu duyduğuna pek şaşırmamış gibi gülümsedi. Önceki hafta bana bambudan yapılmış bir olta vermişti -doğum günüm veya özel bir başka gün değildi, ara sıra bana bir şeyler vermekten hoşlanırdı- ve oltayı Castle Nehri'nde denemek için sabırsızlanıyordum. O güne dek avlandığım yerler içinde en çok alabalığa rastladığım yer orasıydı.

"Ama ormanın içlerine fazla girme," dedi babam. "Nehrin ikiye ayrıldığı yerin ötesine geçme."

"Tamam, efendim."

"Söz ver."

"Söz veriyorum, efendim."

"Şimdi gidip bir de annene söz ver."

Arka taraftaki verandada duruyorduk. Babam beni durdurduğu sırada elimdeki testilerle su taşıyordum. Beni lavabonun üzerindeki çift kanatlı pencereden süzülen kuvvetli sabah güneşinin aydınlığında, mermer tezgâhın başında duran anneme doğru döndürdü. Bir tutam saç, annemin alnında kıvrılmıştı, ucu kaşına değiyordu, her şeyi ne kadar iyi hatırlıyorum, görüyor musunuz? Parlak gün ışığı o bir tutam saçı altın tellere dönüştürmüş ve içimde anneme doğru koşup ona sıkıca sarılma isteği uyandırmıştı. O an, onu bir kadın olarak, babamın gördüğü gibi gördüm. Her tarafında minik, kırmızı güller olan bir elbise giymişti, hatırlıyorum, ekmek hamuru yoğuruyordu. Küçük, siyah köpeğimiz Candy Bill, yere bir şey düşer umuduyla başını kaldırmış, hemen ayaklarının dibinde duruyordu. Annem bana bakıyordu.

"Söz veriyorum," dedim.

Gülümsedi ama gülümsemesi, babam kucağında Dan ile batı tarlasından geldiği günden beri olduğu gibi endişeyle gölgelenmişti. Babam o gün, belden yukarısı çıplak ve ağlayarak eve gelmişti. Gömleğini çıkarıp Dan'in şişip moraran yüzüne örtmüştü. Oğlum! diye feryat ediyordu. Oh, oğluma ne olmuş? Sevgili Tanrım, oğlum! Tüm bunları dünmüş gibi hatırlıyorum. Babamın Kurtarıcı'nın adını dua harici söylediğini ilk ve son duyuşumdu o.

"Neye söz veriyorsun, Gary?" diye sordu annem.

"Nehrin ikiye ayrıldığı yerde öteye geçmeyeceğime söz veriyorum, efendim."

"Yerden öteye."

"Yerden öteye."

Artık ipek yumuşaklığına gelmiş olan hamuru yoğururken hiç konuşmadan, sabırlı bir ifadeyle bana baktı.

"Nehrin ikiye ayrıldığı yerden öteye geçmeyeceğime söz veriyorum, efendim."

"Teşekkür ederim, Gary," dedi annem. "Ve unutma, dilbilgisi, okul için olduğu kadar hayat için de önemlidir."

"Evet, efendim."

Kalan işlerimi yaparken Candy Bill beni takip etti ve öğle yemeğimi yerken mutfakta anneme baktığı gibi umut ve beklenti dolu gözlerle ayaklarımın arasında oturdu. Ama yeni oltamı ve kıymıklı eski balık sepetimi alıp avludan çıktığımda kapının yanında, tozlar içinde oturdu ve öylece gidişimi izledi. Çağırdım ama yanıma gelmedi. Geri dönmemi isti-yormuşçasına bir iki kez havladı ama hepsi oydu.

"Kal öyleyse," dedim aldırmıyormuş gibi görünmeye çalışarak. Ama biraz da olsa zoruma gitmişti. Candy Bill her zaman benimle balığa gelirdi.

Annem kapıya çıktı ve sol elini güneşi gölgelemek için gözlerinin üzerine götürerek bana baktı. O halini hâlâ gözümün önüne getirebiliyorum. Daha sonra mutsuz olmuş veya aniden ölmüş birinin fotoğrafına bakar gibi-
"Babanın sözünden çıkma, Gary!"
"Çıkmam, efendim."
El salladı. Ben de ona el salladım. Sonra arkamı dönüp uzaklaştım.
Đlk beş yüz metrede güneşin kuvvetli ışıkları ensemi yaktı ama sonra ağaçların arasına girdim. Gölgeler altındaki yol serindi ve yaprakların arasından geçen rüzgârın fısıltısını duyuyor, köknar ağaçlarının kokusunu alıyordum. Oğlan çocuklarının o günlerde hep yaptığı gibi oltamı omzuma atmıştım ve balık sepetimi de bir satıcının çantası veya bir valiz gibi diğer elimde taşıyordum. Ağaçların içindeki, tekerleklerin iki oluk açtığı ve ortasında otların bürüdüğü yüksek bir bölüm olan yolda üç kilometre kadar ilerlemiştim ki Castle Nehri'nin telaşlı akışının sesini duydum. Parlak sırtlı ve bembeyaz karınlı alabalıkları düşündüm ve kalp atışlarım hızlandı.
Nehir, küçük bir tahta köprü altından akıyordu ve çalılarla kaplı kıyı kesimleri suya dik bir şekilde iniyordu. Mümkün olan yerlere tutunup topuklarımı toprağa iyice batırarak dikkatle aşağı indim. Bunaltan yaz sıcağından ferah bahar havasına inmiştim veya ben öyle hissetmiştim. Sudan hoş bir serinlik yükseliyordu ve yosun kokusu burun deliklerimi doldurmuştu. Suyun kıyısına ulaştığımda kısa bir süre için ayakta durdum ve kokuyu derin derin içime çekerek havada daireler çizen yusufçukları ve suyun üzerinde gezen böcekleri izledim. Sonra ötede bir alabalığın sudan sıçrayıp bir kelebeği yakaladığını gördüm, oldukça iriydi, otuz beş santim kadar vardı ve orada oluşumun amacının manzara seyretmek olmadığını hatırladım. Akıntıyı takip ederek nehir yatağı boyunca yürüdüm ve köprü hâlâ görüş alanımdayken oltamı suya saldım. Bir şey, oltamın ucunu bir iki kez çekiştirdi ve solucanımın yarısını yedi ama dokuz yaşındaki bir çocuğun elleri için fazla kıvrak ve hareketliydi veya dikkatsizlik etmeyecek kadar aç değildi, onu elimden kaçırarak ilerlemeye devam ettim.
Güneybatıya, Castle Rock'a ve güneydoğuya, Kashwakamak Kasabası'na doğru ilerleyerek Castle Nehri'nin ikiye ayrıldığı yere varmadan önce iki üç yerde daha durdum ve birinde hayatımda yakaladığım en büyük kaynak alabalığım yakaladım. Kutumda taşıdığım cetvelle boyunu ölçtüm ve kuyruktan diğer uca kırk dokuz santim olduğunu gördüm. Q günler için bile bu, bir alabalık için inanılmaz bir büyüklüktü. Eğer onu o gün için yeterli bir ödül olarak görüp geri dönmüş olsaydım bunları yazıyor olmayacaktım (görünüşe bakılırsa sandığımdan uzun sürecek) ama dönmedim. Yakaladığım balığı hemen orada, babamın öğrettiği gibi temizledim, sepetin dibine kuru otlar döşedim, balığı üzerine koydum ve en üste nemli otlar yerleştirdim. Tüm bunları yaptıktan sonra ilerlemeye devam ettim. Ağım olmadan, oltayı kabaca çekerek balığı sudan çıkardığımda oltanın nasıl kırılmamış olduğuna şaşırmama rağmen dokuz yaşın aklıyla kırk dokuz santimlik bir alabalık yakalamış olmanın yeteri kadar etkileyici olduğunu düşünmemiş, yeterli görüp eve dönmemiştim.
On dakika sonra nehrin o günlerde ikiye ayrıldığı noktaya geldim (uzun zaman önce yok oldu, Castle Nehri'nin bir zamanlar aktığı yerde şimdi dubleks evlerden oluşmuş bir site ve bir de okul var ve orada hâlâ bir nehir varsa, karanlıkta akıyor olmalı). Nehrin suları, neredeyse evimizin yarısı kadar iri olan gri bir kayayla ayrılıyordu. Burada çok hoş, düz bir alan vardı. Çimlerle kaplı, yumuşak bir yerdi ve babamla Güney Kolu dediğimiz yere bakıyordu. Topuklarım üzerinde çömeldim, oltamı suya attım ve atar atmaz da bir gökkuşağı alabalık yakaladım. Boyu, daha önce yakaladığım kadar büyük değildi, sadece otuz santim kadardı, ama yine de iyi bir balıktı. Onu da temizleyip sepetimin içine yerleştirdikten sonra oltamı tekrar suya attım.
Bu kez hemen bir balık takılmamıştı, arkama yaslandım ve mavi gökyüzünün nehir boyundan görebildiğim kadarını seyretmeye koyuldum. Bulutlar, batıdan doğuya doğru süzülüyordu. Şekillerinin neye benzediğini bulmaya çalıştım. Tek boynuzlu bir at gördüm, ardından bir horoz ve Candy Bill'i andıran bir köpek. Bir sonraki buluta bakarken içim geçmiş.
Ya da belki uyudum. Emin değilim. Tek bildiğim, bambu oltamın neredeyse ellerimden kurtulacak kadar şiddetli bir şekilde parmaklarım arasından çekildiği ve o şekilde kendime geldiğim. Yerimde doğruldum, oltamı sıkıca yakaladım ve aniden burnumun ucunda bir şey olduğunu fark ettim. Gözlerimi şaşılaştırınca burnumdakinin bir arı olduğunu gördüm. Kalbim sanki kaskatı kesilmişti ve bir an için altımı ıslatacağımı sandım.
Oltam bir kez daha çekildi ve bu kez öncekinden de şiddetliydi ama oltayı elimden kaçırmamış olmama ve nehrin sularında sürüklenip gitmesine engel olmama rağmen (sanırım misinaya işaret parmağımla bastırmayı bile akıl etmiştim) balığı sudan dışarı çekmek için hiçbir girişimde bulunmadım. Bütün dikkatim burnumu bir mola yeri olarak kullanan şişman, sarı siyah arının üzerinde toplanmıştı ve öyle korkmuştum ki zorlukla nefes alıyordum.
Alt dudağımı yavaşça ileri uzattım ve yukarı doğru üfledim. Arının kanatları hafifçe oynaştı ama yerinden kıpırdamadı. Tekrar üfledim. Kanatları tekrar dalgalandı... ama bu kez sabırsızca kıpırdadı ve bir daha

üflemeye cesaret edemedim. Sinirlenip beni sokacağından korkuyordum. Ne yaptığını iyice görebilmem için fazlasıyla yakındaydı ama iğnesini burnuma geçirip zehrini gözlerime ve beynime doğru püskürttüğünü kolaylıkla hayal edebiliyordum.
Aklıma korkunç bir fikir geldi: ağabeyimi öldüren arı buydu. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Öncelikle, arıların ömrünün bir yıldan fazla olduğunu sanmıyordum (belki kraliçe arılar hariç, ama bundan da o kadar emin değildim). Bu, o arı olamazdı çünkü arılar soktuklarında ölürlerdi, bunu dokuz yaşındayken bile biliyordum. Đğnelerinin çengel gibi uçları vardı ve soktuktan sonra havalanmaya çalıştıklarında kendi bedenlerini parçalıyordu. Ama yine de o korkunç fikir beynimde asılı kalmıştı.
Bu özel bir arıydı, Şeytan-arıydı ve Albion ile Loretta'nın iki oğlundan kalanının canını almak için geri dönmüştü.
Ve bir şey daha vardı: daha önce de beni arı sokmuştu ve normalden biraz daha fazla şişmiş olabileceğine rağmen (bundan tam olarak emin değildim) hiçbir seferinde ölüm tehlikesi yaşamamıştım. O sadece ağabeyimin başına gelen bir felaketti. Yaradılışında içine yerleştirilmiş korkunç bir tuzaktı. Ben her nasılsa bu tuzaktan kurtulmuştum. Ama arının ne yaptığını görebilmek için gözlerimi canımı yakacak kadar şaşılaştırdığım sırada mantığım işlemiyordu. O an benim gözümde tek gerçek, arının varlığıydı. Ağabeyimi öldüren arıydı. Öylesine kötü bir şekilde öldürmüştü ki babam, oğlunun şişen yüzünü saklamak için gömleğini çıkarmış ve Dan'in başını sarmıştı. Kederinin en derin olduğu anda bile bunu yapmayı akıl etmişti çünkü karısının büyük oğlunun başına gelenleri görmesini istemiyordu. O arı dönmüştü ve şimdi de beni öldürecekti. Beni sokacak, ben de oltanın iğnesi ağzından çıkarılıp bir kenara bırakılmış bir balık gibi nehir yatağında çırpınarak ölecektim.
Paniğe kapılmama ramak kalmış bir halde orada otururken -yıldırım gibi ayağa fırlayıp nereye gittiğime bakmadan son hızla koşmaya başlamak üzereydim- arkamdan bir ses geldi. Bir tabanca sesi gibi keskin ve buyurgandı ama tabanca sesi olmadığını biliyordum. Biri el çırpmıştı. Tek bir kez. El çırpma sesinin hemen ardından burnumun üzerindeki arı kucağıma düştü. Pantolonumun kahverengi kumaşı üzerinde, bacakları havada, iğnesi zararsız bir çıkıntı olduğu halde kıpırtısızca yatıyordu. Bir çivi kadar cansızdı, bunu bir bakışta anladım. Tam o sırada olta yine sarsıldı, bu seferki en şiddetlisiydi ve neredeyse elimden kurtuluyordu. Đki elimle oltaya yapıştım ve orada olup görebilse babamın iki eliyle başını tutmasına neden olacak şekilde aptalca geriye çektim. Daha önce yakaladığımdan çok daha iri bir gökkuşağı alabalık, kuyruğundan güneş altında pırlanta gibi parlayan damlalar saçarak sudan dışarı fırladı, manzara, kırklı ellili yıllarda True ve Man's Adventure gibi dergilerin kapaklarına koydukları resimlere benziyordu. O anda büyük bir balık yakalamış olmak aklımdaki en son düşünceydi ve misinanın kopup balığın tekrar yanına gömüldüğünü neredeyse fark etmeyecektim bile. Kimin el çırptığını örmek için omzumun üzerinden geriye baktım. Ağaç sırasının başladığı yerde, yukarıda bir adam ayakta duruyordu. Yüzü çok uzun ve solgundu. Büyük bir titizlikle sola doğru ayrılmış siyah saçları geriye doğru taranarak dar kafasına iyice yapıştırılmıştı. Çok uzun boyluydu. Siyah bir üç parçalı takım giyiyordu ve ona bakar bakmaz insan olmadığını anlamıştım çünkü gözleri bir fırının içindeki alevler gibi turuncu-kırmızı parlıyordu. Gözbebeklerini kastetmiyorum, zira gözbebekleri yoktu. Gözünün akı da yoktu. Gözleri tamamen turuncuydu... kıpırdayan, dalgalanan bir turuncu. Tam olarak ne anlatmaya çalıştığımı anlayabiliyor musunuz? Adam içten içe yanıyordu ve gözleri, fırın kapaklarının üzerindeki küçük, camlı bölmeleri andırıyordu.
Mesanem boşaldı ve ölü arının üzerinde yattığı kahverengi pantolonumun rengi koyulaştı. Olan bitenin farkında değildim. Gözlerimi nehir yatağının üzerinde durarak bana bakan adamdan çekemiyordum. Yaklaşık elli kilometre boyunca kesintisizce uzanan sık ormanlık alandan giysisinde tek bir kırışık olmaksızın, siyah deri ayakkabıları pırıl pırıl parlar halde çıkıvermişti. Saatinin cebinden sarkan zincirinin yaz güneşi altında ışıltısını görebiliyordum. Adamın üzerinde tek bir çam iğnesi bile yoktu. Ve bana gülümsüyordu. "Demek burada küçük bir balıkçı var!" diye bağırdı yumuşak bir sesle. "Şuna da bakın! Karşılaştığımıza memnun oldun mu, küçük balıkçı?"
"Merhaba, efendim," dedim. Sesim titremiyordu ama kendi sesim değil gibiydi. Yaşı daha büyük birinin sesiydi sanki. Dan'in sesi gibi. Hatta babamın sesi. Ve tek düşünebildiğim, ne olduğunu anlamamış gibi davranırsam gitmeme izin verebileceğiydi. Gözlerinin olması gerektiği yerde dans eden alevler olduğunu fark etmemiş gibi yaparsam belki beni bırakırdı.
"Galiba seni acı verecek bir sokmadan kurtardım," dedi ve sonra nefesimin korkuyla kesilmesine sebep olarak aşağı, yanıma doğru yöneldi. Bambu oltam hâlâ hissiz ellerimdeydi ve ölü arı da kucağımdaydı. Şehir kaldırımlarına uygun düz tabanlı ayakkabıları, nehir yatağının dik eğimi üzerindeki çimlerde kaymalıydı ama kaymadı. Bastığı yerde ayak izi de bırakmadığını görmüştüm. Ayaklarının dokunduğu -veya dokunuyor gibi göründüğü- yerlerde tek bir kırık dal parçası, ezilmiş yaprak veya eğilmiş çim yoktu. Giysisinin altındaki derisinin gözeneklerinden çıkan kokuyu o daha yanıma ulaşmadan fark ettim, yanmış kibrit kokusu. Kükürt kokusu. Siyah giysili adam Şeytan'dı. Motton ve Kashwakamak arasındaki ormanlık alandan çıkmıştı ve

karşımda duruyordu. Gözümün ucuyla bir vitrin mankeni gibi solgun elini görebiliyordum. Parmaklan iğrenç denebilecek kadar uzundu.
Dizleri her normal insanınki gibi bükülerek yanımda çömeldi ama bacaklarının arasından sarkıttığı ellerine baktığımda, uzun parmaklarının ucunda korkunç, sapsarı, sivri tırnaklar olduğunu gördüm. "Soruma cevap vermedin, küçük balıkçı," dedi yumuşak bir sesle. Şimdi düşünüyorum da sesi, daha sonraki yıllardaki radyo spikerlerinin sesine benziyordu. "Karşılaştığımıza memnun oldun mu?" "Lütfen canımı yakmayın," diye fısıldadım. Sesim öyle hafif çıkmıştı ki kendim bile zor duymuştum. Anlatabileceğimden, hatırlamak istediğimden de çok korkuyordum... ama hatırlıyorum. Hatırlıyorum. Đhtimal olmasına rağmen rüya görüyor olduğumu hiç ummadım. Yaşım biraz daha büyük olsa bunun bir rüya olduğunu düşünebilirdim. Ama değildi, sadece dokuzumdaydım ve yanıma çömeldiği an yaşadığımın gerçek olduğunu anlamıştım. Babamın söyleyeceği gibi, testereyle keski arasındaki farkı bilirdim. Yaz ortasında o cumartesi günü ormanın içinden çıkıp gelen yaratık, Şeytan'dı ve boş göz çukurlarından, alevler içindeki beynini görebiliyordum.
"Oh, burnuma gelen koku da ne?" dedi beni duymamış gibi... oysa duyduğunu biliyordum. "Islak bir şeyin kokusu sanki?"
Bir çiçeği koklamaya niyetlenen biri gibi burnunu ileri uzatarak üzerime doğru eğildi. Ve o an korkunç bir şey fark ettim; gölgesi nehir yatağı üzerinde ilerlerken geçtiği yerlerdeki çimler sararıp ölüyordu. Başını pantolonuma doğru eğdi ve kokladı. Işıldayan gözleri, muhteşem bir koku almış ve tüm dikkatini toplayıp tadını çıkarmak istiyormuşçasına yarı kapalıydı.
"Oh, ne kötü!" diye bağırdı. "Kötü ama harika!" Sonra şarkı söylemeye başladı: "Gazoz! Şerbet! Su! Burnuma gelen, Gary'nin limonatasının kokusu!" Sonra kendini sırtüstü yere attı ve çılgınca gülmeye başladı. Aklını kaçırmış birinin kahkahasıydı.
Yerimden kalkıp koşmayı düşündüm ama bacaklarım ve beynim arasındaki bağlantı kopmuş gibiydi. Ağlamıyordum; bir bebek gibi altımı ıslatmıştım ama ağlamıyordum. Ağlayamayacak kadar çok korkuyordum. Birden öleceğimi anladım. Muhtemelen acı veren bir ölüm olacaktı ama en kötüsü bu değildi. En kötüsü daha sonra başıma gelebilecek olandı. Öldükten sonra.
Aniden yerinden doğruldu. Üzerinden yayılan yanmış kibrit kokusu midemi bulandırıyordu. Uzun, dar yüzü ve ciddi gözleriyle bana baktı ama o gözlerde aynı zamanda gizli bir kahkaha da vardı. Bu gizli kahkaha onun ayrılmaz bir parçasıydı.
"Sana kötü bir haberim var, küçük balıkçı," dedi. "Üzücü bir haber."
Tek yapabildiğim ona bakmaktı; siyah takım elbisesine, parlayan siyah ayakkabılarına, pençelere benzeyen uzun, beyaz parmaklarına.
"Annen öldü."
"Hayır!" diye haykırdım. Annemi yumuşak sabah güneşi altında, mutfaktaki tezgâhın başında, alnındaki perçemin ucu kaşına değerken, ekmek hamuru yoğururken gözlerimin önüne getirdim ve dehşet, her hücremi sardı... ama bu kez korkum kendim için değildi. Sonra oltamı alıp evden ayrılırken eliyle gözlerini gölgeleyip mutfak kapısında duruşunu ve o an bana tekrar görülmesi umulan ama asla görülemeyecek olan birinin fotoğrafı gibi görünmesini hatırladım. "Hayır, yalan söylüyorsun!" diye bağırdım. Gülümsedi, sık sık haksızca suçlanan bir adamın sabırlı, üzgün gülümsemesiydi. "Maalesef yalan değil," dedi. "Ağabeyine olanın aynısı annenin de başına geldi, Gary. Bir arı."
"Hayır, bu doğru değil," dedim ve artık ağlamaya başladım. "Annem yaşlı, otuz beş yaşında ve bir arı sokması onu Danny gibi öldürebilseydi çoktan ölmüş olurdu, seni yalancı piç kurusu!"
Şeytan'a yalancı piç kurusu demiştim. Bunun bir şekilde farkındaydım ama aklım fikrim az önce duyduklarımdaydı. Annem ölmüştü, öyle mi? Rockies'in bulunduğu yerde yeni bir okyanusun oluştuğunu da söylemiş olabilirdi. Ama ona inanıyordum. Bazen hayal gücümüzün ürettiği en korkunç şeylere inandığımız gibi ona da bir şekilde inanıyordum.
"Üzüntünü anlayabiliyorum, küçük balıkçı, ama o düşüncenin temeli maalesef çok zayıf." Sesinde korkunç, çıldırtıcı, içinde zerre kadar vicdan azabı barındırmayan sahte bir avutma tonu vardı. "Bir insan hayatı boyunca bir bülbül görmeden ölebilir ama bu, bülbüllerin var olmadığı anlamına gelmez, değil mi? Annen..."
Alt tarafımızda bir balık sudan sıçradı. Siyahlı adam kaşlarını çattı ve bir parmağını balığa doğru uzattı. Alabalık havada şiddetle sarsıldı, bedeni öylesine kıvrılıp bükülüyordu ki bir an için kendi kuyruğunu ısıracakmış gibi oldu. Castle Nehri'ne tekrar düştüğünde ölmüştü. Cansız bedeni suyun üzerinde sürüklenmeye başladı. Bu arada korkunç yabancı alevli gözlerim tekrar üzerime çevirmişti. Đnce dudakları, bir yamyama özgü tüyler ürpertici gülümsemeyle gerilmiş, iki sıra sivri diş ortaya çıkmıştı. "Anneni hayatı boyunca hiç arı sokmadı," dedi. "Ama ne var ki bugün, yaklaşık bir saat önce, pişirdiği ekmeği fırından çıkarıp soğuması için tezgâhın üzerine koyarken mutfak penceresinden içeri bir arı süzüldü." "Hayır, bunu duymak istemiyorum, istemiyorum!"

Ellerimi kaldırıp kulaklarımı kapattım. Islık çalarmış gibi dudaklarını büzdü ve bana doğru üfledi. Çok hafif bir üfleyişti ama nefesinin kokusu inanılmayacak kadar kötüydü; tıkanmış lağımlar, çürük yumurta, sel-, den sonra etrafa saçılmış ölü tavuklardan bile berbattı.

Ellerim iki yana düştü.

"Güzel," dedi. "Bunu duyman gerek, Gary; bilmelisin, küçük balıkçım. Bu ölümcül zayıflık kardeşin Dan'e annenden geçti; sende de biraz var ama sende, babandan aldığın ve zavallı Dan'in sahip olamadığı bir korunma da var." Dudaklarını tekrar büzdü ama bu kez o korkunç nefesini yüzüme doğru üflemedi, acımasızca, komik bir hareketle cık cık yaptı. "Yani, ölülerin arkasından kötü konuşmayı sevmem ama ortada şairane bir adalet söz konusu, değil mi? Ne de olsa Dan'i öldüren de annendi. Ha kafasına bir kurşun sıkmış ha bu."

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, bunlar doğru değil."

"Doğru olduklarına inanabilirsin," dedi. "Arı pencereden mutfağa girdi ve annenin ensesine kondu. Annen ne yaptığını düşünmeden üzerine bir şaplak indirdi -sen ondan daha zekice davrandın, değil mi, Gary ve arı onu soktu. Annenin boğazı hemen o an şişmeye başladı. Arı zehrine alerjik olanların başına bu gelir, biliyorsundur. Boğazları şişer ve açık havada boğulurlar. Dan'in yüzü o yüzden şiş ve mosmordu. Baban, o yüzden yüzünü gömleğiyle örttü."

Konuşma yetimi kaybetmiş bir halde ona bakakaldım. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Ona inanmak istemiyordum, kilise okulunda Şeytan'ın yalanların babası olduğunu öğrenmiştim ama yine de ona inanıyordum. Annem şişmiş boğazını tutarak dizlerinin üzerine düşer, Candy Bill heyecanla havlayarak onun etrafında dans ederken avluda durarak mutfak penceresinden içeri bakıp tüm bu olanları seyrettiğine inanıyordum.

"Çıkardığı korkunç sesler öylesine harikaydı ki!" dedi siyah takım elbiseli adam düşünceli bir edayla. "Ve korkarım kendi yüzünü fena halde tırmaladı. Gözleri bir kurbağanın gözleri gibi yuvalarından fırladı. Ağladı." Biraz duraksadıktan sonra devam etti: "Ölürken ağladı, ne hoş, değil mi? Ve en güzeli, daha sonra oldu. Öldükten sonra... on beş dakika boyunca fırının tıkırtısı hariç sessiz olan mutfakta, boynuna saplanmış küçük iğneyle -çok küçük, minik- yatarken Candy Bill ne yaptı, biliyor musun? O küçük hergele annenin gözyaşlarını yaladı. Önce bir yanağını... sonra diğerini."

Bir süre için nehre baktı. Yüzünde üzgün ve düşünceli bir ifade vardı. Sonra tekrar bana döndü ve yüzünü kaplayan matem ifadesi bir rüyaymışçasına yok oldu. Yüzü, açlıktan ölen birinin cesedi gibi sarkık ve beklenti doluydu. Gözleri parlıyordu. Soluk dudakları arasından görünen sivri dişlerden gözlerimi alamıyordum. "Çok açım," dedi birdenbire. "Seni öldürüp karnım deşeceğim ve iç organlarını yiyeceğim, küçük balıkçı. Buna ne diyorsun?"

Hayır, demek istedim, hayır lütfen, ama boğazımdan ses çıkmadı. Söylediğini yapmaya niyetli olduğunu görebiliyordum. Çok kararlıydı.

"Çok acıktım," dedi hem hırçın hem de alaycı bir tavırla. "Ve sen de zaten sevgili anneni kaybettikten sonra yaşamak istemezsin, bundan eminim. Çünkü baban aletini sokacak sıcak bir delik bulamazsa kafayı yiyecek türden bir adam ve inan bana, etrafta sadece sen olacağın için onun zevklerinin kurbanı olacaksın. Seni tüm bu nahoş durumlardan kurtaracağım. Ve cennete gideceksin, düşünsene. Öldürülmüş insanların ruhları daima cennete gider. Böylece bugün ikimiz de Tanrı'ya hizmet etmiş olacağız, Gary. Ne güzel, değil mi?"

Uzun, solgun ellerini tekrar bana uzattığında ne yaptığımı düşünmeden balık sepetimin kapağını açtım, elimi sepetin içine daldırdım ve daha önce yakalamış olduğum dev alabalığı, yakaladıktan sonra onunla yetinmem gereken balığı çıkardım. Siyah giysili adamın bana yapacağını söylediği gibi iç organlarını çıkardığım balığı kanlanmış parmaklarımla tutarak körlemesine ona doğru uzattım. Sırtında annemin alyansını hatırlatan altın rengi halkası olan balığın donuk gözü bana bakıyordu. Ve o an, annemi bir, tabutun içinde yatarken gördüm. Güneş, alyansı üzerinde parlıyordu. O an, Şeytan'ın söylediklerinin doğru olduğunu anladım, annemi bir arı sokmuştu; ılık, ekmek kokulu mutfakta boğularak ölmüştü ve Candy Bill, şişmiş yanaklarından süzülen gözyaşlarını yalayarak silmişti.

"Büyük bir balık!" diye bağırdı siyahlı adam açgözlülükle. "Çok büyükk bir balıkk!"

Balığı elimden kaptı ve ağzını hiçbir insanın açamayacağı kadar açtıktan sonra içine tıkıştırdı. Uzun yıllar sonra, altmış beş yaşındayken (altmış beş olduğumu biliyorum çünkü o sene öğretmenlikten emekli olmuştum) New England Akvaryumu'na gittim ve sonunda bir köpekbalığı gördüm. Siyah giysili adamın ağzı da açıldığında tıpkı bir köpekbalığının ağzıma benziyordu. Tek fark, gırtlağının korkunç gözleri gibi kıpkırmızı olmasıydı ve sobada sonradan alev alan kuru bir odunun yarattığına benzer bir sıcak dalgasının yüzümü yaladığını hissetmemdi. Bu sıcak dalgası hayal gücümün bir ürünü değildi, bunu biliyordum çünkü yakaladığım dev balık boğazının gerisinde kaybolmadan önce pullarının alevler üzerinde uçan küçük kâğıt parçacıkları gibi kıvrıldığını görmüştüm.

Gezici gösterilerdeki kılıç yutan adamlar gibi balığı boğazından aşağı kaydırdı. Çiğnemedi. Gözleri, güç

harcıyormuş gibi yuvalarından fırladı. Balık içeri girdi, girdi ve boğazı genişledi. Daha sonra o da gözyaşı dökmeye başladı... ama onun gözyaşları kandı, kıpkırmızı ve yoğun.
Sanırım vücudum üzerindeki kontrolümü tekrar kazanabilmemi sağlayan, bu kan gözyaşlarının görüntüsü oldu. Neden olduğunu bilmiyorum ama sebebin o olduğunu düşünüyorum. Yerimden zıpkın gibi fırladım, bir elimle tuttuğum oltayı bırakmamıştım. Daha hızlı ilerleyebilmek için serbest elimle çalıları ve alçak dalları iterek nehir yatağından yukarı doğru koştum.
Öfke dolu boğuk bir ses çıkardı, ağzı dolu olan herhangi birinin çıkaracağı seslerdi ve tam tepeye ulaştığımda ardıma baktım. Peşimden geliyordu. Ceketinin kuyruğu arkasında uçuşuyor, saatinin sallanan, ince altın zinciri güneşin altında ışıldıyordu. Boğazından aşağı indirdiği balığın kuyruğu hâlâ dışarıdaydı ve siyah giysili adamın içindeki-fırında pişen geri kalan kısmının kokusunu alabiliyordum.
Pençeleriyle yakalamak için bacağıma doğru bir hamle yaptı. Nehir yatağının üst kısmı boyunca koşmaya başladım. Yüz metre kadar sonra o şokla yitirdiğim sesime kavuştum ve çığlık atmaya başladım; elbette çığlıklarımın kaynağı korkuydu ama aynı zamanda güzel annemin ölümünün verdiği kederle feryat ediyordum.
Peşimden geliyordu. Kırılan dalların ve ezilen kuru yaprakların seslerini duyabiliyordum ama arkama bir daha bakmadım. Başımı eğdim, gözlerimi alçak dalların tehlikesine karşı kıstım ve olabildiğince hızlı koştum. Her adımımda ellerini omuzlarımda hissetmeyi ve beni alevlerle dolu kucağına çekmesini bekliyordum. Böyle bir şey olmadı. Bilinmeyen bir zaman diliminin ardından –beş on dakikadan fazla olduğunu sanmıyorum ama sonsuzluk kadar uzun gibi gelmişti- ağaçlar ve sık yapraklar arasından köprüyü gördüm. Hâlâ çığlık çığlığa idim ama nefesim kesilmişti ve sesim, neredeyse içindeki bütün su buharlaşmış bir çaydanlığınla gibi çıkıyordu. Nehir yatağının dikleştiği bölüme varmıştım. Hiç duraksamaksızın yukarı doğru atıldım.
Tepeye doğru yolun yarısını aşmıştım ki ayağım kaydı ve dizlerimin üzerine düştüm. Omzumdan geriye baktığımda beyaz yüzü öfke ve açgözlülükle çarpılmış olan siyah giysili adamın benden birkaç adım uzakta olduğunu gördüm. Yanakları kan gözyaşlarıyla kıpkırmızıydı ve ağzı hâlâ açıktı.
"Küçük balıkçı!" diye hırladı ve yukarı doğru bir hamle yaparak ayağımı yakaladı. Ayağımı sertçe çekerek elinden kurtardım, arkamı döndüm ve oltamı üzerine fırlattım. Bu cılız saldırıyı kolayca savuşturdu ama her nasılsa olta ayaklarına dolandı ve dizlerinin üstüne düşmesine sebep oldu. Đzlemek için daha fazla oyalanmadım; döndüm ve tekrar tepeye doğru fırladım. Tam yukarıya varmıştım ki ayağım kaydı ve neredeyse tekrar aşağı yuvarlanacaktım ama köprünün altındaki destek ayaklarından birine tutunarak düşmekten kurtuldum.
"Kaçamazsın, küçük balıkçı," diye bağırdı arkamdan. Sesi çok öfkeliydi ama aynı zamanda gülüyor gibiydi. "Tek bir balığın karnımı doyuracağını sanıyorsan yanılıyorsun!"
"Beni rahat bırak!" diye haykırdım. Sarsakça köprünün kenarından atlayıp kendimi üzerine attım. Ellerim kıymıklarla dolmuştu ve başımı öyle şiddetli çarpmıştım ki düştüğüm yerde bir an yıldızları gördüm. Yüzüstü döndüm ve sürünmeye başladım. Tekrar ayağa fırladım, bir kez tökezledim ve ardından dengemi sağlayıp tekrar koşmaya başladım. Sadece dokuz yaşındaki çocukların koşabileceği gibi, yani rüzgâr gibi koşuyordum. Sanki ayaklarım yere sadece üç dört adımda bir değiyordu ve belki de gerçekten öyle oluyordu. Köprüden çıkınca hemen sağa döndüm ve yolda hızla ilerlemeye başladım. Şakaklarım zonklayana, gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi olana, sol tarafımda kaburgalarımın altından koltukaltıma doğru keskin bir sancı girene, boğazımın gerisinde kan ve metale benzer bir tat duyana kadar koştum. Daha fazla koşamayacak hale fiğimde tökezleyerek durdum ve bir yarış atı gibi şiddetle soluyarak arkama baktım. Onu siyah giysisi içinde, saatinin altın zinciri yeleğinin cebinden sarkarken, saçının bir teli bile yerinden oynamamış halde hemen burnumun dibinde bulacağımdan emindim.
Ama yoktu. Castle Nehri'ne doğru uzanan, sık çam ağaçlarının gölgelediği karanlık yol bomboştu. Yine de varlığını hissediyordum. Ağaçların içinde bir yerden alevli gözleriyle, pişmiş balık ve yanık kibrit kokarak beni gözlüyordu.
Döndüm ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde yürümeye başladım, hafifçe topallıyordum. Đki bacağıma da kramplar giriyordu ve ertesi gün yatağımdan kalktığımda her yerim öylesine sızlıyordu ki zorlukla yürüyebiliyordum. Ama o an bunların hiçbirini düşünmüyordum. Arkamdaki yolun boş olduğunu görme ihtiyacıyla tekrar tekrar omzum üzerinden geriye bakıyordum. Her baktığımda yolun boş olduğunu görüyordum ama bu beni rahatlatacağına, huzursuzluğumu arttırıyordu. Köknarlar daha sık, daha karanlık görünüyordu ve arkalarında nelerin olabileceğini hayal etmeden duramıyordum, uzun, çapraşık koridorlar, bacakkıran ölü dallar, yaratıklarla dolu delikler. 1914 yılının o cumartesi gününe dek ormandaki en büyük tehlikenin ayılar olduğunu sanıyordum. Ne kadar yanıldığımı o gün öğrendim.
Yolda bir buçuk kilometre kadar ilerlemiş, tam ormanlık alandan çıkıp Geegan Fiat Yolu ile birleştiği yere varmıştım ki "The Old Oaken Bucket" melodisini ıslıkla çalan babamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yanında kendi oltası vardı. Diğer elinde kurdelesini annemin Dan'in ölümünden önce işlediği balık sepetini

taşıyordu. Kurdelenin üzerinde KURTARICI ĐSA yazıyordu. Yürüyordum ama onu görünce avazım çıktığı kadar bağırarak koşmaya başladım. Baba! Baba! Baba! Bitkin bacaklarım üzerinde sarhoş bir denizci gibi yalpalıyordum. Başka şartlar altında, beni gördüğünde babamın yüzünde beliren ifadenin oldukça komik olduğunu düşünebilirdim ama o şartlar altında değil. Oltasını ve kutuyu yola bıraktı ve bana doğru koştu. Daha önce babamı hiç bu kadar hızlı koşarken görmemiştim; birbirimize ulaştığımızda öyle şiddetli çarpıştık ki ikimizin de yere yıkılmaması şaşırtıcıydı. O esnada kemerinin tokasına vurduğum burnum hafifçe kanamaya başlamıştı. Ama o an bunu fark etmedim. Tek yaptığım var gücümle babamın beline sarılmaktı. Kollarımı sıkıca ona doladım ve kızarmış yüzümü karnına bastırdım. O arada eski mavi iş gömleğini kan, ter ve gözyaşlarıyla ıslatmıştım.

"Gary, neyin var? Ne oldu? Đyi misin?"

"Annem öldü!" diye hıçkırdım. "Ormanda bir adamla karşılaştım, o söyledi! Annem ölmüş! Bir arı sokmuş ve tıpkı Dan'e olduğu gibi boğulup ölmüş! Mutfakta yerde yatıyormuş ve Candy Bill... gözyaşlarını yalayarak... yüzünden..."

Nefes nefeseydim ve göğsüm öylesine sıkışıyordu ki konuşmakta güçlük çekiyordum. Gözlerim tekrar yaşlarla dolmuştu ve babamın şaşkın yüzü bulanıklaşmıştı. Ulumaya başladım -dizini sürten küçük bir çocuk gibi değil, ay ışığında kötü bir şey görmüş bir köpek gibi- ve babam, yüzümü tekrar karnına bastırdı. Ama kollarından sıyrılıp tekrar arkama baktım. Siyah giysili adamın gelmediğinden emin olmak istiyordum. Görünürde yoktu; ormanın derinliklerine doğru uzanan yol bomboştu. Her ne olursa olsun oraya bir daha asla gitmeyeceğime dair kendi kendime yemin ettim ve sanırım Tanrı'nın yarattıklarına bahşettiği en büyük lütuf, geleceği görememek. Đki saat sonra o yolda tekrar yürüyeceğimi bilseydim aklımı kaçırabilirdim. Ama o an, yolun boş olduğunu görmek inanılmaz bir rahatlık duymamı sağlamıştı. Sonra aklıma annem geldi -güzel, ölü annem- ve yüzümü babamın karnına gömerek tekrar ağlamaya başladım.

"Gary, dinle beni," dedi babam birkaç dakika sonra. Ağlamaya devam ettim. Bir süre daha devam etmeme izin verdi sonra çenemin altından tutarak yüzümü kaldırdı ve gözlerime baktı. "Annen çok iyi," dedi. Tek yapabildiğim, yanaklarımdan yaşlar süzülürken öylece ona bakmaktı. Ona inanmıyordum. "Sana kimin aksini söylediğini veya hangi aşağılık serserinin küçük bir çocuğu böyle bir şeyle korkutmaya kalktığını bilmiyorum ama Tanrı adına yemin ederim ki annenin bir şeyi yok."

"Ama... dedi ki..."

"Ne söylemiş olduğu umurumda değil. Evershsamlardan beklediğimden erken döndüm -inek satmaya niyeti yok, tek yaptığı laf kalabalığı- ve sana katılmak için vaktin pek de geç olmadığını düşündüm. Oltamı ve balıkçı kutumu aldım, annen de bize birkaç tane sandviç yaptı. Yeni pişirdiği ekmekle. Hâlâ sıcak. Yani yarım saat önce annen gayet iyiydi, Gary ve bundan hiç şüphen olmasın." Omzum üzerinden yola doğru baktı. "Kim bu adam? Ve nerede? Onu bulup gününü göstereceğim."

Đki saniye içinde aklımdan binbir düşünce geçti -en azından bana öyle geldi- ama son düşüncem en baskın olanıydı: siyah giysili adamla karşılaşacak olursa babamın söylediğini yapabileceğini hiç sanmıyordum. Hayatta kalacağını da...

Uzun, beyaz, pençemsi ellerinin görüntüsü gözlerimin önünden bir türlü gitmiyordu.

"Gary?"

"Pek hatırlayamıyorum," dedim.

"Nehrin ikiye ayrıldığı yerde miydin? Büyük kayanın orada?"

Hayatımız bile söz konusu olsa, doğrudan bir soru sorduğunda babama asla yalan söyleyemezdim. "Evet ama lütfen oraya gitme." Kolunu her iki elimle de sıkıca tuttum ve sertçe çektim. "Lütfen gitme. Korkunç bir adamdı." Aklıma aniden bir fikir geldi. "Galiba tabancası vardı."

Babam düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Belki orada bir adam yoktu," dedi sesini hafifçe yükselterek. Cümlesi bir soruya benziyordu ama değildi. "Belki balık avlarken uyuyakaldın ve kötü bir rüya gördün, oğlum. Geçen kış Danny ile ilgili gördüğün rüyalar gibi."

Önceki kış Dan ile ilgili birçok rüya görmüştüm. O rüyalarda dolabımızın kapağını veya bodrum kapısını açıyor ve karşımda mosmor olmuş, şişmiş suratıyla Dan'i ayakta, gözlerini bana dikmiş halde buluyordum-bu rüyaların çoğundan çığlık çığlığa uyanmış ve dolayısıyla annemleri de uyandırmıştım. Nehir yatağında kısa bir süre için uyuyakalmıştım ama olanlar bir rüya değildi, siyah giysili adamın ellerini çırparak burnumun üzerine konan arıyı öldürmesinden önce uyandığımdan emindim. Olanlar, Dan'i gördüğüm rüyalardaki gibi değildi, bundan emindim, bununla birlikte siyah giysili adamla olan karşılaşmamız aklımda rüyaya benzer bir etki bırakmıştı ki, sanırım doğaüstü olaylar için bu her zaman geçerliydi. Ama babamın, bu adamın sadece aklımın bir ürünü olduğunu düşünmesi daha iyiydi. Onun iyiliği için öylesi daha iyiydi. "Sanırım haklısın, belki rüyaydı," dedim.

"Haydi gidip oltanla balık kutunu bulalım."

O tarafa doğru yönelmişti bile ve onu durdurmak için kolunu çılgınca çekiştirmek zorunda kaldım. Bana

dönüp sorarcasına baktığında, "Daha sonra," dedim. "Lütfen, baba. Annemi görmek istiyorum. Onu kendi gözlerimle görmem gerek.
Bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Evet, sanırım haklısın. Önce eve gideceğiz, sonra da oltanla sepetini almaya gideriz."
Böylece birlikte çiftliğe döndük. Babam, arkadaşlarımdan biriymiş gibi oltasını omzuna atmıştı ve ben de balık sepetini taşıyordum. Yürürken bir yandan da annemin yaptığı sandviçleri yiyorduk. "Bir şey yakalayabildin mi?" diye sordu çiftlik görüş alanımıza girdiğinde.
"Evet, efendim," dedim. "Bir gökkuşağı. Oldukça büyük." Ve ondam çok daha büyük olan bir başkası, diye düşündüm ama söylemedim. Aslında bugüne kadar gördüklerimin en irisiydi ama onu sana gösteremeyeceğim, baba. Onu beni yememesi için siyah giysili adama verdim. Ve ise yaradı. Yani ucu ucuna.
"O kadar mı? Başka yok mu?"
"Onu yakaladıktan sonra uyuyakalmışım." Bu tam olarak sorunun cevabı sayılmazdı ama yalan da değildi.
"Oltanı kaybetmediğin için şanslısın. Kaybetmedin, değil mi, Gary?"
"Hayır, efendim," dedim isteksizce. Yalan söylemenin bir yararı olmayacaktı çünkü oltamı kaybetmiş olsam bile babamın sepeti almak için oraya döneceği kesindi.
Candy Bill evden dışarı fırladı ve çılgınca koşarak bizi karşılamaya geldi- Heyecanla havlıyor ve kuyruğunu deli gibi sallıyordu. Daha fazla beklemeye tahammülüm yoktu; umut ve endişe, boğazımı sıkıştırıyordu. Babamın yanından ayrıldım ve eve koştum. Sepeti elimden bırakmamıştım ve içten içe annemi mutfağın zemininde ölü bulacağıma hâlâ inanıyordum. Yüzü, babamın Tanrı'nın ismini haykırarak ağlar halde batı tarlasından eve kucağında taşıdığı ağabeyim Dan gibi mosmor ve şiş olacaktı.
Ama tezgâhın yanında ayakta duruyordu. Onu bıraktığım gibi çok iyiydi ve yaşıyordu. Bezelyeleri ayıklarken bir yandan da bir şarkı mırıldanıyordu. Önce şaşkın, irileşmiş gözlerimi ve solgun yanaklarımı fark etti, sonra da korkulu bir ifadeyle bana baktı.
"Gary, neyin var? Ne oldu?"
Cevap vermedim. Dosdoğru ona koştum ve onu öpücüklere boğdum. Bu arada babam içeri girmişti. "Merak etme, Lo, bir şeyi yok. Nehir boyunda o kötü rüyalardan birini görmüş, hepsi bu."
"Sonuncusu olması için dua edelim," dedi annem ve bana daha sıkı sarıldı. Candy Bill tiz bir sesle havlayarak ayaklarımızın dibinde dans ediyordu.
"Đstemiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin, Gary," dedi babam ama gitmem gerektiğini düşündüğünü açıkça belli etmişti, ona göre geri dönüp bugünlerin moda olan deyimiyle korkularımla yüzleşmeliydim. Bu, uydurma, temelsiz korkular söz konusuyken akla uygundu ama aradan geçen iki saat içinde siyah giysili adamın gerçek olduğuna dair inancımda hiçbir değişiklik olmamıştı. Ama babamı bu konuda ikna edemezdim. Dokuz yaşında hiçbir çocuğun babasını ormandan çıkan siyah takım elbiseli bir Şeytan gördüğüne inandırabileceğini sanmıyorum.
"Geleceğim," dedim. Bacaklarımı hareket ettirebilmek için tüm irademi zorlayarak onunla birlikte evden çıkmıştım. Evin yan tarafında odun yığınının yanında ayakta duruyorduk.
"Arkanda tuttuğun nedir?" diye sordu.
Yavaşça öne çıkardım. Babamla gidecektim ve saçını özenle yandan ayırıp kafatasına yapıştırmış olan korkunç adamın gitmiş olacağını umacaktım... ama girmediyse hazırlıklı olmak istiyordum. En azından olabileceğim kadar hazırlıklı. Arkamda tuttuğum elimde Đncil vardı. Gençlik Birliği yarışmasında en fazla ilahiyi ezberleyerek kazandığım küçük bir Đncil daha vardı (sekiz tane ezberlemiştim ama yirmi üçüncü hariç hepsi bir hafta içinde aklımdan uçup gitmişti). Ama Şeytan'ın kendisiyle karşı karşıya kalma tehlikesi söz konusuyken küçük kitap, içinde kırmızı mürekkeple Đsa'nın sözleri yazılı olmasına rağmen yeterli olacakmış gibi görünmüyordu.
Babam büyük, yıpranmış, eski aile Đncil'ine baktı ve bir an için eve dönüp yerine bırakmamı isteyeceğini sandım ama istemedi. Yüzünde hem kederli hem anlayışlı bir ifade belirdi ve başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Annen onu yanına aldığını biliyor mu?"
"Hayır, efendim."
Başını tekrar salladı. "O halde biz dönene dek yokluğunu fark etmeyeceğini umalım. Ve sakın düşürme. Haydi artık gidelim."
Yarım saat sonra babamla ikimiz nehir yatağının üst kısmında duruyor, büyük kayanın suyu ikiye ayırdığı yere ve kırmızı-turuncu gözlü adamla karşılaştığım düzlüğe bakıyorduk. Bambu oltam elimdeydi, köprünün altında durduğu yerden almıştım ve balık sepetim düzlükte bıraktığım yerde duruyordu. Kapağı açıktı. Uzun bir süre orada hiç konuşmadan ayakta durduk.
Gazoz! Şerbet! Su! Burnuma gelen, Gary'nin limonatasının kokusu® Küçük, çirkin şarkısı böyleydi ve yüksek sesle okuduktan sonra kendini! geriye atmış, bok, kıç gibi kelimeleri söyleyebilecek cesaretinin olduğunu

henüz keşfetmiş küçük bir çocuk gibi kahkahalarla gülmüştü. Küçük düzlük Gine'de temmuz ayının başlarında güneş ışıklarının ulaşabildiği her yerde olduğu gibi gür bir yeşillikle kaplıydı... yabancının yattığı yer hariç. Orada, sararmış çimler bir adam şekli oluşturuyordu.
Eski aile Đncil'ini her iki elimle tutmuş, öne doğru uzatmıştım. Öylesine sıkı tutuyordum ki başparmaklarım bembeyaz kesilmişti. Mama Sweet'in kocası Norville'in ekin tarlasında yabayı tuttuğu gibi yapışmıştım Đncil'e. "Burada bekle," dedi babam sonunda ve yengeç gibi adımlarla, topuklarını yumuşak çimlere gömerek ve denge için kollarını iki yana açarak yan yan nehrin kenarındaki düzlüğe doğru ilerledi. Kalbim deli gibi çarpıyor, Đncil'i hayatım ona bağlıymış gibi tutarak -belki de hayatım gerçekten ona bağlı olacaktı- nehir yatağının tepesinde duruyordum. Đzleniyormuş hissine kapılıp kapılmadığımı bilmiyorum; herhangi bir şey hissetmek için fazlasıyla korkuyordum. Aklımda tek bir düşünce vardı; bir daha dönmemecesine oradan uzaklaşmak.
Babam eğilerek çimlerin sarardığı yeri kokladı ve yüzünü buruşturdu. Neyin kokusunu aldığını biliyordum: yanık kibrite benzer bir şey. Sonra balık sepetimi aldı ve aceleyle onu beklediğim yere geldi. Arkasından gelen bir şey olmadığından emin olmak için omzu üzerinden hızlı bir bakış attı. Hiçbir şey yoktu. Sepeti bana verdiğinde kapağı hâlâ açıktı ve deri bantlarının ucunda sallanıyordu. Đçine baktığımda, iki tutam ottan başka bir şey olmadığını gördüm.
"Bir gökkuşağı alabalık yakaladığını söylemiştin," dedi babam. "Ama sanırım onu da rüyanda gördün." Sesindeki bir şey bana battı. "Hayır, efendim," dedim. "Gerçekten bir tane yakaladım." "Eh, karnını yarıp temizlediysen sepetten dışarı çıkmasına imkân yok. Ve yakaladığın balığı sepete temizlemeden koymazsın, değil mi, Gary? Sana öğrettiğim gibi yaptığından eminim." "Evet, efendim, ama..."
"Yakaladığını rüyanda görmediysen ve sepete koymadan önce temizlediysen bir şey gelip onu bulmuş ve yemiş olmalı," dedi babam ve omzu üzerinden bir kaçamak bakış daha attı. Gözleri, ağaçların arasından gelen bir ses duymuş gibi irileşmişti. Alnında beliren büyük mücevher taneciklerine benzer ter damlacıklarını görmek beni hiç şaşırtmadı. "Haydi" dedi. "Buradan bir an önce gidelim."
Buna hiçbir itirazım yoktu, nehir yatağından köprüye doğru sessizce hızlı adımlarla ilerledik. Oltamı bulduğumuz yere vardığımızda babam tek dizi üzerine çökerek o alanı inceledi. Orada da otlardan bir bölümü üzerlerinden bir sıcak dalgası geçmiş gibi sararmıştı. Babam otları incelerken boş sepetime baktım. "Geri dönüp diğer balığı da yemiş olmalı," dedim.
Babam bana baktı. "Diğer balık mı?"
"Evet, efendim. Size söylememiştim ama bir kaynak alabalığı tutmuştum. Çok büyüktü. O adam fazlasıyla acıkmıştı." Daha fazlasını söylemek istedim, kelimeler dudaklarımın arasından dökülmeye hazırdı ama söylemedim.
Birbirimize yardım ederek köprünün üzerine çıktık. Babam sepetimi aldı, içine baktı ve sonra köprünün kenarından nehre fırlattı. Babamın yanına gittim ve sepetin suya düşüp bir kayık gibi sürüklenmesini, içine sızan sularla giderek daha derine batmasını izledim.
"Kötü kokuyordu," dedi babam ama bunu söylerken bana bakmamıştı. Sesinde garip bir kendini savunma tınısı vardı. Bu şekilde konuştuğuna ilk ve son kez tanık olmuştum.
"Evet, efendim."
"Soracak olursa annene sepeti bulamadığımızı söyleyeceğiz. Sormazsa hiçbir şey söylemeyeceğiz."
"Hayır, efendim, söylemeyeceğiz."
Annem sormadı ve biz de ona hiçbir şey söylemedik.
O günden bu yana seksen bir yıl geçti ve o yılların çoğunda, o günü hiç düşünmedim... en azından uyanıkken düşünmedim. Yaşayan her kadın veya erkek gibi ben de rüyalarım hakkında kesin bir şey söyleyemem.
Ama artık yaşlı bir adamım ve anladığım kadarıyla uyanıkken rüyalar görüyorum. Bedenimi ve ruhumu saran yorgunluk, bir çocuğun terk edilmiş kumdan kalesine yaklaşan ve çok yakında yerle bir edecek olan dalgalar gibi yükseliyor ve tüm anılarım, bana bir şiirin bir parçasını hatırlatarak yüzeye hücum ediyor: "Onları kendi hallerine bırakıverin/Göreceksiniz ki kuyruklarını sallayarak/Tekrar eve dönecekler." Yediğim yemekleri, oynadığım oyunları, okulda öptüğüm kızları, birlikte takıldığım gençleri, ilk içkimi, tüttürdüğüm ilk sigarayı (Dicky Hammer'ın yıkıntı kulübesinin arkasında mısır püskülünü sarıp içmiş ve küsmüştüm). Ama tüm anılar içinde bir tanesi, siyah giysili adamın anısı en güçlüsü. Hafızamda güçlü, tüyler ürpertici bir ışık saçarak en önde duruyor. O adam gerçekti. Şeytan'dı ve o gün onun için ya bir ayak işi ya da bir şanstım. Ondan kaçabilmemin bir şans olduğuna giderek daha çok inanıyorum, sadece şanstı, tüm ömrüm boyunca taptığım ve ilahiler söylediğim Tanrı'nın bir müdahalesi değildi.
Huzurevindeki odamda, yıkılmak üzere bir kumdan kale olan bedenimin içinde yatarken kendi kendime Şeytan'dan korkmama gerek olmadığını, güzel, iyi bir hayat yaşadığımı ve ondan korkmamam gerektiğini söylüyorum. Bazen kendime o yaz daha sonra annemi kiliseye geri dönmeye ikna edenin babam değil, ben

olduğumu hatırlatıyorum. Ama karanlıkta bu düşüncelerin gücü huzur verip rahatlatmaya yetmiyor. Karanlıkta bir ses, dokuz yaşımdayken de Şeytan'dan korkmamı gerektirecek bir şey yapmadığımı ama onun yine de karşıma çıktığını söylüyor. Ve karanlıkta duyduğum ses bazen bir insana ait olamayacak kadar alçalıyor. Büyük balık! diye fısıldıyor içinde barındırdığı gizli bir açgözlülükle ve açlığı karşısında ahlaki dünyanın tüm doğruları birer yıkıntıya dönüşüyor. Büyükkk balıkk!

Uzun zaman önce Şeytan bir kez karşıma çıktı; ya bir kez daha çıkacak olursa? Artık koşmak için fazla yaşlıyım; yürütücüm olmadan banyoya bile gidemiyorum. Onu bir iki dakikalığına bile olsa oyalamak için rüşvet olarak verebileceğim büyük bir kaynak alabalığım da yok; yaşlıyım ve sepetim boş. Ya tekrar karşıma çıkarsa?

Ya hâlâ açsa?

"Genç Goodman Brown", Nathaniel Hawthorne'un en sevdiğim hikâyesidir. Bence bir Amerikalı tarafından yazılmış en iyi on hikâyeden biri. "Siyah Giysili Adam", benim bu hikâyeye hürmeten yazdığım bir hikâye. Ayrıntılara gelince, bir gün bir arkadaşımla konuşuyordum ve büyükbabasının yirminci yüzyılın başlarında ormanda Şeytan'ı gördüğünü -yaşlı adam buna gerçekten inanıyormuş- söyledi. Büyükbabasının dediğine göre Şeytan ağaçların arasından çıkmış ve normal bir insan gibi onunla sohbet etmeye başlamış. Büyükbaba, adamla çene çalarken ormandan çıkan adamın kükürt koktuğunu ve göz çukurlarında alevler olduğunu fark etmiş. Arkadaşımın büyükbabası bunu fark ettiğini anlarsa Şeytan'ın onu mutlaka öldüreceğini düşünmüş ve konuşma boyunca fark ettiğini belli etmemek için elinden geleni yapmış ve sonunda oradan uzaklaşmayı başarmış. Hikâyeme ilham veren, arkadaşımın anlattıkları oldu. Yazarken pek zevk almadım ama yine de devam ettim. Bazen hikâyeler anlatılmak için öyle yüksek sesle bağırırlar ki sırf onları susturmak için yazarsınız. Hikâyeyi yazıp bitirdiğimde Hawthorne'un o çok beğendiğim hikâyesinin yanına bile yaklaşamayacak, sıradan bir dille yazılmış yavan bir halk masalı olduğunu düşündüm. The New Yorker hikâyeyi yayınlamak istediğinde çok şaşırdım. 1996 yılında O. Henry En Đyi Kısa Hikâye Yarışması'nda birinciliği kazandığındaysa birinin bir hata yapmış olduğundan emindim (ama bu, ödülü kabul etmeme engel olmadı elbette). Okuyucuların görüşü de genel olarak olumluydu. Bu hikâye, yazarların eserlerini çoğunlukla çok yanlış değerlendirdiklerinin bir kanıtıdır.

Tüm Sevdikleriniz Yok Olup Gidecek

Nebraska'da, Lincoln'ün biraz batısında, 1-80 üzerinde bir Motel 6'ydı. Öğleden soma yağmaya başlayan kar, ocak alacakaranlığında tabelanın civciv sarısı rengini yumuşak, pastel bir tona dönüştürmüştü. Rüzgâr, kış aylarında ülkenin orta bölümündeki düzlüklere has bir şekilde şiddetle esiyordu. Bunun şu an için rahatsızlık vermekten başka bir etkisi yoktu ama gece tipi bastırırsa -hava durumu tahmincileri bir türlü karar verememişe benziyordu- eyaletler arası yollar sabaha kadar kapanırdı. Alfie Zimmer için bunun bir önemi yoktu.

Kırmızı yelek giymiş bir adamdan anahtarını aldı ve arabasını uzun, beton binanın sonuna doğru sürdü. Yirmi yıldır orta batıda pazarlamacılık yapıyordu ve tecrübelerine göre geceyi iyi bir şekilde geçirmek ve istediği gibi dinlenebilmek için dört kuralın uygulanması gerekiyordu. Birincisi, daima önceden rezervasyon yaptırmaktı. Đkincisi, mümkünse rezervasyonu tanınmış bir motel zincirinde yaptırmaktı, Holiday Inn, Ramada Inn, Comfort Inn, Motel 6 gibi. Üçüncüsü, daima uçta bir oda tutmaktı. Bu şekilde karşınıza çıkabilecek olanın en kötüsü tek bir gürültülü komşu olurdu. Sonuncusu, numarası bir ile başlayan bir oda tutmaktı. Alfie kırk dört yaşındaydı, kamyon şoförleriyle yatan fahişeleri becermek, kızarmış kırmızı et yemek ve bavulunu merdivenlerden yukarı taşımak için fazla yaşlıydı. O günlerde ilk kattaki odalar genellikle sigara içmeyen kişiler ayrılıyordu. Alfie o odalardan birini tutuyor ve yasağa aldırmadan sigara içiyordu. 190 numaralı odanın önündeki park yerini biri işgal etmişti. Binanın önündeki tüm yerler doluydu. Alfie buna pek şaşırmamıştı. Garantili bir rezervasyon yaptırabilirdiniz ama biraz geç gittiğiniz takdirde (hele öyle bir günde, saat dörtten sonra) arabanızı uzakta park edip yürümek zorunda kalırdınız. Erken gelen kuşların arabaları, civciv sarısı kapıların yan yana sıralandığı, pencereleri şimdiden ince bir kar tabakasıyla kaplanmış gri binanın hemen önüne dizilmişti.

Alfie köşeyi döndü ve Chevrolet'sini, burnu bir çiftçinin grileşen havada göz alan bembeyaz tarlasına bakacak şekilde park etti. Görüş alanının en uzak ucunda çiftliğin ışıklarını görebiliyordu. Evin içindekiler muhtemelen sıcak oturma odalarında oturuyorlardı. Dışarıda ise rüzgâr arabayı sarsacak kadar şiddetli esiyordu. Kar, birkaç dakikalığına çiftliğin ışıklarının gözden kaybolmasına sebep oldu.

Alfie kırmızı yüzlü, sigara yüzünden gürültüyle nefes alan iriyarı bir adamdı. Üzerinde bir palto vardı çünkü insanlar, satıcıların palto giymelerinden hoşlanıyordu. Ceket değil. Tezgâhtarlar ceket giyen ve John Deere kepler giyen insanlara mal satıyor, ama onlardan almıyordu. Odanın anahtarı yan koltuğun üzerinde duruyordu. Yeşil, kare bir plastik parçasına tutturulmuştu. Manyetik bir kart değil, gerçek bir anahtardı. Radyoda Clint Black, "Nothin' but the Tail Lights"ı söylüyordu. Bir folk sarkışıydı. Rock-and-roll, o an Alfie'ye uygun görünmemişti. Kanalı AM'e çevirdiğinizde öfkeli yaşlı adamların hâlâ cehennem ateşinden bahsettiğini duyabileceğiniz böyle bir yere uymuyordu.

Kontağı kapattı, 190 numaralı odanın anahtarını cebine koydu ve o arada küçük bloknotunun hâlâ cebinde olup olmadığını kontrol etti. Eski dostu. "Rus Yahudileri kurtarın," dedi kendi kendine. "Değerli hediyeler kazanın."

Arabasından çıktı ve sert rüzgâr yüzüne çarparak hafifçe geriye savrulmasma neden oldu. Pantolonunun kumaşı, bacaklarına yapışarak dolandı ve Alfie bir an için şaşırarak, çok sigara içenlere özgü hırıltılı bir kahkaha attı.

Numuneleri bagajdaydı ama o akşam onlara ihtiyacı olmayacaktı. Tanrım, o akşam onlara kesinlikle ihtiyacı yoktu. Arka koltuktan valizini ve evrak çantasını aldı, kapıyı kapattı ve anahtarlığının üzerindeki siyah düğmeye bastı. Merkezi kilit sistemini devreye sokan düğmeydi. Kırmızı olansa soyulma tehlikesine karşı alarmı çalıştırıyordu. Alfie hiç soyulmamıştı. Özellikle ülkenin o bölümünde çok az sayıda yiyecek satıcısının soyulduğunu tahmin ediyordu. Nebraska, Iowa, Oklahoma, Kansas ve çoğu kimsenin inanmamasına karşın Dakota'da hazır yiyecek pazarı vardı. Alfie, pazarı iyice kontrolü altına aldığı son iki yılda satışlarını oldukça arttırmıştı, ama asla bir... mesela gübre pazarının payını yakalayamayacaktı. Yanaklarını donduran ve daha da kızartan kış rüzgârında bile gübre kokusunu alabiliyordu.

Rüzgârın şiddetinin azalmasını bekleyerek olduğu yerde biraz daha kaldı. Rüzgâr hafifleyince ışıkları tekrar görebildi. Çiftlik evi. O ışıkların kaynağında, çiftçinin karısının bir kâse Cottager Bezelye Çorbası ısıtıyor veya mikrodalga fırına Cottager Turtası atmış olma ihtimali var mıydı? Vardı. Hem de çok büyük bir ihtimal. Bu sırada kocası muhtemelen ayakkabılarını çıkarmış, çoraplı ayaklarını alçak pufa uzatmış, televizyonda akşam haberlerini izliyor; oğlu bir koltuğa oturmuş, Game Cube'unda bir oyun oynuyor; kızıysa saçlarını tepede bir kurdeleyle toplamış, köpükle dolu küvete uzanmış, Philip Pullman'dan Altın Pusula'yı veya Alfie'nin kızı Carlene'in en sevdiği kitaplar olan Harry Potter dizisinden birini okuyordu. Parlayan ışıkların ardında tüm bunlar oluyor, bir ailenin günlük hayatı, normal düzeni içinde ilerliyordu ama ışıklar ve otopark arasında alçak bulutlarla kaplı iç karartıcı göğün altında, mevsimin verdiği donuklukla iki kilometre boyunca uzanan düz bir tarla vardı. Alfie, kısa bir süre için araziye hiç uymayan kösele ayakkabılarıyla, bir elinde valizi, diğerinde evrak çantası olduğu halde donmuş tarlada yürüyerek ışıklarını gördüğü çiftlik evine vardığını hayal etti. Kapıyı çalacak ve açıldığında burnuna bezelye çorbasının güzel kokusu çarpacaktı. Diğer odadaki televizyondan KETV'nin hava durumu sunucusunun sesi duyulacaktı-"Rocky Dağları üzerinden gelen alçak basınç sistemi..."

Ve Alfie çiftçinin karısına ne diyecekti? Akşam yemeği için geldiğini mi? Ona Rus Yahudileri kurtarıp değerli ödüller kazanmasını önerecek miydi? Lafa, ona "Hanımefendi, son okuduğum kaynaklardan edindiğim bilgiye göre tüm sevdikleriniz yok olup gidecek," diyerek mi başlayacaktı? Sohbete başlamanın çok ilginç bir şekli olacağı muhakkaktı. Çiftçinin karısı, kocasının doğu tarlasından çıkagelip kapısını çalan bu gezgin yabancıya kesinlikle ilgi duyacaktı. Daha fazlasını duymak amacıyla onu içeri davet ettiğindeyse Alfie evrak çantasını açıp ona birkaç broşür gösterebilir, Cottager marka hazır yiyecekleri bir kez keşfettikten sonra Ma Mere'in daha seçkin zevklerine geçmek için sabırsızlanacağını söylerdi. Ve bu arada, havyar sever miydi? Seven çok kişi vardı. Nebraska'da bile.

Donuyordu. Orada ayakta öylece duruyor ve donuyordu.

Tarlaya ve ötesindeki ışıklara sırtını dönerek motele doğru yürüdü. Kayıp kıç üstü oturmamak için küçük, dikkatli adımlar atıyordu. Tanrı biliyordu ya, daha önce başına gelmişti. Yaklaşık elli kez motel otoparklarında kendini yerde buluvermişti.

Sonunda karın içinden çıkıp motele vardı. Üzerinde DOĞRU MĐKTARDA BOZUKLUK KULLANINIZ yazılı bir kola makinesi vardı. Ayrıca bir buz makinesi ve yatak yayı gibi tellerin arkasında duran çikolata ve cips çeşitleriyle bir de Snax makinesi vardı. Snax makinesinin üzerinde DOĞRU MĐKTARDA BOZUKLUK KULLANINIZ yazısı yoktu. Alfie, kendini öldürmeye niyetli olduğu odanın solundaki odadaki televizyondan yayılan sesleri duyabiliyordu ama tarlanın öte tarafındaki televizyonun sesinin kulağa daha iyi geleceğinden şüphesi yoktu. Rüzgârın uğultusu, akşam haberlerinin sesini bastırdı. Kar taneleri, ayakkabılarının etrafında dönüyordu. Alfie odasına girdi. Işık düğmesi sol taraftaydı. Işığı yakıp kapıyı kapattı. Bu odayı tanıyordu; rüyalarının odasıydı. Kareydi. Duvarlar beyazdı. Birinin üzerinde başında hasır şapkası, elinde oltasıyla uyuyan küçük biri çocuğun resmi vardı. Yerde yeşil, sentetik maddeden yapılmış bir halı vardı. Đçerisi soğuktu ama pencerenin altındaki Climatron'un Yüksek Isı düğmesine bastıktan sonra kısa sürede

ısınacaktı. Muhtemelen sıcak olacaktı Bir duvarın önünde alçak bir masa, üzerinde de bir televizyon vardı. Televizyonun üzerindeki karton parçasında TEK TUŞLA FĐLMLER! yazılıydı.

Üzerlerinde parlak sarı örtüler olan iki yatak vardı. Örtüler yastığın üzerinden geçirilerek tekrar geriye doğru açılmış, yastıkların bebek cesetleri gibi görünmesine yol açmıştı. Yatakların arasında, üzerinde Gideon Đncili, televizyon programları dergisi ve bir telefon bulunan bir masa vardı. Đkinci yatağın hemen arkasında banyoya açılan kapı görünüyordu. Đçerideki ışığı yakınca havalandırma otomatik olarak çalışıyordu. Işık istiyorsanız, havalandırmanız da oluyordu. Başka yolu yoktu. Işığın kaynağı, içinde ölü sineklerin hayaletleri olan floresan lambalardı. Lavabonun yanındaki tezgâhta elektrikli ocak, bir Proctor-Silex elektrikli su ısıtıcısı ve hazır kahve poşetleri vardı. Temizlik malzemesinin keskin kokusuyla plastik duş perdesinin kokusu birbirine karışmıştı. Tüm bunlar Alfie için çok tanıdıktı. Yerdeki yeşil halıya kadar tüm ayrıntıları hayal etmişti ve aslında bu pek de zor olmamıştı. Isıtıcıyı da açmayı düşündü ama tıkırtı yapacaktı ve ayrıca, ne gerek vardı? Paltosunun düğmelerini açtı ve valizini banyoya yakın olan yatağın ayakucuna, yere koydu. Evrak çantasını sarı örtünün üzerine bıraktı. Oturdu ve paltosunun etekleri bir elbise gibi açıldı. Evrak çantasını açtı; broşürler, kataloglar ve sipariş formlarını şöyle bir karıştırdı ve sonunda tabancayı buldu. Bu .38 kalibrelik bir Smith & Wesson'dı. Tabancayı yatağın başucundaki yastığın üzerine koydu.

Bir sigara yakıp telefona uzandı, sonra küçük defterini hatırladı. Elini paltosunun sağ cebine daldırıp defteri çıkardı. Omaha, Sioux City veya Kansas, Jubilee'deki bir kırtasiyeciden bir dolar kırk dokuz sente aldığı eski bir telli defterdi. Kapağı kırışmıştı ve üzerinde her ne resmi varsa Çoktan silinip gitmişti. Sayfalardan bazıları kısmen metal halkalardan ayrılmıştı ama hepsi hâlâ tamdı. Alfie bu defteri neredeyse yedi yıldır, Simonex için Universal Ürün Kodu okuyucuları sattığı dönemden beri yanında taşıyordu.

Telefonun altındaki rafta bir küllük vardı. O civarda bazı motellerde birinci kattaki odalarda bile küllük olabiliyordu. Alfie küllüğe uzanıp getirdi, sigarasını üzerindeki oyuğa koydu ve defterini açtı. Ara sıra okumak için duraksayarak yüzlerce farklı kalemle (bazıları kurşun kalemdi) yazılmış sayfalara göz gezdirdi. Bir sayfada şöyle yazıyordu: "Jim Morrison'un aletini çocuksu dudaklarımla emdim (LAWRENCE KS)." Tuvaletler, çoğu fazlaca tekrarlanan ve bıktırıcı olan homo duvar yazılarıyla dolu olurdu ama "çocuksu dudaklar" oldukça iyiydi. Bir diğeri şöyleydi: "En sevdiğim orospu, Albert Gore (MURDO S DAK)."

Defterin dörtte üçlük bölümü doluydu ve son sayfada sadece iki duvar yazısı vardı. "Trojan Sakızları çiğnemeyin, tadı lastik gibi (AVOCA IA). Ve: "Küçük kaçık boklu kıçık (PAPILLION NEB)." Alfie buna bayılıyordu. Seslerin kulağa gelişi çok hoşuna gidiyordu. Yazım hatası olabilirdi. (Maura'nın böyle düşüneceğinden, son kelimenin "kıçım" olması gerektiğini söyleyeceğinden emindi) ama neden bu şekilde düşünsündü ki? Đşin ne zevki kalıyordu? Hayır, Alfie (o an bile) son kelimenin bilerek öyle yazıldığına inanmayı tercih ediyordu. Sinsi ama eğlenceli bir kelime oyunuydu.

Paltosunun iç cebini karıştırdı. Parmakları kâğıt parçalarına, eski bir otoban biletine, bir kutu hapa -artık onları içmeyi kesmişti- dokunduktan sonra sonunda her zaman yanında taşıdığı tükenmez kalemi buldu. O gün bulduklarını kaydetmenin zamanı gelmişti. Đkisi de iyiydi ve aynı tuvalettendi. Biri, kullandığı pisuarın üzerine, diğeriyse Hav-A-Bite makinesinin arkasındaki harita kutusunun üzerine yazılmıştı. (Alfie'nin daha iyi ürünleri olduğunu düşündüğü Snax, her nedense dört yıldan beri 1-80 üzerindeki tuvaletlerde bulunmuyordu.) Bugünlerde Alfie'nin bazen iki hafta, beş bin kilometre boyunca yeni bir şey veya eskilerden birinin hoş bir versiyonunu bile bulamadan ilerlediği oluyordu. Şimdiyse bir gün içinde iki tane birden bulmuştu. Son gününde iki tane. Bir çeşit alamet gibi.

Kalemin gövdesi üzerinde, garip bir şekilde yamulmuş bacasından duman tüten bir kulübe olan logonun yan tarafında altın rengi harflerle COTTAGER ÜRÜNLERĐ AĞZINIZA LAYIKTIR! yazıyordu. Üzerinde hâlâ paltosu olduğu halde yatağın üzerinde oturan Alfie defterin üzerine eğildi. Gölgesi, üzerine yazmaya niyetli olduğu sayfa-üzerine düşmüştü. Alfie, "Trojan Sakızları çiğnemeyin" ve "Küçük kaçık boklu kıçık" yazılarının altına son bulduklarını ekledi. "Rus Yahudileri kurtarın değerli hediyeler kazanın (WALTON NEB)." ve "Tüm sevdikleriniz yok olup gidecek (WALTON NEB)." Kararsızca duraksadı. Duvar yazılarının altına çok ender olarak not düşerdi, tek başlarına durmaları daha çok hoşuna giderdi. Açıklamalar, egzotiği sıradana çeviriyordu (ya da o böyle olduğuna inanıyordu; eskiden daha özgürce notlar düşerdi) ama bazen bir dipnot, gizemi bozmaktan çok aydınlatıcı olabiliyordu.

Đkinci yazıya baktı. "Tüm sevdikleriniz yok olup gidecek (WALTON NEB)." Ve sayfanın sonuna üç santim kala bir çizgi çekerek yazdı.

Sona bu kadar yaklaşmış birinin neden herhangi bir şeyi yapmaya devam ettiğini merak ederek kalemi tekrar cebine koydu. Aklına hiçbir cevap gelmiyordu. Ama elbette nefes alınmaya devam ediliyordu. Kaba bir cerrahi müdahale olmadan onu durduramazdınız.

Rüzgâr dışarıda hâlâ şiddetle esiyordu. Alfie perdesi (o da yeşildi ama tonu halınınkinden farklıydı) kapalı olan pencereye kısaca baktı. Perdeyi açarsa 80 numaralı karayolunun üzerinde art arda dizilmiş ışıkların oluşturduğu zinciri göreceğini biliyordu. Sonra bakışlarını tekrar defterine çevirdi. Düşündüğünü yapmaya

niyetliydi. Bu sadece... şey...
"Nefes almak," dedi ve gülümsedi. Sigarasını küllükten aldı, bir nefes çekti, tekrar oyuğa koydu ve defterine döndü. Duvar yazıları, radyoda çalan bazı şarkıların belli bir yeri, zamanı, insanı, ne içildiğini, ne düşünüldüğünü hatırlattığı gibi ona binlerce farklı yeri, kamyonların uğrak yerlerini, otoyol tuvaletlerini, yol üstündeki salaş lokantaları hatırlatıyordu.
"Kalbim kırık, burada oturdum, sıçmaya çalıştım ama sadece öşürdüm." Bunu herkes bilirdi ama Alfie, Hooker, Oklahoma'daki Double D Steaks'de değişik bir versiyonunu bulmuştu: "Taco sosu sıçmak için oturdum, yüküm çok fazla, patlamaktır korkum." Ve SR 25'in 1-80 ile kesiştiği Casey, Iowa'dan: "Annem beni fahişe yaptı." Altına bir başkası eklemişti: "Malzemeyi verirsem benim için de bir tane yapar mı?" Duvar yazılarını toplamaya UPC satarken başlamıştı. Gördüğü yazıları sebebini hiç düşünmeden küçük defterine not ediyordu. Onların ilginç veya huzursuz edici veya her ikisi birden olduğunu düşünüyordu Ama zamanla tek iletişimin ıssız asfaltta karşı karşıya gelindiğinde uzun farları kısaya çevirmek veya kuyruğunuzda karlı bir bulut bırakarak solladığınız ve o an kötü bir ruh hali içinde olan adamın yaptığı el hareketi olan eyaletler arası ıssız yollardaki bu küçük mesajlar onu zamanla büyülemeye başlamıştı. Sonunda orada bile bir şeylerin olduğunu görmüştü veya umut etmeye başlamıştı. Örneğin "Küçük kaçık boklu kıçık"taki kıvrak zekâ veya "1380 West Caddesi annemi öldürün ve MÜCEVHERLERĐNĐ ALIN"daki gizli öfke gibi. Veya eskilerden biri olan şu yazı: "Oturdum yükü boşalttım, sıçmanın dayanılmaz hafifliğini yaşadım." Kafiye uyumu olmasına rağmen hece sayısı tutmuyordu ama vurgu, akılda kalmasını kolaylaştırıyordu. Oturdum, boşalttım, yaşadım. Birkaç kez okula geri dönüp, kurslara katılıp tüm dilbilgisi kurallarını iyice öğrenmeyi düşünmüştü. O şekilde ince bir ip üstünde yürür gibi sezgileriyle yorum yapacağına neden bahsettiğini anlayacaktı. Tek bildiği hece uyumuydu: "Olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu." Bunu 1-70 üzerinde bir erkekler tuvaletinde görmüştü. Altına biri eklemişti. "Asıl mesele, babanın kim olduğu, bok herif." Hece uyumuna ne deniyordu? Vezin miydi? Bilmiyordu. Ne olduğunu bulabilirdi ama bu artık pek önemli değildi. Bulması zor değildi, ne de olsa büyük bir sır değil, insanlara öğretilen bir şeydi. Alfie'nin tüm ülkede gördüğü bir başka versiyon daha vardı: "Oturdum kıçımı yaydım, çıkan Maine polisi oldu." Ülkenin neresinde olursa olsun daima Maine'di. Sebebiyse elli eyalet içinde tek heceli tek eyalet olmasıydı. Ve yine aynı şekilde başlıyordu. "Oturdum..."
Bir kitap yazmayı düşünmüştü. Küçük bir kitap. Aklına gelen ilk isim "Buraya Bakma, Ayakkabılarına Đşiyorsun" idi ama bir kitaba bu isim verilemezdi. Verilse bile hiçbir dükkan sahibi vitrinine bu kitabı koymazdı. Ve ayrıca bu isim hafif kaçardı. Alfie yıllar geçtikçe bu mesajların içeriklerinin çok ciddi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sonunda karar kıldığı Cansas'ta, Scott Kalesi'nin dışında, 54. karayolu üzerindeki tuvalette gördüğü yazının bir uyarlamasıydı. "Ted Bundy'yi öldürdüm: Amerikan Otoyollarının Gizli Geçiş Kodu." Yazan, Alfred Zimmer. Kulağa gizemli, uğursuz, neredeyse bilgece geliyordu. Ama yapmamıştı. Ve altına "Malzemeyi verirsem benim için de bir tane yapar mı?" eklenmiş. "Annem beni fahişe yaptı." yazısını tüm ülkede görmüş olmasına rağmen cevabın "bize ne bundan" mantığını, şaşırtıcı soğukluğunu hiçbir zaman (en azından yazıya dökerek) belirtmemişti. Ya "Mammon New Jersey'nin Kralıdır"a ne demeli? Başka bir eyaletin değil de New Jersey'nin kulağa komik gelmesi nasıl açıklanabilirdi? Başka bir isim denemek insana neredeyse küstahça geliyordu. Ne de olsa o, silik bir işi olan önemsiz bir adamdı. Bir satıcıydı. Son işi donmuş gıda satışıydı.
Ve şimdi, elbette... şimdi...
Alfie sigarasından derin bir nefes daha çekti, küllüğe bastırarak söndürdü ve evi aradı. Maura'nın telefonu açmasını beklemiyordu, nitekim o da açmadı. Cevap veren, telesekretere kaydettiği, mesajın sonunda cep telefonunun numarasını söyleyen kendi sesiydi. Tabii bunun pek yararı olduğu söylenemezdi. Cep telefonu bozulmuştu ve şu an Chevrolet'sinin arka koltuğunda yatıyordu. Elektronik cihazlarla şansı hiçbir zaman yaver gitmemişti.
Düdük sesinden sonra, "Merhaba, benim," dedi. "Lincoln'deyim. Kar yağıyor. Anneme götüreceğin güveci unutma. Bekliyordur mutlaka. Ve bir de Red Ball kuponlarını sormuştu. Bu konuda fazla takıntılı davrandığını biliyorum ama suyuna git, olur mu? Artık çok yaşlandı. Carlene'i benim için öp." Duraksadı, sonra beş yılın ardından ilk kez, "Seni seviyorum," diye ekledi.
Telefonu kapattı, bir sigara daha yakmayı düşündü, akciğer kanseri için endişelenmeye ne gerek vardı? Nasılsa ölecekti, ama sonra vazgeçti. Son sayfası açık olan defteri telefonun yanına koydu. Tabancayı aldı ve silindirini açtı. Tüm yuvaları doluydu. Bir bilek hareketiyle silindiri yerine oturttu ve kısa namluyu ağzına soktu. Metal ve yağ tadı hissetti. Oturdum, lanet olası namluyu son yemek niyetiyle ağzıma soktum, diye düşündü ve namlu hâlâ ağzında olduğu halde sırıttı. Çok kötü bir cümleydi Bunu duvarda görmüş olsa asla defterine yazmazdı.
Sonra aklına başka bir şey geldi ve tabancayı yanlamasına yastığın üzerine koyduktan sonra tekrar telefona uzanarak evin numarasını tuşladı. Đşe yaramayacak cep telefonu numarasını söyleyen kendi sesini dinledikten sonra, "Yine benim," dedi. "Yarından sonra Rambo'yu veterinere götürmeyi unutma, olur mu?

Geceleri bandaj yapmayı da ihmal etme. Kalçasını çok rahatlatıyor. Hoşça kal."
Almacı yerine koyduktan sonra tabancayı tekrar aldı. Namluyu ağzına sokacaktı ki gözü defterine ilişti. Kaşlarını çatarak tabancayı indirdi. Son dört yazıyı yazdığı sayfa açık duruyordu. Silah sesini duyup gelen kişinin ilk göreceği, banyoya yakın olan yatağın üzerinde kıvrılmış yatan ölü bedeni ve yataktan sarkan kanlı başı olacaktı. Kanı, yeşil halıya damlayacaktı. Göreceği ikinci şeyin ise, telefonun yanında açık duran defter olacağı muhakkaktı.
Alfie, hakkında hiçbir tuvalet duvarına yazılmamış bir Nebraska eyalet polisinin, yıpranmış defteri kaleminin ucuyla kendine doğru şöyle bir çevirdikten sonra açık duran sayfadaki yazıları okuduğunu hayal etti. Đlk üç yazıyı okuyacak... "Trojan Sakızları," "Küçük kaçık," "Rus Yahudileri kurtarın" ...ve aklını kaybetmiş birinin saçmalıkları olduklarını düşünecekti. Sonra en alttaki dizeyi okuyacak..." "Tüm sevdikleriniz yok olup gidecek." Ve ölü adamın aklının sonlara doğru biraz, anlamlı sayılabilecek bir intihar notu yazacak kadar başına gelmiş olduğuna karar verecekti.
Alfie insanların deli olduğunu düşünmeleri fikrinden hiç hoşlanmamıştı (defteri biraz daha inceleyecek olurlarsa karşılarına "Medger Eversi hâlâ hayatta ve Disneyland'de yaşıyor," gibi yazılar çıkacak ve delirmiş olduğuna iyice ikna olacaklardı). Alfie deli değildi ve yıllar yılı defterine! yazmış oldukları da çılgın bir akim ürünü değildi. Bundan kesinlikle emindi. Ve eğer yanılıyorsa, bu yazıların sahipleri deliyse çok daha iyi incelenmeleri gerekirdi. Örneğin buraya bakma, ayakkabılarına işiyorsun, cümlesi. Bu bir espri miydi? Yoksa öfke dolu bir homurtu mu?
Defteri klozete atmayı düşündü ama sonra başını iki yana salladı, sonunda dizleri üzerine çökmüş, kolları dirseklerine kadar sıvanmış halde, lanet olası şeyi geri çıkarmaya çalışacağını biliyordu. Havalandırma çalışıyor, floresan lamba cızırdıyor olacaktı. Ve su, yazıları biraz bulanıklaştıracaktı ama hepsini değil. Ayrıca defter o kadar uzun bir zamandır cebinde onunla dolaşmıştı ki sifonu çekip öylece kurtulmak içine hiç sinmeyecekti.
O halde sadece son sayfayı yok etse? Top haline getirilmiş tek bir sayfa mutlaka delikten giderdi. Ama başkaları, her zaman başkaları olurdu, hasta bir aklın ürünü olarak görecekleri diğer yazıları mutlaka bulacaktı. "Đyi ki elinde bir AK-47 ile bir okulun bahçesine girip çocukları öldürmeyi düşünmemiş," diyeceklerdi. Ve bu, Maura'yı bir köpeğin kuyruğuna bağlanmış konserve kutusu gibi takip edecekti. "Kocasını duydun mu?" diye soracaklardı süpermarketlerde insanlar birbirlerine. "Bir motel odasında kendini öldürmüş. Ardında, içi çılgınca yazılarla dolu bir defter bırakmış. Şansına kadını öldürmemiş." Eh, bunların kaçınılmaz olduğu söylenebilirdi. Maura bir yetişkindi, başa çıkabilirdi. Ama Carlene... Carlene... Alfie kolundaki saate baktı. Carlene şimdi küçükler ligindeki basketbol maçında olmalıydı. Takım arkadaşları birbirlerine süpermarketteki dedikoducu kadınların söylediklerini fısıldayacaklardı ama Carlene onları ve küçük kızlara has acımasızca kıkırdayışlarını duyacaktı. Gözleri korku ve keder yüklü olacaktı. Bu adil miydi? Hayır, elbette değildi ama Alfie'ye olanlar da adil değildi. Bazen otoyolda ilerlerken lastiklerden kopmuş parçalar görürdü. Kendini öyle hissediyordu: yıpranmış bir lastik parçası gibi. Haplar durumu daha da beter ediyordu. Beynini, ne büyük bir belanın içinde olduğunu fark etmesini sağlayacak kadar berraklaştırıyorlardı. "Ama ben deli değilim," dedi. "Bu deli olduğum anlamına gelmez." Hayır. Aslında delilik, bu durumdan çok daha iyi olurdu.
Alfie defteri aldı, .38'liğin silindirini kapatır gibi bir hareketle kapattı ve bacağına hafifçe vurmaya başladı. Bu çok aptalca bir durumdu.
Aptalca veya değil, onu rahatsız ediyordu. Evdeyken ocağın açık kalın kalmadığı düşüncesi onu tıpkı böyle rahatsız eder, içi içini yerdi. En sonunda kalkıp kontrol eder ve ocağın soğuk olduğunu görürdü. Bu durum ondan daha kötüydü. Çünkü defterini ve içine yazdıklarını seviyordu. Şu son yıllarda asıl işi fiyat kodu okuyucuları veya gösterişli mikrodalga fırın tabakları olan Swansons ve Freezer Queens ürünlerinden pek de kaliteli olmayan donmuş gıdalar satmak değil, duvar yazıları toplamak, duvar yazıları üzerine kafa yormak olmuştu. Örneğin "Helen Keller, kocasını aldattı" cümlesindeki aptalca coşkuyu anlamaya çalışmak. Bununla birlikte öldükten sonra bu defter onun için büyük bir utanç kaynağı olabilirdi. Giysi dolabının içinde farklı bir yöntemle mastürbasyon yaparken kazayla kendini asan ve iç çamaşırıyla ayaklarının dibinde bir bok yığını olduğu halde bulunan birinin durumu gibi olurdu. Defterindeki yazılardan bazıları gazetede, resminin yanında çıkabilirdi. Eskiden olsa bu fikirle dalga geçerdi ama Bible Belt gazetelerinin bile Amerika Başkanı'nın penisindeki beni haber yaptığı bugünlerde hiç de imkânsız görünmüyordu.
O halde yaksa mıydı? Hayır, lanet olası duman dedektörü çalışabilirdi.
Duvardaki resmin arkasına koysa nasıl olurdu? Elinde oltası, başında hasır şapka olan çocuğun resminin arkasına?
Alfie bu fikir üzerinde biraz düşündükten sonra başını salladı. Hiç fena fikir değildi. Defter orada fark edilmeden yıllarca kalabilirdi. Sonra, uzak gelecekte bir gün bulunduğu yerden düşecekti. Biri, belki odada kalan bir müşteri, büyük ihtimalle bir temizlikçi, merakla düştüğü yerden alacaktı. Sayfalara şöyle bir göz

gezdirecekti. Nasıl bir tepki verecekti? Şok mu olacaktı? Hoşuna mı gidecekti? Kafası karışarak başını mı kaşıyacaktı? Alfie bu sonuncusunun olmasını umuyordu. Çünkü defterde yazılı olanlar kafa karıştırıcıydı. Hackberry, Teksas'tan biri "Elvis, Big Pussy'yi öldürdü," yazmıştı mesela. Rapid City, Güney Dakota'dan biri, "Dürüstlük, sükûnettir," diye fikir belirtmişti. Hemen altına bir başkası şöyle yazmıştı: "Hayır, aptal, sükûnet=(va)2 ç b, v=dürüstlük, a=tatmin ve b=cinsel uyum."

Tamam, resmin arkasına koyacaktı o halde.

Paltosunun cebindeki hapları hatırladığında odanın yarısına varmıştı. Arabanın torpido gözünde de vardı, türü farklıydı ama aynısındandı. Reçeteyle verilen türden ilaçlardı ama doktorun kendinizi... neşeli hissetinizde verdiği türden değillerdi. Bu durumda polisler başka uyuşturucu olup olmadığını görmek için odayı köklü bir şekilde arayacaklardı ve duvardaki resmi kaldırdıklarında defter, yeşil halının üzerine düşecekti. Onu saklamak için girdiği onca zahmet göz önüne alındığında defterin içindekiler çok daha çılgınca görünecekti. Ve son yazıya bir intihar notu gözüyle bakacaklardı çünkü son yazılan oydu. Defteri nerede bırakırsa bıraksın bu kaçınılmaz gibiydi. Batı Teksas'ta bir duvarda yazılmış olduğu gibi bu, bokun Amerika'nın kıçına yapıştığı gibi kesindi.

"Eğer bulurlarsa," dedi ve o an aradığı cevabı buldu.

Kar yağışı yoğunlaşmış, rüzgârın şiddeti daha da artmıştı ve tarlanın öte yanındaki ışıklar artık görünmez olmuştu. Alfie, otoparkın uç kısmında duran, üzeri karla kaplanmış arabasının yanında ayakta duruyor, paltosunun etekleri güçlü esintiyle çırpınıyordu. Çiftlikte herkes televizyon izliyor olmalıydı. Tüm aile bir aradaydı mutlaka. Elbette bu ancak uydu anteni hâlâ ambarın çatısında duruyorsa, rüzgârla uçmadıysa doğru olabilirdi. Kendi evindeyse karısı ve Carlene basket maçından dönmüş olmalıydı. Maura ve Carlene'in dünyası eyaletler arası yolculuklardan, donmuş yemek kolilerinden, sonsuzluğa doğru uzanıyormuş gibi görünen asfalt yoldan çok uzaktı. Alfie şikâyet etmiyor (veya etmediğini umuyordu), sadece belirtiyordu. Chalk Level, Missouri'de biri kenef duvarına, "Burada biri olsa da hiç kimse yok," yazmıştı ve bazen otoyollar üzerindeki tuvaletlerde çoğunlukla az miktarlarda kan olurdu ama bir keresinde çizik, çelik bir aynanın altında yarıya kadar kan dolu leş gibi bir leğen görmüştü. Acaba onu fark eden olmuş muydu? Kimse polise bildirmiş miydi?

Bazı tuvaletlerdeyse hoparlörlerden sürekli hava durumu yayını yapılırdı ve raporu okuyanın sesi Alfie'ye bir hayalete aitmiş, bir cesedin ses tellerini kullanılıyormuş gibi gelirdi. Candy, Kansas'ta, 283 numaralı karayolu üzerindeki Ness Kasabası'nda biri, "Đşte buradayım, hemen dışarıda duruyor ve kapını çalıyorum," yazmıştı ve başka biri altına eklemişti' "Pudlishers Cleering House'dan değilsen def ol git, Kötü Çocuk." Alfie, kaldırımın kenarında duruyordu. Keskin soğuk ve yağan kar yüzünden nefesi kesiliyor, sol elinde, neredeyse ikiye katladığı defteri tutuyordu. Aslında onu yok etmesine gerek yoktu. Onu orada, batı Lincoln'de Çiftçi John'ın doğu tarlasına atması yeterli olacaktı. Rüzgâr da ona yardım edecekti. Defteri altı yedi metre ileri fırlatabileceğini düşünüyordu, rüzgâr onu tarladaki saban izlerinden birine takılana dek sürükler, ardından üzeri karla kaplanırdı. Bütün kış orada gömülü kalırdı. O arada Alfie'nin cesedi çoktan eve postalanmış olurdu. Baharda Çiftçi John, Patty Loveless, George Jones veya belki Clint Black dinleyerek traktörüyle tarlaya gelecek ve defteri hiç fark etmeden toprağı sürecekti. Defter, alt üst edilen toprağın altında kaybolacak ve büyük senaryoda belirtilen rolü sona erecekti. Bir senaryo olduğu düşünülürse elbette.

I-35'de, Cameron, Missouri'ye yakın bir telefon kulübesine biri, "Takma kafana, hepimiz aynı oyunun parçasıyız," yazmıştı.

Alfie, defteri fırlatmak için kolunu kaldırdı, sonra indirdi. Defterinden ayrılmak istemiyordu, işin gerçeği buydu. Herkesin bahsettiği son nokta buydu. Ama durum kötüydü. Kolunu tekrar kaldırdı ve indirdi. Gerginlik ve üzüntüyle, farkında olmadan ağlamaya başladı. Rüzgâr, yörüngesi üzerinde duran adamın çevresinde çılgınca dönüyordu. O güne kadar olduğu gibi yaşamaya devam edemezdi, bu kadarından emindi. Bir gün fazlasına bile katlanamazdı. Ve ağzına bir kurşun sıkmak, hayatını değiştirmeye çalışmaktan daha kolay olacaktı, bunu da biliyordu. Çok az insanın okumak isteyeceği (veya belki hiç kimsenin istemeyeceği) bir kitabı yazmaya uğraşmaktan çok daha kolay olacağı muhakkaktı. Kolunu tekrar kaldırdı, defteri, hızlı bir atış yapmaya niyetlenen bir atıcı gibi kulak hizasına kaldırdı ve öylece kaldı. Aklına bir fikir gelmişti. Altmışa kadar sayacaktı. Altmışa varana kadar herhangi bir anda çiftliğin ışıklarını tekrar görecek olursa kitabı yazmayı deneyecekti.

Öyle bir kitap yazabilmek için en başta uzaklığın arazinin genişliğine yeşil kilometre tabelalarına bakarak nasıl kestirileceğinden, Oklahoma ve Kuzey Dakota'daki duraklama yerlerinden birinin otoparkında arabadan çıkınca rüzgârın nasıl bıçak gibi şiddetli estiğinden bahsetmek gerektiğini düşündü. Esintinin kulağa nasıl kelimeler gibi geldiğinden bahsetmeliydi. Sessizliği tam anlamıyla tarif etmeli, tuvaletlerin, oraya daha önce gelmiş olan insanların sidiği ve havaya karışan gazlarıyla nasıl koktuğunu, o sessizlikte duvarların nasıl dile geldiğini açıklamalıydı. Duvarlara yazıp yollarına devam etmiş insanların seslerinin nasıl orada kaldığından bahsetmeliydi. Anlatmak kolay olmayacaktı, hatta acı verebilirdi ama rüzgâr hafifleyip çiftliğin ışıklarını

görecek olursa deneyecekti.
Göremezse defteri tarlaya fırlatacak, 190 numaralı odaya geri dönecek (Snax makinesinin sol tarafına) ve daha önce planladığı gibi kendini vuracaktı.
Ya o, ya bu.
Alfie, içinden altmışa kadar saymaya başladı.

Araba kullanmayı severim ve her iki yanında bozkırlardan başka bir şeyin görülmediği ve yaklaşık altmış kilometrede bir beton bir duraklama yerinin olduğu uzun eyaletler arası yollara özellikle bayılırım. Bu duraklama yerlerinin tuvaletleri, bazıları fazlasıyla tuhaf olan duvar yazılarıyla kaplıdır. Bu yazılan öylesine toplamaya başladım, küçük bir deftere yazıyordum. Bir kısmını da internetten aldım (bu konuda hazırlanmış iki veya üç site var) ve sonunda ait oldukları hikâyeyi buldum. Buydu. Đyi mi kötü mü bilmiyorum ama hikâyenin merkezindeki yalnız adam için çok üzüldüm, umarım her şey yolunda gider. Aslında hikâyenin ilk halinde her şey iyi gidiyordu ama The New Yorker'dan Bill Buford daha muğlak bir sonu olmasını önerdi. Ve belki de haklıydı. Alfie Zimmer için hepimiz dua edelim.

Jack Hamilton'ın Ölümü

Öncelikle bir konuyu belirtmek istiyorum: dostum Johnnie Dillinger'ı FBI ajanı Melvin Purvis dışında sevmeyen yoktu. Purvis, J. Edgar Hoover'ın sağ koluydu ve Johnnie'den ölümüne nefret ederdi. Ondan başka herkes... şey, Johnnie insanlara kendisini sevdirirdi, olan buydu. Ve herkesi güldürme yeteneği vardı. Tanrı'nın sonunda en doğrusunun olmasını sağladığını söylerdi. Böyle bir felsefesi olan birini sevmemek mümkün müydü?
Đnsanlar öyle birinin ölmesine kolay kolay izin vermezdi. Federallerin 22 Temmuz 1934'te, Chicago'daki Biograph Tiyatrosu'nun yanında öldürdüğü kişinin Johnnie olduğuna inanmayan insanların sayısını bilseniz şaşardınız. Ne de olsa Johnnie'yi yakalamakla görevlendirilmiş olan Melvin Purvis, sadece acımasız değil, aynı zamanda lanet olası bir salaktı (camı açmayı unutarak pencereden dışarı işemeye çalışacak türden biri). Benim fikirlerim de farklı değildi. O züppe hergeleden nasıl da nefret ederdim! Hepimiz ederdik! Wisconsin, Little Bohemia'daki çatışmadan paçayı kurtarmış, Purvis ve diğerlerini atlatmıştık, hem de hepimiz! Yılın sorusu, kahrolası piçin nasıl hâlâ bir işe sahip olduğuydu. Johnnie bir keresinde, "J. Edgar'ın aletini muhtemelen bir fahişeden daha iyi emiyor-dur," demişti. Nasıl da gülmüştük! Evet, Purvis sonunda Johnnie'yi yakaladı. Biograph'ın dışında pusuya yattı ve sokakta koşarak kaçmaya çalışırken arkadan vurdu. Johnnie pislik ve kedi boku içine yüzüstü kapaklanırken,
"Buna ne demeli?" dedi ve öldü.
Ama öldüğüne hâlâ inanmayanlar var. Johnnie'nin bir film yıldızı gibi yakışıklı olduğunu söylerler. Federallerin Biograph'ın dışında vurduğu adamın pişmiş bir sosis gibi şiş, şişman bir yüzü vardı. Johnnie'nin daha otuz bir yaşında olduğunu oysa aynasızların o gece vurduğu haydudun yaşının kesinlikle kırk civarında olduğunu söylüyorlar. Hem ayrıca (lafın burasında sesleri bir fısıltıya dönüşüyor) John Dillinger'ın aletinin inanılmaz bir büyüklükte olduğunu herkes bilir, diyorlar. Oysa Purvis'in pusuya düşürdüğü herifin malının büyüklüğü son derece sıradandı. On altı santimden fazla değildi. Ve bir de üst dudağındaki yara izi vardı. Morgda çekilen fotoğraflarda açık seçik görülüyordu (tüm dünyaya Her Suçun Bir Cezası Vardır demek ister gibi büyük bir ciddiyetle bakan avanağın Johnnie'nin başını tutarak poz verdiği fotoğraftaki gibi). Yara izi, Johnnie'nin bıyığının kenarını ikiye bölüyordu. Đnsanlar, John Dillinger'ın öyle bir yara izi olmadığını herkesin bildiğini, iz olmadığını görmek için çekilmiş herhangi bir resmine bakmanın yeterli olacağını söylüyor. Tanrı biliyor ya, fotoğraflarının sayısı hiç az değil.
Johnnie'nin ölmediğini, Meksika'da bir malikânede, büyük aletiyle senyora ve senyoritaları memnun ederek kalan adamlarıyla uzun yıllar yaşadığını iddia eden bir kitap bile var. Kitabın yazarına göre eski dostum 20 Kasım 1963'te, Kennedy'den iki gün önce, altmış yaşındayken, bir federal ajanın tabancasından çıkan kurşunla değil, bildiğimiz kalp krizi yüzünden ölmüş. John Dillinger, yatağında ölmüş. Hoş bir hikâye, ama doğru değil.
O son fotoğraflarda Johnnie'nin yüzü şiş görünüyor çünkü son günlerde gerçekten çok kilo almıştı. Sinirleri bozuk olduğunda kendini yemeye veren tiplerden biriydi ve Jack Hamilton'ın Aurora, Illinois'da ölmesinin ardından, sıradakinin kendisi olacağına dair bir fikre kapılmıştı. Zavallı Jack'i götürdüğümüz o çakıllı çukurda böyle düşündüğünü söylemişti.
Aletine gelince, eh, Johnnie'yi Indiana'daki Pendleton Islahevi'nde karşılaşmamızdan beri tanıyorum. Onu giyinik de gördüm çıplak da, ama abartıldığı kadar büyük olmadığını söyleyebilirim ve Homer Van Mter'ın

Johnnie hakkında söylediklerinin doğru olduğuna inanabilirsin (Bilmek isterseniz size kiminkinin büyük olduğunu söyleyebilirim: Doc! Barker-Ma'nın oğlu! Ha!)
Bu da beni, Johnnie morgda yatarken çekilmiş fotoğraflarında görülen, bıyığını ikiye bölen yara izine getiriyor. O izin Johnnie'nin diğer hiç. bir fotoğrafında görünmemesinin sebebi, ölümüne yakın bir zamanda meydana gelmiş olması. Aurora'da, eski dostumuz Jack (Red) Hamilton ölüm döşeğindeyken oldu. Size anlatmak istediğim hikâye bu: Johnnie Dillinger'ın üst dudağındaki yara izinin oluş hikâyesi.

Little Bohemia baskınında Purvis ve yanındaki aptallar sürüsü ön tarafı kurşun yağmuruna tutarken Johnnie, Red Hamilton ve ben arkadaki mutfak penceresinden sıvışıp göl kenarına yönelmiştik. Sahibi orayı sigortalatmış olsa iyi olurdu doğrusu! Bulduğumuz ilk araba, yaşlı komşu çiftin arabasıydı ama çalışmadı. Đkinci denemede şansımız tuttu, yolun biraz ilerisinde, bir marangoza ait bir Ford Coupe idi. Johnnie, marangozu şoför koltuğuna oturttu ve adam bizi St. Paul'a doğru bayağı bir mesafe götürdü. Sonra arabadan inmesi istendi, bu isteğe seve seve boyun eğmişti ve direksiyona ben geçtim. St. Paul'dan aşağı doğru on beş mil kadar ilerleyip Mississipi'yi geçtik ve yerel polis kuvvetlerinin her üyesi bizi, onların deyimiyle Dillinger Çetesi'ni, arıyor olmasına rağmen Jack Hamilton kaçarken şapkasını kaybetmese paçayı kurtarabilirdik. Domuz gibi terliyordu, gergin olduğunda hep fazla terlerdi, marangozun arabasının arka koltuğunda bir kumaş parçası buldu ve bir çeşit ipe dönüştürerek Injun stili kafasına doladı. Önlerinden geçtiğimiz sırada Spiral Köprüsü'nün Wisconsin ayağında park etmiş olan aynasızların ilgisini çeken de bu oldu. Daha iyi görebilmek için peşimize düştüler.
Hepimizin sonu oracıkta gelmiş olabilirdi ama Johnnie her zaman çok şanslı olagelmişti, Biograph'a kadar tabii. Polislerle aramıza bir inek kamyonu girdi ve geçmelerine engel oldu.
"Kökle gazı, Homer!" diye bağırdı Johnnie bana. Arka koltuktaydı ve neşesinin yerinde olduğu nadir anlardan biri olduğu sesinden belliydi. "Tozunuzu yutsunlar!"
Dediğini yapıp gazı kökledim ve kamyonu, ardında sıkışıp kalmış polis arabasıyla toz toprak içinde bırakarak arayı açtık. Hoşça kal, anne, bir işe girince sana yazarım. Ha!
Onları atlattığımız kesinleşince Jack, "Yavaşla, seni kahrolası sersem " dedi. "Aşırı hız yüzünden yakalanmayalım."
Yavaşlayıp hızımı saatte otuz mile düşürdüm ve yarım saat boyunca her şey yolunda gitti. Little Bohemia'yı ve Lester'ın (herkes onu Bebek Surat diye çağırırdı) tüfekler ve tabancalar patlamaya başlayıp kurşunlar kaldırımdan sekerken kaçmayı başarıp başaramadığını konuştuk. Sonra onları fark ettik. Köprüdeki aynasızlardı. Bizi yakalamışlar, son yüz metrede sinsice yaklaşmışlardı ve artık lastiklere ateş edecek kadar yakındılar, muhtemelen o zaman bile arabadakinin Dillinger olup olmadığından emin değillerdi. Şüpheleri pek uzun sürmedi. Johnnie tabancasının kabzasıyla Ford'un arka camını kırdı ve ateşe karşılık vermeye başladı. Gazı tekrar kökledim ve hızı tekrar elliye yükselttim ki o günlerde bu çok fazlaydı. Trafik fazla değildi, olanı da sağdan soldan, bazen yoldan da çıkarak geçtim. Đki kez benim tarafımdaki tekerleklerin temasının yerden kesildiğini hissettim ama devrilmedik. O dönemler bir kovalamacada Ford'un üzerine araba yoktu. Johnnie bir keresinde Henry Ford'a şahsen yazmıştı. "Bir Ford'un içindeysem peşimdeki herkese toz yuttururum," demişti Bay Ford'a ve o gün de peşimizdekileri atlattık.
Ama bir bedel ödedik. Kurşun vızıltıları eşliğinde ön cam parçalandı ve konsola bir kovan düştü, bir .45lik olduğundan neredeyse emindim, büyük, siyah bir böceğe benziyordu.
Jack Hamilton yanımda oturuyordu. Tabancasını çıkarmış, camdan sarkıp ateşe karşılık vermek niyetiyle kurşunlarını kontrol ediyordu ki birkaç vızıltı daha oldu. "Of, piç kuruları! Vuruldum!" dedi Jack. Kurşun kırık arka camdan girmiş olmalıydı ve nasıl Johnnie'yi geçip Jack'i bulduğunu bilmiyordum. "Đyi misin?" diye bağırdım. Direksiyona bir maymun gibi yapışmam ve muhtemelen görünüş olarak da bir maymuna benziyordum. Kornadan elimi çekmeden bir Coulee Diary kamyonunun sağından geçtim bir yandan da orospu evladı çiftçiye bağırarak yoldan çekilmesini söylüyordun, "Jack, iyi misin?"
"Đyiyim, bir şeyim yok!" dedi ve elinde tabancasıyla neredeyse beline kadar camdan sarktı. Ama arada bir süt kamyonu vardı. Dikiz aynasından küçük şapkasının siperi altından şaşkınca bakan şoförü görebiliyordum. Kapıdan sarkan Jack'e baktığımdaysa ceketinin arkasındaki deliği gördüm. Bir kurşun kalemle özenle çizilmişçesine yusyuvarlaktı. Hiç kan yoktu. Sadece bir delik vardı.
"Jack'i boş ver, kahrolası arabayı sürmene bak!" diye bağırdı Johnnie.
Tüm dikkatimi tekrar yola çevirdim. Süt kamyonunu ve arkasında sıkışıp kalmış aynasızları bir kilometre kadar geride bıraktık. Süt kamyonunu geçememişlerdi çünkü yolun bir yanında bariyer, diğer yanındaysa yavaş ilerleyen, tek tük araçlardan oluşan bir trafik vardı. Keskin bir virajdan büyük bir süratle döndük ve bir süre için hem süt kamyonu hem de polisler gözden kayboldu. Birden sağ tarafta yabani otlarla kaplanmış çakıllı bir yol belirdi.
"Şu tarafa!" dedi Jack nefes nefese kendini koltuğa bırakarak. Zaten direksiyonu yola kırmıştım. Eski bir

yoldu. Yaklaşık yetmiş metre ilerledim, alçak bir tepeyi aşıp diğer tarafa doğru indim ve karşımıza uzun zaman önce terk edilmiş gibi görünen bir çiftlik evi çıktı. Kontağı kapattım, arabadan indik ve arkasında ayakta durduk.
"Gelecek olurlarsa onlara iyi bir karşılama töreni yaparız," dedi Jack. "Harry Pierpont gibi kuzu kuzu elektrikli sandalyeye gidecek değilim."
Ama gelen olmadı ve on dakika sonra tekrar arabaya binerek yavaş ve dikkatli bir şekilde anayola döndük. O sırada, hiç hoşuma gitmeyen bir şey gördüm. "Jack," dedim. "Ağzının kenarından kan sızıyor. Dikkat et, yoksa gömleğine bulaşacak."
Jack, sağ elinin başparmağıyla dudağını sildi, üzerindeki kana baktı, sonra bana dönerek hâlâ rüyalarıma giren gülümsemesiyle baktı: ölesiye korkan birinin geniş gülümsemesiydi. "Sadece yanağımın içini ısırdım," dedi. "Bir şeyim yok."
"Emin misin?" diye sordu Johnnie. "Sesin bir garip çıkıyor."
"Hâlâ biraz nefes nefeseyim," dedi Jack. Parmağıyla dudağını tekrar sildi. Bu kez daha az kan vardı ve bu onu rahatlatmış gibiydi. "Haydi defolup gidelim buradan."
"Tekrar Spiral Köprüsü'ne dön, Homer," dedi Johnnie ve ben de söyleneni yaptım. John Dillinger hakkında anlatılan tüm hikâyelerin doğru olduğu söylenemez ama Johnnie her zaman eve dönüş yolunu bulurdu. Dönecek bir evi olmasa da bulurdu ve ona her zaman güvendim.
Hız limitine saygılı bir şekilde saatte otuz mille sakince ilerliyorduk ki Johnnie bir Texaco istasyonu gördü ve yoldan çıkıp sağa dönmemi istedi. Tali yollarda ilerliyorduk, Johnnie ara sıra sağa veya sola dönmemi söylüyordu. Bütün yollar birbirine benziyordu. Araba alçak bir homurtuyla mısır tarlalarının arasında ilerliyordu. Yollar çamurluydu ve tarlaların bazı bölümlerinde hâlâ kar öbekleri vardı. Bazen karşımıza köylü çocuklar çıkıyordu. Önlerinden geçerken bizi izliyorlardı. Jack giderek suskunlaşmıştı. Nasıl olduğunu sorduğumda, "Đyiyim," dedi.
"Güvenli bir yere gidince sana bir baktırsak iyi olacak," dedi Johnnie. "Ceketini de onartsak iyi olur. Üzerindeki deliği gören, birinin seni vurduğunu sanabilir!" Güldü. Ben de güldüm. Jack bile güldü. Johnnie insanları her koşulda neşelendirebilirdi.
"Fazla derine girdiğini sanmıyorum," dedi Jack 43. karayoluna çıktığımızda. "Artık ağzımdan kan sızmıyor, bakın." Arkaya dönerek üzerinde sadece hafif bir pembelik olan parmağını gösterdi. Ama tekrar önüne döndüğünde ağzından ve burnundan kan boşaldı.
"Bence oldukça derine girmiş," dedi Johnnie. "Sana bakacağız, hâlâ konuşabildiğine göre durumun çok kötü olmamalı."
"Tabii," dedi Jack. "Đyiyim ben." Sesi hiç olmadığı kadar cılızdı.
"Bir fahişenin becermesi kadar iyi," dedim.
"Kesin sesinizi, aptallar," dedi Jack ve hep birlikte güldük. Bana güldüler. Herkesin neşesi yerindeydi.
Anayola çıkalı beş dakika olmuştu ki Jack kendinden geçti. Cam doğru devrildi ve ağzının kenarından sızan kan, cama bulaştı. Karnını doyurmuş bir sivrisineğin, aldığı darbeyle cama yapışması gözlerimin önünde canlandı, camdan süzülen kan, kırmızı şaraba benziyordu. Kafasına sardığı kumaş parçası hâlâ yerinde duruyordu ama hafifçe yana eğilmişti. Johnnie, kumaş parçasını aldı ve Jack'in yüzündeki kanı onunla sildi Jack anlamsız bir şeyler mırıldanarak Johnnie'yi itmek ister gibi ellerini kaldırdı ama elleri tekrar kucağına düştü.
"Aynasızlar telsizle ilerideki ekiplere haber vermişlerdir," dedi Johnnie. "St. Paul'e gidersek işimiz bitik demektir. Bence öyle. Sen ne düşünüyorsun, Homer?"
"Aynı şeyi," dedim. "Bu durumda ne seçeneğimiz kalıyor? Chicago?"
"Hı, hı," dedi. "Ama önce bu arabadan kurtulmalıyız. Plaka numarasını bildirmişlerdir. Bildirmemişlerse bile kötü şans getirir. Bu lanet olası araba uğursuz."
"Jack ne olacak?" diye sordum.
"Jack iyi olacak," dedi ve ben de haddimi bilerek konunun üzerine gitmedim.
Anayolda bir buçuk kilometre kadar daha ilerledikten sonra durduk. Solgun ve çok hasta görünen Jack kaportaya tutunurken Johnnie uğursuz Ford'un ön tekerleğine ateş etti.
Bir arabaya ihtiyacımız olduğunda bulmak, daima benim görevimdi. "Hiçbirimiz için durmayacak arabalar senin için duruyor," demişti Johnnie bir keresinde. "Acaba neden?"
Cevabını Harry Pierpont vermişti. O günlerde Dillinger Çetesi değil,-hâlâ Pierpont Çetesi'ydik. "Çünkü bir Homer'a benziyor," demişti. "Bir Homer'a Homer Van Meter'dan daha çok benzeyenini bulamazsınız."
Bu sözler üzerine hepimiz kahkahayı basmıştık. Ama bu kez durum çok vahimdi. Ölüm kalım meselesi denebilirdi.
Ben lastikle uğraşıyormuş gibi yaparken üç dört araba geçip gitti. ki bir çiftlik kamyonuydu ama fazla sarsak ve yavaştı. Ayrıca arkada adamlar vardı. Şoförü yavaşlayarak sordu. "Yardıma ihtiyacın var mı, ahbap?"

"Yok, başımın çaresine bakarım," dedim. "Sen yoluna devam et." Gülümseyerek kamyonu sürdü. Arkadaki adamlar uzaklaşırken el salladı.
Sonraki araç, bir başka Ford'du. Tek başına ilerliyordu. Durmaları için kollarımı sallayarak gözden kaçmayacak şekilde yolun üzerine çıktım. Yüzümde geniş bir gülümseme vardı. Yolda kalmış zararsız Homer'ın gülümsemesiydi.
Đşe yaradı. Ford durdu. Đçinde üç kişi vardı. Bir adam, bir kadın ve şişman bir bebek. Bir aile. "Galiba lastik patlamış, dostum," dedi adam. Üzerinde eski olmayan ama pek birinci kalite sayılmayacak bir takım ve palto vardı.
"Eh, alt tarafta patlaklar olmasını hiçbir zaman istemem ama en kötüsü bu olsun," dedim. Johnnie ve Jack tabancalarını doğrultmuş halde ağaçların ardından fırladıklarında hâlâ bu sözlerime gülüyorduk.
"Kıpırdamayın, efendim," dedi Jack. "Kimsenin canı yanmayacak"
Adam Jack'e, Johnnie'ye ve ardından tekrar Jack'e baktı. Sonra bakışları tekrar Johnnie'ye yöneldi ve ağzı bir karış açıldı. Bunu daha önce binlerce kez görmüştüm ama hâlâ komik geliyordu.
"Sen Dillinger'sın!" diye yutkunarak ellerini havaya kaldırdı.
"Tanıştığımıza memnun oldum, efendim," diyen Johnnie, adamın kaldırdığı ellerinden birini tuttu. "Ellerinizi indirin, olur mu?"
Tam indirmişti ki yoldan üç dört araba daha geçti, eski, çamurlu arabalarının koltuklarında baston yutmuş gibi ciddi bir edayla oturarak kasabadan şehre giden tiplerdi. Bizse patlayan lastiği değiştirmeye hazırlanan bir grup insandan farksız görünüyorduk.
Bu arada Jack, Ford'un kontağını kapatıp anahtarı almıştı. Gökyüzü o gün kar yağacakmış gibi beyazdı ama Jack'in yüzü daha da beyazdı.
"Đsminiz nedir, bayan?" diye sordu Jack kadına. Kadın uzun, gri pardösü giymişti ve başında da şirin bir kep vardı.
"Deelie Francis," dedi. Gözleri erikler gibi iri ve koyuydu, "Bu Roy. Kocam. Bizi öldürecek misiniz?" Johnnie ona haşin gözlerle baktı. "Biz Dillinger Çetesi'yiz, Bayan Francis. Ve şimdiye kadar hiç kimseyi öldürmedik." Johnnie daima doğru sözcükleri kullanırdı. Harry Pierpont ona güler ve nefesini neden harcadığını sorardı ama bence Johnnie doğrusunu yapıyordu. Hasır şapka takan küçük piçten daha uzun süre hatırlanacak olmasının sebeplerinden biri de buydu.
"Doğru," dedi Jack. "Biz sadece banka soyarız ve soyduğumuz bankaların sayısı söylenenin yarısı kadar bile değil. Ya bu küçük beyefendinin ismi nedir?" Bebeğin çenesini tuttu. Çocuk gerçekten de şişmandı. W. C. Fields'a benziyordu.
"Oğlum, Buster," dedi Deelie Francis.
"Đştahı oldukça iyiye benziyor," dedi Jack gülümseyerek. Dişleri kanlıydı. "Kaç yaşında? Üç falan mı?" "Đki buçuğu yeni doldurdu," dedi Bayan Francis gururla.
"Sahi mi?"
"Evet ama yaşma göre iri bir çocuk. Bayım, siz iyi misiniz? Yüzünüz çok solgun. Ve dudaklarınızda kan..." Johnnie araya girdi. "Jack, bunu ağaçların arasına sürebilir misin?" Marangozun eski Ford'unu işaret ediyordu.
"Elbette," dedi Jack.
"Ama lastiği patlak. Yapabilecek..."
"Hiç şüphen olmasın. Ama... susuzluktan ölüyorum. Hanımefendi, Bayan Francis, yanınızda içecek bir şey var mı?"
Kadın arkasına dönüp uzandı, kucağındaki tosun gibi bebekle pek kolay bir hareket değildi ve elinde bir termosla geri döndü.
Birkaç araba daha yanımızdan geçip gitti. Đçindekiler el salladı, biz de onlara el salladık. Bir Homer'ın olabileceği kadar Homer görünmeye çalışıyor, hâlâ gülümsüyordum. Jack için endişeliydim ve termosu açıp içindekini içmek bir yana, daha ne kadar ayakta durabileceğini merak ediyordum. Kadın, termostakinin buzlu çay olduğunu söyledi ama Jack onu duymamış gibiydi. Termosu kadına geri uzattığında yanaklarında gözyaşları vardı. Teşekkür etti ve kadın iyi olup olmadığını bir kez daha sordu.
"Şimdi çok daha iyiyim," dedi Jack. Uğursuz Ford'un şoför koltuğuna oturdu ve ağaçların arasına doğru sürdü. Araba, Johnnie'nin vurarak patlattığı tekerlek yüzünden yalpalıyordu.
"Arka lastiklerden birini patlatsan ne olurdu sanki, seni aptal!" Jack'in sesi öfkeli ve nefesi kesilmiş gibi kısıktı. Sonra ağaçların ardında gözden kayboldu. Döndüğünde fazlasıyla bitkin görünüyordu. Adımları çok yavaştı. Başı öne eğikti. Buz üzerinde yürümeye çalışan yaşlı bir adama benziyordu.
"Tamam," dedi Johnnie. Bay Francis'in anahtarlığındaki tavşan ayağını keşfetmişti ve duruşunda bir şey bana, Bay Francis'in o Ford'u bir daha asla göremeyeceğini söylüyordu. "Hepimiz dost olduğumuza göre ufak

bir gezintiye çıkabiliriz."
Arabayı Johnnie kullanıyordu. Jack önde onun yanında oturuyordu. Ben arkada, Francislerin arasına sıkışmıştım ve tosuncuktan bir gülücük koparmaya çalışıyordum.
"Bir sonraki kasabaya vardığımızda," dedi Johnnie arka koltuktaki Francislere. "Sizi gideceğiniz yere otobüsle ulaşmanıza yetecek kadar bilet parasıyla bırakacağız. Arabayı biz alıyoruz. Hiçbir zarar vermeye niyetimiz yok ve biri üzerine kurşun sıkmaya kalkmadıkça yepyeni geri alacağınızdan şüpheniz olmasın. Sizi arar, nereden alacağınızı söyleriz."
"Henüz bir telefonumuz yok," dedi Deelie. Tam anlamıyla mızmızlanıyordu. Aklını başında tutması için iki haftada bir suratına bir tokat yemesi gereken türde bir kadına benziyordu. "Adımızı listeye yazdırdık ama telefoncular çok ağırkanlı."
"O halde," dedi Johnnie kibarca ve en ufak bir şaşkınlık göstermeden. "Aynasızları ararız, onlar da size ulaşır. Ama dırdır edersen arabanızı bir daha çalışır halde göremeyebilirsin."
Bay Francis, söylenen her kelimeye inanıyormuş gibi başını sallıyordu. Muhtemelen inanıyordu. Ne de olsa karşısındaki Dillinger Çetesi'ydi.
Johnnie Texaco'ya çekti, arabaya benzin doldurdu ve herkese gazoz aldı. Jack, üzümlü gazozunu çölde susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi içti ama Bayan Francis, Bay Tosuncuk'un kendisininkini içmesine izin vermedi. Bir yudum bile içirmedi. Çocuk, ellerini uzatmış ağlıyordu.
"Öğle yemeğinden önce gazoz içemez," dedi kadın, Johnnie'ye. "Neyiniz var sizin?" Jack gözlerini kapamış, başını kapının camına dayamıştı. Yine kendinden geçti sandım ama gözlerini açmadan konuştu. "Şu yumurcağı susturmazsanız ben susturacağım, bayan."
"Sanırım kimin arabasında olduğunuzu unuttunuz," dedi kadın kibirli bir ifadeyle.
"Çocuğa gazozunu ver, kaltak," dedi Johnnie. Hâlâ gülümsüyordu ama bu kez yüzünde diğer gülümsemesi vardı. Kadın ona baktı ve yüzü kireç gibi oldu. Ve Bay Tosuncuk öğle yemeği yese de yemese de gazozunu içti. Yirmi mil kadar sonra onları küçük bir kasabada bıraktık ve Chicago'ya doğru yolumuza devam ettik.
"Öyle bir kadınla evlenen adam, başına her ne gelirse hak ediyor demektir," dedi Johnnie. "Ve başına çok şey geleceğinden eminim."
"Kadın polisi arayacak," dedi Jack. Gözleri hâlâ kapalıydı.
"Kesinlikle aramayacak," dedi Johnnie kendinden emin bir ifadeyle. "Telefon için para harcamayacaktır." Ve haklıydı. Chicago'ya varmadan önce sadece iki polis arabası gördük. Đkisi de ters istikamette ilerliyordu ve arabanın içini görmek için yavaşlamamışlardı bile. Johnnie'nin şansıydı. Jack'e gelince, şansının giderek azaldığını anlamak için ona bir kez bakmak yeterdi. Şehre vardığımızda hayaller görüyor ve annesiyle konuşuyordu.
"Homer!" dedi Johnnie bana hep komik gelen ifadesiyle. Flört eden bir kız gibi gözlerini iri iri açmıştı.
"Ne var?" dedim yan gözle ona bakarak.
"Gidecek hiçbir yerimiz yok. Burası St. Paul'den daha kötü."
"Murphy's'e gidelim," dedi Jack gözlerini açmadan. "Soğuk bir bira istiyorum. Çok susadım."
"Murphy's," dedi Johnnie. "Aslında bu hiç fena bir fikir değil."
Murphy's şehrin güney yakasında bir Đrlanda barıydı. Bir büfe, iki barmen, üç fedai, barda dost canlısı kızlar ve üst katta kızları götürebilesiniz bir odası vardı. Arka tarafta, insanların buluşup görüşmeler yaptığı veya saklandığı birkaç oda daha vardı. St. Paul'de buna benzer dört yerin sahibini tanıyorduk ama Chicago'da sadece bir iki tane biliyorduk. Francislerin Ford'unu sokağın başına park ettim. Johnnie, hayaller gören -onu ölmek üzere olan diye düşünemiyorduk- dostumuzun başını omzuna dayamış, arka koltukta oturuyordu.
"Đçeri gir ve bardan Brian Mooney'yi alıp gel," dedi Johnnie.
"Ya orada değilse?"
"Değilse ne yapacağımızı bilmiyorum," dedi Johnnie.
"Harry!" diye bağırdı Jack. Muhtemelen Harry Pierpont'a sesleniyordu. "Bana ayarladığın o lanet olası fahişeden belsoğukluğu kaptım!"
"Haydi git," dedi Johnnie bana. Jack'in saçlarını bir anne şefkatiyle okşuyordu.
Brian Mooney içerideydi. Johnnie'nin şansı kendini bir kez daha göstermişti, manzaranın koridordan ibaret olduğu ve tuvaletin koridorun uzak ucunda olduğu göz önüne alınırsa fazlasıyla tuzlu bir miktar olan iki yüz dolara bir oda tuttuk.
"Fellik fellik aranıyorsunuz," dedi Brian. "Mickey McClure olsa sizi içeri almazdı. Gazetelerde ve radyoda Little Bohemia'dan başka haber yok." .
Jack bira alarak köşede bir sandalyeye oturmuş sigara içiyordu. Bira onu kendine getirmişti; neredeyse eski haline dönmüştü. "Lester kaçabilmiş mi?" diye sordu Mooney'ye. Konuştuğunda ona doğru baktım ve korkunç bir şey gördüm. Lucky'sinden nefes çektiğinde ceketinin arkasındaki delikten Kızılderililerin işaretleşmesi gibi duman çıkmıştı.

"Bebek Surat'ı mı soruyorsun?" dedi Mooney.
"Seni duyabilecek kadar yakınındaysa bu ismi kullanmanı pek tavsiye etmem," dedi Johnnie sırıtarak. Jack'in biraz kendine gelmesi onu memnun etmiş gibi görünüyordu ama sırtındaki delikten çıkan dumanı fark etmemişti. Keşke ben de fark etmemiş olsaydım.
"Birkaç federal vurdu ve kaçmayı başardı," dedi Mooney. "En az bir iki tanesini öldürmüş olmalı. Her neyse, bu durumu çok daha kötüleştiriyor. Bu gece burada kalabilirsiniz ama yarın öğleden önce gitmiş olmanız gerek."
Dışarı çıktı. Johnnie, birkaç saniye bekledikten sonra küçük bir çocuk gibi kapıya dil çıkardı. Gülmeye başladım, Johnnie beni güldürmeyi her zaman başarırdı. Jack de gülmeye çalıştı ama vazgeçti. Canı çok yanıyordu.
"Ceketini çıkarıp yaranın ne kadar kötü olduğunu görme vakti geldi, dostum."
Beş dakikamızı aldı. Atletiyle kaldığı sırada üçümüz de terden sırılsıklam olmuştuk. Dört veya beş kez ellerimi Jack'in ağzına bastırıp sesini boğmaya çalıştım. Gömleğimin kol ağızları kıpkırmızı olmuştu. Ceketinin üzerinde küçük, kırmızı bir daireden fazlası yoktu ama beyaz gömleğinin yarısı kanlıydı ve atleti kanla sırılsıklam olmuştu, kuru bir noktası yoktu. Sırtının sol tarafında, kürek kemiğinin hemen altında ortasında bir delik olan bir şişlik vardı. Küçük bir yanardağı andırıyordu.
"Yeter artık," diye feryat etti Jack. "Lütfen, bu kadarı yeter."
"Tamam," dedi Johnnie, Jack'in saçlarını okşayarak. "Đşimiz bitti. Artık yatabilirsin. Uyu haydi. Dinlenmen gerek."
"Uyuyamam," dedi Jack. "Çok acıyor. Tanrım, ne kadar çok acıdığını bir bilseniz! Bir bira daha istiyorum. Susadım. Ama bu sefer içine o kadar tuz koymasınlar. Harry nerede, Charlie nerede?" Harry Pierpont ve Charlie Makley'yi kastettiğini tahmin ettim, Charlie, Jack ve Harry'yi birer sümük kadar işe yaramazlarken alıp suç dünyasına sokan adamdı.
"Đşte yine başlıyor," dedi Johnnie. "Bir doktora ihtiyacı var ve bulacak kişi de sensin, Homer." "Tanrım, Johnnie, burası benim şehrim değil!"
"Önemli değil," dedi Johnnie. "Ben dışarı çıkarsam neler olacağını biliyorsun. Sana birkaç isim ve adres yazıp vereceğim."
Verdiği tek bir isim ve adres oldu, adrese gittiğimdeyse hiç kimseyi bulamadım. Doktor (kürtaj ve asitle parmak izlerini yok etme işleri yapan bir uyuşturucu müptelasıydı) iki ay önce aşırı dozdan eşek cennetini boylamıştı.
Murphy's'in arka tarafındaki berbat odada beş gün kaldık. Mickey McClure gelip bizi atmaya çalışmış ama Johnnie, kendine has çekiciliğini ve ikna kabiliyetim kullanarak onu vazgeçirmişti, böyle zamanlarda Johnnie'ye hayır demek neredeyse imkânsızdı. Ve ayrıca, oda için para ödüyorduk. Beşinci gün kira beş yüz dolar olmuştu ve birinin bizi göreceği korkusuyla odadan dışarı adım atmamız yasaktı. Bizi gören olmadı ve bildiğim kadarıyla nisan sonundaki o beş günde nerede kaldığımızı polis asla öğrenemedi. Mickey McClure ne kadar kazandı bilmiyorum ama bin dolardan fazla olduğu kesindi. Banka soyup bundan daha azını kazandığımız olmuştu.
Sonuçta yasadışı işler yapan yarım düzine kadar kişiden yardım istedim ama hiçbiri gelip Jack'e bakmayı kabul etmedi. Đşin çok tehlikeli olduğunu, riski göze alamayacaklarını söylüyorlardı. Çok kötü bir dönemdi ve bugün bile o zamanları düşününce yüzüm buruşuyor. Johnnie ve ben, Peter Pilot onu Gerthsemane Bahçesi'nde art arda üç kez reddettiğinde Đsa'nın neler hissettiğini anladık desem sanırım abartmış olmam. Jack bir süre için gerçek ve hayal dünyası arasında gidip geldi. Sonra gerçek dünyadan iyice uzaklaştı. Annesinden, Harry Pierpont'tan, Michigan'da meşhur bir homo olan, hepimizin tanıdığı Boobie Clark'tan bahsedip duruyordu.
"Boobie beni öpmeye çalıştı," dedi Jack bir gece. Bunu üst üste o kadar çok tekrarladı ki aklımı kaçıracağımı sandım. Johnnie pek umursanıyordu. Yatağın kenarında öylece oturmuş, Jack'in saçlarını okşamaya devam ediyordu. Jack'in atletinin yaranın üzerine denk gelen kısmını kare şeklinde kesmiş, o bölgeyi sürekli Mercurochrome ile boyuyordu ama Jack'in derisi gri-yeşil bir renk almıştı ve delikten bir koku yükseliyordu. Azıcık koklamak bile insanın gözlerini yaşartmaya yetiyordu.
"Bu kangren," dedi Mickey McClure kirayı almaya geldiğinde "Adam gidici."
"Gidici falan değil," dedi Johnnie.
Mickey şişman ellerini şişman dizlerine koyarak eğildi. Bir aynasızın içkili bir şoförün nefesini koklaması gibi yarayı kokladı ve tekrar doğruldu. "Bir an önce bir doktor bulsanız iyi olur. Yaradan gelen koku kötüye işaret. Nefesindeki kokuysa..." Başını iki yana salladı ve odadan çıktı.
"S..tirsin," dedi Johnnie, Jack'e. Hâlâ saçlarını okşuyordu. "O ne bilir ki?"
Jack cevap vermedi. Uyuyordu. Birkaç saat sonra Johnnie ve ben de uykuya daldığımızda Jack yine zırvalarına başladı ve Michigan'daki cezaevi müdürü Henry Claudy hakkında bağırıp çağırdı. Ona Tanrım,

Claudy derdik çünkü her lafına Tanrım diye başlardı. Jack, Claudy'ye bağırarak bizi serbest bırakmasını yoksa onu öldüreceğini söylüyordu. Bunun üzerine yan odadan biri duvarı yumrukladı ve lanet olası adamın sesini kesmemizi istedi.
Johnnie, Jack'in yanına oturdu ve yumuşak sesle konuşarak onu tekrar sakinleştirdi.
"Homer?" dedi Jack bir süre sonra.
"Evet, Jack," dedim.
"Şu sinekli numarayı yapmayacak mısın?"
Hatırlamasına şaşırmıştım. "Şey," dedim. "Seve seve yapardım ama burada hiç sinek yok. Bu civarda henüz sinek sezonu başlamadı."
Jack alçak, boğuk bir sesle şarkı söylemeye başladı. "Bazılarınızın üzerinde sinekler olabilir ama benim üzerimde hiç yok. Değil mi, Chummah?"
Chummah'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama başımı onaylarcasına sallayıp omzunu sıktım. Sıcak ve yapışkandı. "Doğru, Jack."
Gözlerinin altında mor halkalar, dudaklarındaysa kuruyup kalmış tükürük vardı. Kilo vermeye başlamıştı. Kokusunu ben de alabiliyordum.
Kan kokusu o kadar da kötü değildi ama kangrenin kokusuna dayanmak güçtü. Oysa Johnnie kokunun varlığını bile hissetmiyor gibiydi. "Benim için amuda kalkıp ellerin üzerinde yürü, John," dedi Jack. "Eskiden yaptığın gibi."
"Hemen," diyen Johnnie ona bir bardak su uzattı. "Önce bunu iç, boğazını ıslat. Sonra bakayım ellerim üzerinde karşı duvara gidebilecek miyim Gömlek fabrikasında ellerim üzerinde nasıl koştuğumu hatırlıyor musun? Kapıya kadar koştuktan sonra beni deliğe tıkmışlardı."
"Hatırlıyorum," dedi Jack.
Johnnie o gece elleri üzerinde yürümedi. Zavallı Jack suyunu bile içemeden tekrar uykuya dalmıştı. "Ölecek," dedim. "Ölmeyecek," dedi Johnnie.
Ertesi sabah Johnnie'ye ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi sordum.
"McClure'dan bir isim daha aldım. Joe Moran. McClure, Bremer kaçırma olayının suç ortaklarından biri olduğunu söylüyor. Jack'i iyileştirebilirse bin dolara değer."
"Bende altı yüz var," dedim. Ve ondan gözüm kapalı vazgeçerdim ama Jack Hamilton için değil. Jack'in artık bir doktora değil, rahibe ihtiyacı vardı. Fedakârlığı Johnnie Dillinger için yapacaktım. "Sağ ol, Homer," dedi. "Bir saat içinde dönerim. Bu arada sen bebeğe göz kulak ol." Ama yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Moran bize yardım etmeyecek olursa şehirden ayrılmamız gerekeceğini biliyordu. Bu da Jack'i St. Paul'a geri götürüp orada denemek zorunda kalacağız demekti. Çalıntı bir Ford'un içinde oraya dönersek başımıza neler geleceği belliydi- 1934 baharıydı ve üçümüz de -ben, Jack ve özellikle de Johnnie- J. Edgar Hoover'ın "halk düşmanları" listesinin basındaydık.
"Đyi şanslar," dedim. "Bir saat sonra görüşürüz."
Johnnie odadan çıktı. Biraz oyalandım. Odadan fazlasıyla bıkmıştım. Tekrar Michigan'da olmak gibiydi, hatta daha da kötüydü. Çünkü kodesteyken olanlar, başa gelebileceklerin en kötüsüydü. Murphy's'in arka tarafındaki odada ise her şeyin daha da kötüye gitmesi ihtimali oldukça yüksekti.
Jack anlamsız bir şeyler mırıldandıktan sonra tekrar kendinden geçti Yatağın ayakucunda üzerinde bir minder olan bir sandalye vardı. Minderi aldım ve Jack'in yanına oturdum. Fazla uzun süreceğini sanmıyordum. Johnnie döndüğündeyse tek söylemem gereken zavallı Jack'in son nefesini vermiş olduğuydu. Minder, işi biter bitmez tekrar sandalyenin üzerindeki yerini alacaktı. Hem Jack'e hem Johnnie'ye iyilik etmiş olacaktım.
"Seni görüyorum, Chummah," dedi Jack apansız. Ödümü patlatmıştı. "Jack!" dedim dirseklerimi minderin üzerine koyarak. "Nasılsın?" Gözkapakları yavaşça indi. "Sinekli... numarayı yap," dedi ve tekrar uykuya daldı. Tam zamanında uyanmıştı, yoksa Johnnie döndüğünde yatakta ölü bir adamın yatmakta olduğunu görecekti.
Johnnie sonunda kapıyı neredeyse yıkarak geri döndü. Tabancamı çekmiştim. Bunu görünce güldü. "Şunu burnumun ucundan çek de toparlan, dostum!"
"Ne oldu?"
"Buradan ayrılıyoruz, olan bu." Beş yaş gençleşmiş görünüyordu. "Vakti gelmişti, sence de öyle değil mi?"
"Evet."
"Ben yokken Jack'in durumunda bir değişiklik oldu mu?"
"Hayır," dedim. Üzerine iğneyle CHĐCAGO'DA GÖRÜŞÜRÜZ yazısı işlenmiş minder sandalyenin üzerinde duruyordu.
"Kendine geldi mi?"
"Pek sayılmaz. Nereye gidiyoruz?"
"Aurora'ya," dedi Johnnie. "Şehrin dışında küçük bir kasaba. Volney Davis ve kız arkadaşının yanında

kalacağız." Yatağın üzerine eğildi. Jack'in zaten seyrek olan kızıl saçları iyiden iyiye dökülmeye başlamıştı. Yastığın üzerine düşmüş telleri ve dökülen saçların olduğu yerlerdeki beyaz kafa derisi rahatlıkla görülüyordu. "Duydun mu, Jack?" diye bağırdı Johnnie, "Her şey yakında yoluna girecek, tehlikeyi atlatacağız. Anladın mı?"
"Johnnie Dillinger'ın yaptığı gibi ellerinin üzerinde yürü," dedi Jack gözlerini açmadan. Johnnie'nin yüzündeki gülümseme kaybolmadı. Bana göz kırptı. "Anlıyor," dedi. "Sadece uyanık değil. Anlarsın ya."
"Elbette," dedim.
Jack, Aurora'ya gidiş yolu boyunca kendinde değildi. Cama yasladığı kafası araba her sarsıldığında bir kukla gibi sarsılıyor, cama çarpıyordu. Göremediğimiz insanlarla uzun uzun sohbet ediyor, bazen anlamsız sözler mırıldanıyordu. Şehir merkezinden çıktığımızda Johnnie ile camlarımızı indirmek zorunda kaldık. Aksi halde yola devam etmek imkânsızdı. Jack, içten dışa çürüyor ama ölmüyordu. Đnsan hayatının çok narin olduğunu duymuştum ama artık buna pek inanmıyordum. Söylenen doğru olsa ne iyi olurdu. "Dr. Moran sulugözün tekiydi," dedi Johnnie. Şehri ardımızda bırakmış, ormanlık alanda ilerliyorduk. "Dostumla bir sulugözün ilgilenmesini istemedim. Ama elim boş da ayrılmayacaktım." Johnnie her zaman belinde bir .38'likle yolculuk ederdi. Tabancayı çıkarıp namlusunu böğrüme dayadı. Dr. Moran'a da aynısını yaptığına şüphe yoktu. "Ona, 'hiçbir şey alamazsam canını alacağım,' dedim. Pabucun pahalı olduğunu anlayınca buradan birini aradı. Volney Davis'i."
Bu isim bana tanıdık gelmiş gibi başımı salladım. Daha sonra Volney Davis'in Ma Barker'ın çetesinin bir başka üyesi olduğunu öğrendim. Oldukça iyi bir adamdı. Dock Barker da öyle. Ve Volney'nin kız arkadaşı, Rabbits• diye çağırdıkları kız. Ona Rabbits diyorlardı çünkü daha önce birkaç kez tünel kazıp hapisten kaçmıştı. Đçlerinde en iyisi oydu. Bir numaraydı. Rabbits hiç değilse zavallı dostumuz Jack'e yardım etmeye çalışmıştı. Diğerleri, Dr. Sulugöz Moran da dahil olmak üzere, yardım etmeye yanaşmamıştı.
Barker Çetesi bir adam kaçırma fiyaskosunun ardından firardaydı. Dock'ın annesi Florida'ya gitmişti. Aurora'daki delikte fazla bir şey yolu elektriği olmayan, dört odalı, gözlerden uzak bir yerdi ama Murphy's'den iyiydi. Ve dediğim gibi, Volney'nin sevgilisi hiç olmazsa yardım etmeye çalışmıştı.
Oradaki ikinci gecemizdi.
Yatağın etrafına gaz lambaları yerleştirmiş ve bir bıçağı kaynayan suda sterilize etmişti. "Aranızda kusacakmış gibi hisseden olursa," dedi. "Đşimi bitirene kadar kendini tutsun."
"Merak etme, iyi olacağız," dedi Johnnie. "Değil mi, Homer?"
Başımı salladım ama Rabbits daha işe koyulmadan midem bulanmaya başlamıştı bile. Jack başını yana çevirmiş, yüzüstü yatıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Hiç susmuyor gibiydi. Đçinde bulunduğu her oda sadece onun görebildiği insanlarla doluydu.
"Umarım," dedi kadın. "Çünkü bir kez başladım mı geri dönüşü yok." Başını kaldırıp eşikte duran Dock'a baktı. Volney Davis de oradaydı. "Haydi, kel kafa," dedi. "Büyük şefi al ve buradan uzaklaşın." Volney Davis kızılderili değildi ama Cherokee Bölgesi'nde doğduğu için ona bu şekilde takılıyorlardı. Yargıcın teki, bir çift ayakkabı çaldığı için ona üç yıl vermiş, Davis böylece suç dünyasına girmişti.
Volney ve Dock çıktılar. Onlar gidince Rabbits, Jack'in üzerine eğildi ve X şeklinde bir kesik açtı. Bakmaya zor dayanıyordum. Jack'in ayaklarını tutuyordum. Johnnie sakinleştirmeye çalışarak başucunda oturuyordu ama çabalarının sonuç verdiği söylenemezdi. Jack çığlık atmaya başladığında dişlerinin araşma bir havlu yerleştirdi ve başıyla Rabbits'e devam etmesini işaret etti. Bu arada Jack'in saçlarını okşamaya devam ediyor, ona endişelenmemesini, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.
Şu Rabbits. Kadınların dayanıksız olduğunu söylerlerdi ama Rabbits bu iddiayı çürütüyordu. Elleri titremedi bile. Kestiği bölgeden simsiyah, bir bölümü pıhtılaşmış kan boşaldı. Kesiği derinleştirdiğinde içindeki irin dışarı aktı. Bir kısmı beyazdı ama sümüğe benzer yeşil öbekler de vardı. Çok kötüydü. Ama ciğere ulaştığında odayı kaplayan koku bin beterdi. Nazi saldırıları sırasında Fransa'da bundan kötüsü yaşanmış olamazdı. Jack derin, ıslığımsı soluklar alıyordu. Havanın boğazından ve sırtındaki delikten geçişi duyulabiliyordu. "Acele etsen iyi olur," dedi Johnnie. "Nefes borusunda bir delik var."
"Kurşun akciğerinde," dedi Rabbits. "Sen kıpırdamasına engel ol, yakışıklı."
Aslında Jack'in fazla debelendiği söylenemezdi. Çok güçsüzdü. Ciğerlerine girip çıkan havanın vızıltısı giderek hafifliyordu. Yatağın çevresindeki lambalar ortalığı cehenneme çevirmişti ve gazyağının kokusu kangren kadar şiddetliydi. Başlamadan önce bir pencereyi açmayı akıl etmiş olmamızı diledim ama artık çok geçti. Rabbits'te küçük bir maşa vardı ama deliğe sokamıyordu. "Lanet olsun!" diye bağırdı ve maşayı bir kenara bırakarak parmaklarını kanlı deliğe soktu, kurşunu bulup çıkardı ve yere attı. Johnnie kurşunu almak için eğilince ona, "Hatıranı daha sonra alırsın, yakışıklı," dedi. "Şimdi tüm dikkatini onu tutmaya ver." Kanlı deliğin üzerine sargı bezleri koyuyordu.
Johnnie eğilip Jack'in yüzüne baktı. "Gerek kalmamış gibi görünüyor," dedi sırıtarak. "Sevgili dostumuz Red

Hamilton mücadeleyi bırakmış."
Bir arabanın gelip dışarıda durduğunu duyduk. Aynasızlar olabilirdi ama o an bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.
"Şu deliği iki yanından sıkıştır," dedi bana Jack'i işaret ederek. "Tecrübem yok ama yarım düzine kadar dikiş atabilirim sanırım."
O deliğe ellerimi sürmeyi hiç istemiyordum ama ona hayır diyemezdim. Deliği iki yanından sıkıştırdım ve biraz daha irin aktı. Midem kasıldı ve öğürmeye başladım, elimde değildi.
"Haydi ama," dedi gülümseyerek. "Tetiği çekecek kadar erkeksen delikle başa çıkabilecek kadar da erkek olmalısın." Ve sonra deliği dikti. Đğneyi sertçe bastırıyordu. Đlk iki dikişten sonra bakmaya tahammül edemedim.
"Teşekkürler," dedi Johnnie, Rabbits'e iş bitince. "Bunun için sana borçluyum, yanında olacağımı bil."
"Fazla umutlanma," dedi kadın. "Hayatta kalma şansını yirmide birden fazla arttırdığımı sanmam."
"Bundan sonra vazgeçmeyecektir," dedi Johnnie.
O sırada Dock ve Volney hızla içeri daldı. Peşlerinde çetenin bir başka üyesi vardı, Buster Daggs veya Draggs, hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Her neyse, telefonu kullanmak için kasabaya gitmişti. Chicago'daki aynasızların Barker Çetesi'nin son büyük işi olan Bremer'ın kaçırılışıyla ilgisi olan veya ilgisi olma ihtimali görülen herkesi tutukladığını söyledi. Đçeri aldıklarından biri, Chicago'nun siyaset arenasında kirli işlere bulaşan John J. (Patron) McLaughlin, diğeriyse Sulugöz olarak da bilinen Dr. Joseph Moran'dı. "Son kuruşuma kadar bahse girerim ki Moran aynasızlara buradan bahsedecek," dedi Volney. "Belki söylenenler doğru değildir," dedi Johnnie. Jack baygın yatıyordu. Seyrek kızıl saçları, ince teller gibi yastığın üzerine yayılmıştı. "Belki sadece bir dedikodudan ibarettir."
"Đnansan iyi olur," dedi Buster. "Bilgiyi Timmy O'Shea'dan aldım."
"Timmy O'Shea kim peki? Papanın kıç temizleyicisi mi?"
"Moran'ın yeğeni," dedi Dock ve böylece tartışmaya son noktayı koymuş oldu.
"Ne düşündüğünü biliyorum, yakışıklı," dedi Rabbits, Johnnie'ye. "Ve o fikri unutsan iyi edersin. Bu adamı arabaya koyup engebeli arka yollardan St. Paul'e götürmeye kalkarsan sabaha kalmadan ölür." "Onu bırakabilirsiniz," dedi Volney. "Aynasızlar onu bulup ilgilenecektir."
Johnnie öylece oturuyor, yüzünden ter boşanıyordu. Yorgun görünüyordu ama yüzünde bir gülümseme vardı. Johnnie gülümsemeyi her zaman başarırdı. "Evet, doğru, onunla ilgilenirler," dedi. "Ama hastaneye götürmezler, muhtemelen suratına bir yastık dayayıp üzerine otururlar." Bu laf üzerine anlayacağınız gibi hafifçe irkildim.
"Eh kararını versen iyi olur," dedi Buster. "Çünkü şafak vakti burayı ablukaya almış olacaklar. Ben voltamı alıyorum."
"Hepiniz gidin," dedi Johnnie. "Sen de, Homer. Ben burada Jack ile kalacağım."
"Battı balık yan gider, ben de kalıyorum," dedi Dock.
"Neden olmasın?" dedi Volney Davis.
Buster Daggs veya Draggs onlara delirdiklerini düşünüyormuş gibi baktı ama ne, biliyor musunuz? Bir nebze bile şaşırmamıştım. Johnnie insanlar üzerinde böyle bir etki yaratırdı.
"Ben de kalıyorum," dedim.
"Eh, ben gideceğim," dedi Buster.
"Đyi," dedi Dock. "Rabbits'i de götür."
"Yok ya," diye karşı çıktı Rabbits. "Canım yemek pişirmek istiyor."
"Yemek pişirmek mi istiyorsun?" diye sordu Dock ona. "Saat sabahın biri ve dirseklerine kadar kan içindesin."
"Saatin kaç olduğu umurumda değil. Kan da suyla akıp gider," dedi Rabbits. "Size şimdiye kadar gördüğünüz en güzel kahvaltıyı hazırlayacağım, yumurta, pastırma, bisküvi, kıyma kavurma, et suyu." "Seni seviyorum, evlen benimle," dedi Johnnie ve hepimiz güldük.
"Aman be," dedi Buster. "Kahvaltı olacaksa biraz takılırım."
Sonuçta hepimiz Aurora'daki o çiftlik evinde kaldık. Ölmek üzere bir adam -Johnnie'nin hoşuna gitse de gitmese de bu böyleydi- için canımızı vermeyi göze alarak kalmıştık. Ön kapının arkasına bir kanepe ve birkaç sandalyeyle barikat kurduk, arka kapıya ise gaz ocağını yerleştirdik. Zaten çalışmıyordu. Tek çalışan, odun sobasıydı. Johnnie ve ben Ford'dan Thompson makineli tüfeklerimizi aldık, Dock da çatı katından birkaç tane indirdi. Ayrıca bir kasa el bombası, bir havan topu ve bir kasa top mermisi vardı. Ordunun bile o civarda bizim kadar çok cephanesi olmadığından emindim. Ha, ha!
"Orospu çocuğu Melvin Purvis aralarında olduğu sürece kaç kişi oldukları umurumda değil," dedi Dock.
Rabbits kahvaltıyı masaya koyduğunda neredeyse o yörede çiftçilerin kahvaltı ettikleri saate yaklaşmıştık. Nöbetleşe yedik. Đki adam sürekli yolu gözlüyordu. Federaller gelmedi. Buna yanlış istihbarat diyebilirsiniz; ben daha çok John Dillinger'ın şansı diyorum.

Bu arada Jack'in durumu giderek kötüleşiyordu. Ertesi gün öğleden sonra olduğunda dile getirmese de Johnnie'nin de durumu kabullenmiş olduğu belliydi. Kadın için üzülüyordum. Rabbits siyah dikiş iplerinin arasından tekrar irin süzüldüğünü gördüğünde ağlamaya başladı. Uzun süre boyunca ağladı. Gören, Jack Hamilton'ı ömrü boyunca tanıdığını sanırdı.

"Boş ver," dedi Johnnie. "Başını dik tut, güzelim. Sen elinden gelenin en iyisini yaptın. Ayrıca hâlâ iyileşebilir."

"Kurşunu parmaklarımla çıkardığım için oldu," dedi. "Bunu yapmamalıydım. Yapmamam gerektiğini biliyordum."

"Hayır," dedim. "Sebep o değil. Kangren. O çok önceden beri oradaydı."

"Palavra," dedi Johnnie ve bana sertçe baktı. "Bir enfeksiyon olabilir ama kangren değil. Artık kangren yok."

Đrinin içinden kokusunu alabiliyorduk. Söylenecek hiçbir şey yoktu.

Johnnie hâlâ bana bakıyordu. "Pendleton'dayken Harry'nin sana nasıl seslendiğini hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Harry Pierpont ve Johnnie her zaman çok iyi dost olmuşlardı ama Harry benden hiçbir zaman hoşlanmadı. Johnnie olmasaydı beni çeteye kesinlikle almazdı. Pierpont Çetesi olarak başlamıştı. Harry benim bir aptal olduğumu düşünürdü. Bu, Johnnie'nin kabul etmek bir yana, üzerinde konuşmayı bile reddettiği bir başka konuydu. Johnnie herkesin arkadaş olmasını isterdi.

"Dışarı çıkıp iri birkaç tane yakalamanı istiyorum," dedi Johnnie bana. "Tıpkı Pendleton'da yaptığın gibi. Şöyle büyük birkaç vızvız." Bunu istediğinde Jack'in işinin bittiğine sonunda inandığını anladım. Hepimizin henüz birer çocuk olduğu ve gardiyanların ağladığımı duymaması için başımı yastığın altına soktuğum, Pendleton Islahevi'ndeki günlerde Harry Pierpont bana Sinek Çocuk derdi. Eh, Harry devam etti ve sonunda Ohio State'de geldi, belki tek aptal ben değildim yani. Rabbits mutfakta akşam yemeği için sebze doğruyordu. Ocağın üzerinde bir şey kaynıyordu. Ona ipinin olup olmadığını sorduğumda olduğunu çok iyi bildiğimi, arkadaşımın yarasına dikiş atarken yanı başında olduğumu söyledi. Evet, oradaydım, dedim ama o ip siyahtı ve ben beyaz istiyordum. Đşaret parmaklarımla yirmi santimlik bir uzunluğu işaret ederek o boyda yarım düzine ip parçası istediğimi söyledim. Ne yapacağımı sordu. Merak ediyorsa lavabonun üzerindeki pencereden beni izleyebileceğini söyledim.

"O tarafta yüz numaradan başka bir şey yok," dedi. "Özel işlerinizi yaparken sizi seyretmeye hiç niyetim yok, Bay Van Meter."

Kilerin kapısına asılı olan çantasına uzandı, alıp içini karıştırdı ve bir makara beyaz ip çıkardı. Birbirine eşit altı parça kestikten sonra bana verdi. Ona kibarca teşekkür ettim ve yara bandı olup olmadığını sordum. Lavabonun altındaki çekmeceyi açıp bir tane çıkardı, parmaklarını sık sık kestiği için el altında tuttuğunu söyledi. Bandı alıp kapıya yöneldim.

Pendleton'a cüzdan çarpmak suçuyla atılmıştım. Tıpkı Charlie Makley gibi, dünya ne küçük, değil mi? Ha! Her neyse, iş kötü çocukları çalıştırmaya geldiğinde Indiana'daki Pendleton Islahevi'nde seçenek çoktu. Bir çamaşırhaneleri, bir marangoz atölyesi ve çoğunlukla Indiana ceza sisteminde çalışan gardiyanlar için gömlek ve pantolonların dikildiği bir dikimhane vardı. Bazıları buraya gömlek dükkânı derdi, bazılarıysa pislik dükkânı. Beni oraya yerleştirmişlerdi. Johnnie ve Harry Pierpont ile orada tanıştım. Johnnie ve Harry günlük işlerini bitirmeyi hep başarırlardı ama ben ya on gömlek veya beş pantolon eksik yapıyordum ve paspasın üzerinde ayakta durmak zorunda kalıyordum. Gardiyanlar aylaklık ettiğim için bitiremediğimi düşünüyorlardı. Harry de onlarla aynı fikirdeydi, işin aslı yavaş ve sakardım, Johnnie bunu anlamış gibiydi. Đşimi bitiremeyişimin sebebi buydu.

Günlük işini bitiremeyenler ertesi günü gardiyanların bölümünde kenarları yaklaşık altmış santim olan kare şeklinde, sazdan yapılmış paspasın üzerinde geçirmek zorunda kalırdı. Çoraplar hariç üzerindeki her şeyi çıkararak gün boyu orada ayakta durmalıydı. Paspasın dışına adım atanlar, kıçlarına tokadı yerdi. Tekrar dışına çıkıldığındaysa bir gardiyan çocuğu tutarken diğeri gerekli cezayı verirdi. Üçüncü kere olursa bir haftalık hücre hapsi verilirdi. Đstediğiniz kadar su içmenize izin verirlerdi ama bu bir hileydi çünkü gün boyunca sadece bir kez tuvalete gitme izni vardı. Bacağınızdan aşağı çiş süzülürken yakalanırsanız temiz bir dayak yiyordunuz ve deliğe bir ziyaret yapmanız gerekiyordu.

Çok sıkıcıydı. Pendleton'da da, Michigan City'deki büyükler hapishanesinde de öyleydi. Bazıları sıkıntıdan şarkı söylerdi. Bazılarıysa dışarı çıktıklarında becerecekleri kadınların listesini yapardı. Bense iple sinek yakalamayı öğrendim.

Bir tuvalet, sinek yakalamak için çok uygun bir yerdi. Kapıdan çıktım ve tuvaletin yanına yürürken Rabbits'in verdiği iplerle halkalar yaptım. Bundan sonrası, mümkün olduğunca hareketsiz durmaya kalıyordu. Bunları paspasın üzerinde geçirdiğim saatlerde öğrenmiştim. Orada öğrenilenler kolay kolay unutulmazdı. Fazla uzun sürmedi. Mayıs basındaydık ve sinekler piyasaya çıkmıştı. Yavaş hareket eden sineklerdi. Ve bir at sineğini iple yakalamanın imkânsız olduğunu düşünen varsa ona tek söyleyebileceğim bunun zorluğunun sivrisinek yakalamakla kıyaslanamayacağı olur.

Üçüncü denemede ilk sineği yakaladım. Oldukça çabuk sayılırdı, paspasın üzerindeyken ilk sineğimi yakalamak için bütün sabah beklediğimi bilirim. Yakaladıktan hemen sonra Rabbits'in seslendiğini duydum.
"Tanrı aşkına ne yapıyorsun? Bir çeşit sihir mi bu?"
Uzaktan bakınca gerçekten sihir gibi görünüyordu. Rabbits'e nasıl göründüğünü bir düşünün; yirmi metre ötede, tuvaletin yanında duran bir adam hiçliğe, o mesafeden hedefi görmek mümkün değil, ip fırlatıyor ve ip yere düşeceğine havada uçmaya başlıyor! Gerçekte ucu, oldukça iri bir at sineğine bağlıydı. Johnnie olsa görürdü ama Rabbits'te Johnnie'nin gözleri yoktu.
Đpin ucunu yara bandıyla tuvaletin kapısının koluna yapıştırdım.
Bir başka sineğin peşine düştüm. Ve sonra bir başkasının. Rabbits neler olduğunu görmek için dışarı çıktığında ona sessiz olursa kalabileceğini söyledim. Denedi ama sessiz kalmak konusunda pek iyi değildi ve sinekleri kaçırdığı için sonunda onu içeri göndermek zorunda kaldım.
Tuvaletin yanında bir buçuk saat uğraştım, kokuyu artık duymayacak kadar uzun süre. Sonra hava soğudu ve yakaladığım sineklerin hareketleri ağırlaştı. Beş tane yakalamıştım. Pendleton standartlarına göre bu oldukça büyük bir sürüydü ama bir tuvaletin yanında duran bir adam için pek fazla sayılmazdı. Her neyse, hava uçmalarına engel olacak kadar soğumadan içeri girmeliydim.
Yavaşça yürüyerek mutfağa girdiğimde Dock, Volney ve Rabbits gülerek beni alkışlıyordu. Jack'in yattığı oda evin diğer tarafındaydı, loş ve gölgeliydi. Siyah değil de beyaz ip istememin sebebi buydu. Elinde görünmez balonların iplerini tutan bir adama benziyordum. Sineklerin varlığının tek işareti, vızıltılarıydı. "Gözlerime inanamıyorum," dedi Dock Barker. "Gerçekten, Homer. Đnanılmaz bir şey. Bunu yapmayı nereden öğrendin?"
"Pendleton Islahevi'nde," dedim.
"Kim öğretti?"
"Hiç kimse. Bir gün öylece yapıverdim."
"Neden ipleri birbirlerine dolaştırmıyorlar?" diye sordu Volney. Gözleri birer kara üzüm gibi irileşmişti. Đtiraf edeyim, hoşuma gitmişti.
"Bilmiyorum," dedim. "Sadece kendi alanlarında uçuyorlar ve iplerini hiç dolaştırmıyorlar. Bu bir gizem."
"Homer!" diye bağırdı Johnnie diğer odadan. "Eğer yakaladıysan hemen gelsen iyi olur." Bir sinek kovboyu gibi sineklerin iplerini tutarak mutfaktan çıkıyordum ki Rabbits koluma dokundu. "Dikkatli ol," dedi. "Dostun ölüyor ve bu durum diğer dostunu çılgına çeviriyor. Daha sonra kendisini daha hissedecektir ama şu an onun yanındayken kendine dikkat etsen iyi olur."
Bunun farkındaydım. Johnnie bir şeyi kafasına koyduğunda mutlak istediğine ulaşırdı. Ama bu kez olmayacaktı.
Jack hafifçe doğrulmuş, sırtına yastıklar konmuştu. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı ama bilincinin yerinde olduğu anlaşılıyordu. Bazı insanlarda olduğu gibi onun da sonu yaklaşınca bilinci yerine gelmişti. "Homer!" dedi olabildiği kadar canlı bir sesle. Sonra sinekleri gördü ve güldü. Islığımsı, boğuk bir gülüştü ve hemen ardından öksürmeye başladı. Hem öksürüyor, hem de gülüyordu. Ağzından kan fışkırdı ve birkaç damlası elimdeki iplerin üzerine sıçradı. "Tıpkı Michigan City'deki gibi!" dedi ve bacağına vurdu. Ağzından çıkan kan çenesinden aşağı süzülüyor, gömleğine damlıyordu. "Tıpkı eski günlerdeki gibi!" Tekrar öksürmeye başladı.
Johnnie'nin suratı korkunç görünüyordu. Jack kendini yırtarak ölmeden önce yatak odasından çıkmamı istediğini ama aynı zamanda onun mutlu ölmesi için elinden geleni yapacağını anlamıştım. Eğer Jack bir avuç hela sineğine bakarak mutlu ölecekse öyle olacaktı.
"Jack," dedim. "Sessiz olman gerek."
"Tamam, şimdi iyiyim," dedi. Nefesi kesik kesikti. Sırıtıyordu. "Onları buraya getir! Görebileceğim bir yere getir!" Daha fazla konuşamadan yeni bir öksürük krizine yakalandı. Dizlerini göğsüne doğru çekerek iki büklüm olmuş, çarşafın her tarafını kana bulamıştı.
Johnnie'ye baktım ve bakışımı görünce başını salladı. Aklında bir yerin ötesine geçmişti. Eliyle o tarafa gitmemi işaret etti. Yavaşça yürüdüm. Elimdeki ipler loş odada beyaz çizgiler gibi tavana yükseliyordu. Jack ise fazlasıyla neşeliydi ve iplere bakıyordu.
"Tanrım, şunlara bir bakın," dedi ipleri serbest bıraktığımda. Aynı yönlere doğru uçmaya başlamışlardı.
"Hepsi bu kadar değil," dedi Johnnie. "Şunu izle." Sonra mutfak kapısına doğru bir adım attı, geri döndü ve eğilerek selam verdi. Gülümsüyordu ama bu, hayatımda gördüğüm en kederli gülümsemeydi. Jack'i etmek için elimizden geleni yapmaya çalışıyorduk. "Gömlek dükkânında ellerimin üzerinde nasıl yürüdüğümü hatırlıyor musun?"
"Evet!" dedi Jack hevesle.
"Bayanlar baylar!" dedi Johnnie. "Đşte karşınızda zevk ve şaşkınlıkla izleyeceğiniz John Herbert Dillinger!" G'yi tıpkı babası gibi, meşhur olmadan önce yaptığı gibi üzerine basa basa söylemişti. Sonra ellerini bir kez çırptı ve yere doğru bir dalış yaptı. Buster Crabbe bundan iyisini yapamazdı. Pantolonunun paçaları dizlerine

kadar indi. Çorapları ve ayakkabıları görünüyordu. Ceplerindeki metal paralar yere döküldü ve oraya buraya yuvarlandı. Johnnie bu şekilde karşı duvara doğru yürümeye başladı. Aynı zamanda ciğerlerinin tüm kuvvetiyle şarkı söylüyordu. "Tra-ra-ra-lay-lay!" Çalıntı Ford'un anahtarları da cebinden düştü. Jack bu sırada, sanki nezle olmuş gibi, boğuk, hırıltılı kahkahalar atıyordu. Volney, Rabbits ve Dock Barker da kapının eşiğinde durmuşlar, onunla birlikte gülüyorlardı. Rabbits alkışlayarak, "Bravo! Devam et!" diye bağırıyordu. Başımın üzerinde beyaz ipler hâlâ uçuşmaya devam ediyordu. Ben de diğerleriyle birlikte gülüyordum. Sonra ne olacağını gördüm ve durdum.

"Johnnie!" diye bağırdım. "Johnnie, tabancana dikkat et! Tabancana dikkat et!"

Beline soktuğu o lanet olası .38'likti. Kemerinden kurtulmak üzereydi.

"Ha?" dedi Johnnie ve tam o anda tabanca yere düşerek ateş aldı. Bir .38'lik dünyanın en gürültülü tabancası değildi ama odanın içinde kulaklarımızı bir an için sağır etti. Ve çıkan ışık da oldukça parlaktı. Dock şaşkınlıkla bağırdı. Rabbits bir çığlık attı. Johnnie'den bir ses çıkmadı. Havada bir takla atarak yüzüstü yere düştü. Ayakları gürültüyle yere çarptı. Az kalsın Jack Hamilton'ın üzerinde ölmekte olduğu yatağa da çarpacaktı. Sonra orada öylece kaldı. Uçuşan beyaz ipleri bir kenara iterek ona doğru koştum. Önce öldüğünü sandım çünkü sırtüstü çevirdiğimde ağzının ve yanaklarının kanla kaplı olduğunu gördüm. Sonra doğrulup oturdu. Yüzünü sildi, elindeki kana baktı ve bana döndü.

"Kahretsin, Homer, az önce kendimi mi vurdum?" diye sordu.

"Galiba öyle," dedim.

"Durum ne kadar kötü?"

Tam ona bilmediğimi söyleyecektim ki Rabbits beni bir kenara iterek önlüğüyle Johnnie'nin yüzündeki kanı sildi. Birkaç saniye boyunca dikkatle ona baktı ve, "Bir şeyin yok," dedi. "Sadece bir sıyrık." Yarayı oksijenli suyla temizlerken aslında iki sıyrık olduğunu gördük. Kurşun, üst dudağının sağ tarafında deriyi sıyırmış, birkaç santimlik boşluğu aşmış ve tam gözünün altını, elmacık kemiğinin üzerini sıyırıp geçmişti. Sonra tavana saplanmış ama ondan önce ip ucundaki sineklerimden birini haklamıştı. Bunun inanılması zor bir şey olduğunu biliyorum ama yemin ederim doğru. Sinek, küçük bir beyaz ip yumağının ortasında, yerde yatıyordu. Geride sadece birkaç bacağı kalmıştı.

"Johnnie?" dedi Dock. "Maalesef sana kötü bir haberim var, dostum." Haberin ne olduğunu söylemesine gerek yoktu. Jack hâlâ oturuyordu ama başı öne düşmüştü. Saçları neredeyse dizlerinin arasındaki çarşafa değiyordu. Johnnie'nin nasıl olduğuna baktığımız sırada Jack ölmüştü.

Dock bize cesedi yolun üç kilometre ilerisindeki çakıllı çukura götürmemizi söyledi. Aurora kasaba sınırına çok yakındı. Rabbits lavabonun altındaki dolaptan bir şişe tuz ruhu çıkardı ve bize verdi. "Bununla ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Elbette," dedi Johnnie. Üst dudağında Rabbits'in yara bantlarından biri vardı. Daha sonra o bölgede hiç bıyığı çıkmadı. Sesi çok bitkindi ve Rabbits'in gözlerine bakmıyordu.

"Yapmasını sağla, Homer," dedi Rabbits başparmağıyla Jack'in kanlı çarşafa sarılı bir şekilde yattığı odayı işaret ederek. "Onu bulurlar ve siz gece uzaklaşamadan kimliğini tespit ederlerse başınız şimdi olduğundan çok daha büyük bir derde girer. Belki bizim de."

"Herkes bizi kapıdan kovarken siz bize kucak açtınız," dedi Johnnie. "Ve bundan pişman olmayacaksınız."

Rabbits ona gülümsedi. Kadınlar Johnnie'ye daima âşık olurlardı. Rabbits'ın bir istisna olduğunu düşünmüştüm çünkü çok resmi davranıyordu ama yanıldığımı o an anladım. Resmi davranmayı tercih etmişti çünkü pek güzel olmadığının, şansının az olduğunun farkındaydı. Ayrıca birçok silahlı adamla bir arada olan bir kadının sorun çıkarmamak için kendini geri çekmesi daha mantıklıydı.

"Döndüğünüzde gitmiş olacağız," dedi Volney. "Annem Florida'dan bahsedip duruyor, Lake Weir'de bir yere göz koymuş..."

"Kes sesini, Vol," dedi Dock ve onu sertçe dürttü.

"Her neyse, biz gidiyoruz," dedi Volney, Dock'ın dürttüğü yeri ovuşturarak. "Siz de gitseniz iyi edersiniz. Yükünüzü alın. Çok dikkatli olun. Durum siz ne olduğunu anlamadan değişebilir."

"Tamam," dedi Johnnie.

"En azından mutlu öldü," dedi Volney. "Ölürken gülüyordu."

Hiçbir şey söylemedim. Red Hamilton'ın -eski dostumun- öldüğü gerçeğini yeni yeni sindiriyordum. Đçimde keskin bir keder vardı. Beni neşelendirmesini umarak Johnnie'nin düşen tabancadan fırlayan (ve bir sineği öldüren) kurşundan nasıl paçayı sıyırdığını düşünmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Hatta kendimi daha da kötü hissetmeye başladım.

Dock önce benim, sonra Johnnie'nin elini sıktı. Yüzü solgundu, morali bozuk görünüyordu. "Bu aşamaya nasıl geldik hiç bilmiyorum," dedi. 'Küçük bir çocukken tek istediğim şey, lanet olası bir demiryolu mühendisi olmaktı."

"Bak sana bir şey söyleyeyim," dedi Johnnie. "Endişelenmemize gerek yok. Tanrı sonunda her şeyin yoluna girmesini sağlar."
Kan lekeleriyle kaplı çarşafa sarılmış Jack'i çalıntı Ford'un arka koltuğuna koyarak son yolculuğuna çıkardık. Arabayı Johnnie kullanıyordu. Engebeli yolda hızla ilerledik (çukurlar ve tümsekler söz konusuysa w Terraplane'i her zaman bir Ford'a tercih ederim). Johnnie çukura vardığımızda kontağı kapattı ve dudağının üst kısmındaki yara bandına dokundu. "Bugün şansımın geri kalanını kullandım, Homer," dedi. "Artık beni yakalayacaklar."
"Öyle konuşma," dedim.
"Neden konuşmayayım? Gerçek bu." Başımızın üzerinde gökyüzü bembeyaz ve yağmur yüklüydü. Aurora ve Chicago arasında bol bol çamur göreceğimizi tahmin ediyordum (Johnnie Chicago'ya dönmemiz gerektiğine karar vermişti çünkü federaller büyük ihtimalle bizi St. Paul'de bekliyor olacaktı). Bir yerlerde kargalar ötüyordu. Bunun haricindeki tek ses, soğuyan motorun sesiydi. Sürekli aynaya ve arka koltukta yatan, çarşafa sarılı ölü bedene bakıyordum. Dizlerinin ve dirseklerinin çıkıntılarını seçebiliyor, öksürerek eğildiğinde çarşafın ağzından fışkıran kanla kıpkırmızı olduğu yeri görebiliyordum.
"Şuna bak, Homer," dedi Johnnie belindeki .38'liği göstererek. Sonra parmaklarının ucuyla Bay Francis'in anahtarlığını oynattı. Anahtarlığın halkasında, Ford'unkinin yanı sıra dört beş anahtar daha vardı. Ve bir de şans getiren tavşan ayağı. "Tabanca düşerken kabzası buna çarptı," dedi. Sonra yavaşça başını salladı. "Şans getiren uğuruma çarptı. Ve artık şansım beni terk etti. Haydi bana yardım et de Jack'i indirelim." Jack'i çakıllı yamacın yanına taşıdık. Sonra Johnnie tuz ruhu şişesini aldı. Etiketinin üzerinde tehlike işareti olan büyük bir kuru kafa vardı.
Johnnie diz çökerek çarşafı çekti. "Yüzüklerini al," dedi. Uzanıp Jack'in yüzüklerini çıkardım. Johnnie alıp cebine koydu. Johnnie küçük olanın üzerindekinin gerçek elmas olduğuna yemin etse de sonuçta yüzükleri Calumet City'de kırk beş dolara sattık.
"Şimdi ellerini tut."
Tuttum ve Johnnie, her parmağın ucuna birer kapak tuz ruhu döktü, parmak izlerine bir daha hiç kimse rastlamayacaktı. Sonra eğilerek Jack'i alnından öptü. "Bunu yapmayı hiç istemiyorum, Red, ama yerimde olsaydın senin de aynısını yapacağını biliyorum."
Sonra tuz ruhunu Jack'in yanaklarına, ağzına, kaşlarına döktü. Sıvı, hışırtılar ve cızırtılarla köpürdü ve beyaza döndü. Kapalı gözkapaklarını itmeye başladığında arkamı döndüm. Ve elbette bunlar hiçbir işe yaramadı; bir çiftçi cesedi buldu. Köpekler, üzerini örttüğümüz taşları bir kenara itmeyi becermişler, ellerinden ve yüzünden geri kalanı yemeye başlamışlardı. Vücudunun geri kalanındaysa polislerin kimliğini tespit etmesi için yeterli yara izi vardı. Cesedin Jack Hamilton olduğu anlaşılmıştı.
Gerçekten de Johnnie'nin şansı son buldu. O günden sonra yaptığı her hamle -Purvis ve rozetli silah arkadaşlarının onu Biograph'da mıhlamasına kadar- yanlıştı. O gece ellerini kaldırıp teslim olabilir miydi? Buna hayır demek zorundayım. Purvis onu öyle ya da böyle ölü ele geçirmeye kararlıydı. Bu yüzden federaller Chicago polisine Johnnie'nin şehirde olduğunu hiç söylemedi.
Uçlarında sineklerin uçuştuğu ipleri odaya getirdiğimde Jack'in yüzünde beliren neşeyi asla unutmayacağım. Đyi bir adamdı. Aslında hemen hemen hepsi iyi adamlardı, kötü işlere bulaşmış iyi adamlar. Ve Johnnie içlerinde en iyisiydi. Hiç kimsenin ondan daha harbi bir dostu olmamıştır. Onunla bir banka daha soyduk; South Bend, Indiana'daki Merchants National. O işte Lester Nelson bize katıldı. Şehirden çıkarken Indiana'daki her aynasız bize ateş ediyormuşçasına kurşun yağmuruna tutulduk ama kaçmayı başardık. Ama ne için? Hasılatın yüz binden fazla olmasını bekliyorduk. Meksika'ya gidip krallar gibi yaşamamıza yetecek kadar. Ama sonuçta elimize geçen, çoğu bozukluktan ibaret olan ve kimseye bir hayrı dokunmayan yirmi bin papel oldu.
Tanrı sonunda her şeyin yoluna girmesini sağlar, demişti, Johnnie Dock Barker'a onlardan ayrılmamızdan önce. Bir Hıristiyan olarak yetiştirildim, hayat yolculuğumda bu rotadan biraz saptığımı kabul ediyor. ve buna inanıyorum; Tanrı'nın gözünde iplerin ucunda uçan sineklerden farkımız yok ve önemli olan tek şey, etrafına ne kadar güneş ışığı yayabildiğin. Johnnie Dillinger'ı son gördüğümde Chicago'daydı ve söylediği bir şeye gülüyordu. Bu benim için yeterince iyi.

Çocukken Çöküntü günlerinin hikâyeleri beni büyülerdi. Bu ilgi muhtemelen Arthur Penn'in çarpıcı Bonnie ve Clyde'la ile doruğa çıktı. 2000 baharında John Toland'ın o günlerin tarihini yazıya döktüğü Dillinger Günleri'ni tekrar okudum ve Dillinger'ın yandaşı Homer Van Meter'ın Pendleton Islahevi'nde kendi kendine iple sinek yakalamayı öğrenmesi hikâyesi beni özellikle çok etkiledi. Jack "Red" Hamilton'ın bu yavaş ölümü, belgelenmiş bir gerçek; o çiftlik evinde olanlar ise elbette tamamen hayal ürünü... veya daha çok hoşunuza giden bir kelime ise efsane diyebilirsiniz. Benim hoşuma gidiyor.

Bir ölüm odasıydı. Fletcher, kapı açılır açılmaz bunu anlamıştı. Yerde gri, kişiliksiz bir döşeme vardı. Duvarlar, rengi atmış beyaz taştandı. Bazı yerlerinde kan olması muhtemel koyu lekeler vardı, bu odada kan dökülmüş olmalıydı mutlaka. Tavandaki ampuller, tel kafesler içindeydi. Odanın ortasında, gerisinde üç kişinin oturduğu uzun bir ahşap masa vardı. Masanın önünde, Fletcher'ı bekleyen boş bir sandalye vardı. Sandalyenin yanında küçük, tekerlekli bir yemek servis arabası duruyordu. Üzerindeki nesne bir heykeltıraşın mola verdiğinde çalıştığı eseri örtmesi gibi bir kumaş parçası örtülmüştü.

Fletcher, yarı çekilerek yarı sürüklenerek kendisi için konmuş olan sandalyeye götürüldü. Gardiyanın kuvvetli ellerinde yalpaladı ve bunu engellemeye çalışmadı. Olduğundan daha bilinçsiz, şok içinde ve sarsılmış görünmesi iyiydi. Đstihbarat Teşkilatı binasının bodrum katındaki bu odadan kurtulma şansının muhtemelen otuzda bir veya iki olduğunu biliyordu, ki bu oldukça iyimser bir orandı. Şansının ne kadar olduğunu bilmiyordu ama kendinde ve tetikte görünerek var olanı azaltmaya hiç niyeti yoktu. Şişmiş gözü ve burnunun, yarılmış alt dudağının ve koyu kırmızı bir peçe gibi ağzının etrafında kurumuş olan kanın görüntüsü bu konuda yardımcı olabilirdi. Fletcher bir şeyden emindi; bu odadan kurtulursa diğerleri - gardiyan ve masanın arkasında oturan üç kişilik mahkeme heyetinin önünde ölecekti. Fletcher bir gazeteciydi ve o güne dek eşekarısından büyük bir şey öldürmemişti ama bu odadan kaçması için adam öldürmesi gerekecekse bunu yapacaktı. Đnzivadaki kız kardeşini ve onun yüzdüğünü Đspanyolca ismi olan bir nehirde düşündü. Öğle vakti suyun üzerindeki ışığı, nehirdeki bakılamayacak kadar parlak ışığı düşündü. Masanın önündeki sandalyeye vardılar. Gardiyan onu öylesine sert bir hareketle oturttu ki Fletcher neredeyse sandalyeyle birlikte devrilecekti.

"Dikkatli ol, bu şekilde olmaz, kaza istemiyoruz," dedi masanın ardındaki adamlardan biri. Escobar'dı. Gardiyanla Đspanyolca konuşmuştu Escobar'ın solunda diğer adam oturuyordu. Sağındaysa altmış yaşlarında bir kadın vardı. Kadın ve diğer adam zayıftı. Escobar ise şişman ve ucuz bir mum kadar yağlıydı. Filmlerdeki Meksikalı tiplere benziyordu. Her an kokuşmuş bir repliği söyleyecekmiş gibiydi. Evet, Escobar Đstihbarat Teşkilatı'nın şefiydi. Bazen televizyonda hava durumunun Đngilizce bölümünü sunardı. Bunu yaptığında mutlaka birçok hayran mektubu alırdı. Şık bir takım elbise içinde yağlı görünmüyordu, seçkin bir havası oluyordu. Fletcher tüm bunları biliyordu. Escobar ile ilgili üç dört haber yapmıştı. Renkli bir kişilikti. Dedikodulara bakılırsa aynı zamanda oldukça hevesli bir işkenceciydi. Orta Amerikalı bir Himmler, diye düşündü Fletcher ve insanın espri anlayışının, bahşedilmiş olan, temel, bu derece şiddetli bir dehşet içindeyken bile varlığını gösterebilmesine şaştı.

"Kelepçe?" diye sordu gardiyan yine Đspanyolca ve bir çift plastik kelepçeyi kaldırıp gösterdi. Fletcher hâlâ kendine gelememiş ve olup bitenin farkında değilmiş gibi görünmek için çaba sarf ediyordu. Kelepçeyi takarlarsa işi biterdi. Ne otuzda bir ne üç yüzde bir şansı kalırdı.

Escobar kısaca sağındaki kadına döndü. Kadının teni çok koyuydu. Simsiyah saçlarındaki beyaz teller çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Karşıdan çok şiddetli bir rüzgâr yemiş gibi bütün saçları geriye yatmıştı. Saçının bu görüntüsü Fletcher'a Frankenstein'ın Gelini'ndeki Elsa Lanchester'ı hatırlattı. Bu benzerliğe paniğe yakın bir kararlılıkla sarıldı. Nehrin üzerindeki parlak ışığın düşüncesine veya arkadaşlarıyla birlikte gülen kız kardeşinin suya doğru yürüyüşü hayaline sıkı sıkıya sarılması gibi. Fikirlerinin görüntülere ihtiyacı vardı. Görüntüler şimdi lüks sayılırdı. Ve böyle bir yerde işe yaramazdı. Böyle bir yerde sadece kötü fikirler etkisini gösterirdi. Kadın Escobar'a hafifçe başını salladı. Fletcher kadını binanın çevresinde görmüştü. Sürekli şu an üzerinde olana benzer şekilsiz elbiselere bürünürdü. Fletcher bu kadını Escobar'la birlikte çok sık görmüştü. Escobar'ın sekreteri, özel asistanı hatta belki biyografisinin yazarı olduğunu tahmin ediyordu, Escobar gibi adamların egolarının böyle fikirlere kapılacak kadar büyük olduğunu bilirdi. Şimdiyse yanılıp yanılmadığım düşülüyordu. Yoksa kadın mı Escobar'ın patronuydu?

Her neyse kadının başını sallaması Escobar'ı tatmin etmeye yetmiş görünüyordu. Fletcher'a tekrar döndüğünde yüzünde bir gülümseme vardı. Ve bu kez Đngilizce konuştu. "Saçmalama, kaldır onları. Bay Fletcher sadece birkaç konuda bize yardımcı olmak için burada. Çok yakında kendi ülkesine dönecek." Escobar buna ne kadar üzüldüğünü göstermek için derin derin içini çekti, "...ama o zamana dek saygıdeğer bir konuğumuz olarak kalacak."

Lanet olası kelepçelere ihtiyacımız yok, diye düşündü Fletcher.

Frankenstein'ın Gelini'ne benzeyen esmer kadın Escobar'a doğru eğildi ve elinin ardından kısaca bir şey fısıldadı. Escobar gülümseyerek başını salladı.

"Elbette, Ramòn, konuğumuz aptalca bir hareket yapmaya kalkar veya haddini aşarsa onu vurman gerekebilir." Kükrer gibi güldü, televizyondaki yapmacık gülüş ve Ramòn'un da Fletcher gibi tam olarak

anlayabilmesi için söylediklerini Đspanyolca olarak tekrarladı. Ramòn ciddi bir ifadeyle başını salladı, kelepçeyi beline taktı ve gerileyerek Fletcher'ın görüş alanından çıktı.
Escobar dikkatini tekrar Fletcher'a çevirdi. Papağan ve yaprak desenli gömleğinin cebinden kırmızı, beyaz bir paket çıkardı: üçüncü dünya ülkelerinde insanların çoğunlukla tercih ettiği sigara; Marlboro'ydu. "Sigara alır mısınız, Bay Fletcher?"
Fletcher, Escobar'ın masanın kenarına koyduğu pakete uzandı, sonra elini geri çekti. Sigarayı üç yıl önce bırakmıştı ve bu durumdan kurtulursa tekrar başlayacağını sanıyordu, muhtemelen alkole de başlayacaktı, ama o an sigaraya ne ihtiyaç ne de istek duyuyordu. Sadece parmaklarının titrediğini görmelerini istemişti, hepsi buydu.
"Belki sonra. Şimdi bir sigara..."
Ne yapabilirdi? Escobar için bunun pek önemi yoktu; başını anlayışla sallayarak paketi olduğu yerde, masanın kenarında bıraktı. Fletcher'ın gözlerinin önünde aniden acı veren bir anı canlandı. Kırk üçüncü cadde de bir gazete bayiinin önünde durup bir paket Marlboro alıyordu. New York caddesinde mutluluk zehiri alan özgür bir adam. Kendi kendine oradan kurtulursa bunu tekrar yapacağını söyledi. Kanserden kurtulan veya gözleri tekrar görmeye başlayan insanların Roma'ya ya da Kudüs'e hacca gitmeleri gibi o gazete bayiine gidip sigara alacaktı.
"Size bunu yapan adamlar..." Escobar pek de temiz olmayan ellerinden biriyle Fletcher'ın yüzünü gösterdi, "...terbiye edildi. Ama çok sert bir şekilde değil ve ben de özür dilemiyorum. O adamlar da bizim gibi birer vatansever. Siz de öylesiniz, değil mi, Bay Fletcher?"
"Sanırım öyle." Çok korkmuş, oradan kurtulmak için her şeyi söylemeye ve yağ çekmeye hazır biri görünümü vermek onun işiydi. Escobar'ın işiyse sakinleştirici olmak, karşısındaki adamı yarık dudağının, kapanmış gözünün, dökülen dişlerinin hiçbir anlamı olmadığına ikna etmekti; her şey bir yanlış anlamadan ibaretti ve çok kısa zamanda hallolacak, Fletcher özgürce ülkesine gidebilecekti. Ölüm odasında oldukları halde hâlâ birbirlerini kandırmaya çalışmakla meşguldüler.
Escobar dikkatini tekrar gardiyan Ramòn'a çevirdi ve Đspanyolca hızlı hızlı konuştu. Fletcher'ın Đspanyolcası her söyleneni anlayabilecek kadar iyi değildi ama bu bok çukuru başkentte beş yıl geçirip iyi sayılabilecek bir kelime haznesine sahip olmamak pek mümkün değildi; Escobar ve Frankenstein'ın Gelini'nin de şüphesiz bildiği gibi Đspanyolca dünyanın en zor lisanı sayılmazdı.
Escobar, Fletcher'ın eşyalarının toparlanıp toparlanmadığını, Magnificent Oteli'nin çıkışının yapılıp yapılmadığını sordu: Si. Escobar sorgulaması bittikten sonra Bay Fletcher'ı havaalanına götürmek üzere Đstihbarat Teşkilatı binasının önünde bir arabanın bekleyip beklemediğini sordu. Si, araba Fifth of May Caddesi'ne dönen köşede bekliyordu.
Escobar dönüp Fletcher'a baktı. "Ona ne sorduğumu anladınız mı?" diye sordu. Anladınız kelimesini annadınız şeklinde söylemişti. Fletcher Escobar'ın sunduğu hava durumu bültenlerini hatırladı. Alçak basınç mı? Ne alçak basıncı? Kahrolası alçak basınca ihtiyacımız yok.
"Odanızdan çıkışınızın yapılıp yapılmadığını -gerçi bunca zamandan sonra sizin için daha çok bir apartman dairesi gibi olmuştur, değil mi?- ve konuşmamız bittiğinde sizi havaalanına götürmek için bir arabanın bekleyip beklemediğini sordum." Tek fark, kullandığı kelimenin konuşma olmamasıydı. "Sahi mi?" dedi Fletcher şansına inanmakta zorlanıyormuş gibi görünmeye çalışarak. Başarılı olduğunu umuyordu.
"Miami'ye giden ilk Delta uçağında olacaksınız," dedi Frankenstein'ın Gelini. Konuşmasında zerre kadar Đspanyol aksanı yoktu. "Uçağın tekerlekleri Amerikan topraklarına değdiği an pasaportunuz size geri verilecek. Burada tutulmayacaksınız veya bir zarar görmeyeceksiniz, Bay Fletcher, bizimle işbirliği yaptığınız takdirde elbette, ama sınırdışı ediliyorsunuz, bu konuyu açıkça belirtelim. Kovuluyorsunuz." Escobar'dan çok daha otoriter ve soğukkanlıydı. Escobar'ın asistanı olduğunu nasıl düşünebilmişti? Bir de kendine gazeteci dersin, diye düşündü. Sadece bir gazeteci. Times'ın Orta Amerika muhabiri olsaydı duvarlarındaki lekeler kan lekeleriyle şüpheli bir benzerlik gösteren Đstihbarat Teşkilatı'nın bodrumundaki bu odada olmazdı. Yaklaşık on altı ay önce, Nûnez ile tanıştığı sıralarda gazeteciliği bırakmıştı. "Anladım," dedi Fletcher.
Escobar bir sigara almıştı. Altın kaplama bir Zippo ile sigarasını yaktı. Zippo'nun yan tarafında sahte bir yakut vardı. "Bizimle işbirliği yapıp sorularımıza cevap verecek misiniz, Bay Fletcher?"
"Başka seçeneğim var mı?"
"Her zaman başka seçeneğiniz var, Bay Fletcher," dedi Escobar. "Ama sanırım ülkemizin konukseverliğini yeterince istismar ettiniz. Böyle diyordunuz, değil mi?"
"Evet," dedi Fletcher. Söylenenlere inanma isteğine gem vurmak diye düşünüyordu. Đnanmak istemen doğal ve belki doğruyu söylemek hemen de öyle, özellikle en sevdiğin cafenin önünden kaçırılıp ısıtılmış bayat fasulye kokan adamlar tarafından amansızca dövülünce, ama onlara istediklerini vermenin bir yararı olmayacak. Bunu aklından çıkarmamalıyım böyle bir odada tutunman gereken tek düşünce bu. Sana

söylenenlerin hiç anlamı yok. Önemli olan, şu yemek servis masasının üzerinde, örtünün altında duran şey. Önemli olan, şimdiye kadar hiç konuşmamış olan adam Ve elbette bir de duvarlardaki lekeler. Escobar ciddi bir ifadeyle öne doğru eğildi.
"Son on dört aydır Pedro Nunez adındaki asi Komünist için çalışan Tomás Herrera ismindeki şahsa bilgi aktardığınızı inkâr mı ediyorsunuz?"
"Hayır," dedi Fletcher. "Etmiyorum." Bu zırvada kendi payının hakkını verebilmek için, konuşma ve sorgulama kelimelerinin arasındaki farkla özetlenebilecek bir zırva açıklama yapmaya çalışmalıydı. Sanki dünyanın herhangi bir yerinde böyle bir odada politik bir tartışma kazanılabilirmiş gibi. "Ama daha uzun bir süreydi. Sanırım neredeyse bir buçuk yıl."
"Bir sigara alın, Bay Fletcher." Escobar bir çekmece açarak içinden ince bir dosya çıkardı.
"Henüz değil. Teşekkürler."
"Pekâlâ." Bunu da oldukça aksanlı bir şekilde söylemişti. Televizyonda hava durumunu sunarken kontrol odasındaki çocuklar bazen haritanın üzerine bikini giymiş bir kadının fotoğrafını koyarlardı. Escobar bunu görünce güler, ellerini sallar ve göğsüne vururdu. Đnsanlar bundan hoşlanırdı. Komik olduğunu düşünürlerdi. Tıpkı aksanında olduğu gibi.
Escobar dosyayı açtı. Sigarası ağzındaydı ve dumanı gözlerine doğru yükseliyordu. Oralarda köşe başlarında, hasır şapka takıp sandalet ve bol beyaz pantolonlar giyen yaşlı adamların sigara içişleri gibiydi. Şimdi Escobar sigarası ağzından masanın üzerine düşmesin diye dudaklarını sıkı sıkı kapatmış halde gülümsüyordu. Đnce dosyadan parlak kâğıda basılmış bir beyaz fotoğraf çıkarıp Fletcher'a doğru itti. "Đşte arkadaşınız Tomás! Pek hoş bir görüntü olduğu söylenemez, değil mi?
Birinin suratın yakından çekilmiş çok net bir fotoğrafıydı. Fletcher'ın aklına kendine Weegee diyen, kırklı ve ellili yılların meşhur sayılabilecek muhabiri geldi. Ölü bir adamın fotoğrafıydı. Gözleri açıktı. Flaş, gözlerinden yansımış, bir nebze canlılık kazandırmıştı. Saçları taranmıştı.
Tarağın dişlerinin bıraktığı izler hâlâ görülüyordu. Gözlerinde flaşın yansımaları olduğu halde ölü olduğu hemen anlaşılıyordu.
Đz sol şakağındaydı. Barut yanığı gibi görünen kuyrukluyıldız şeklinde bir izdi. Ne kurşun deliği ne de kan vardı ve kafatasının şekli bozulmamıştı. .22'lik gibi küçük kalibreli bir silah bile barut yanığı oluşturacak kadar yakından ateşlendiğinde kafatasının şeklini bozardı.
Escobar fotoğrafı aldı, tekrar dosyaya koydu, dosyayı kapattı ve gördünüz mü? Bakın işte neler oluyor hayatta, der gibi omuz silkti. Omzunu silktiğinde ağzındaki sigaranın külü masanın üzerine düştü. Şişman elinin yan tarafıyla külü yere doğru itti.
"Aslında sizi rahatsız etmek istemedik," dedi Escobar. "Neden isteyelim ki? Burası küçük bir ülke. Biz de bu küçük ülkenin küçük insanlarıyız. The New York Times ise büyük bir ülkenin büyük bir gazetesi. Gururumuz var ama aynı zamanda bir başka şeye de sahibiz..." Escobar parmağının ucuyla şakağına dokundu. "Anlıyorsunuz, değil mi?"
Fletcher başını salladı. Tomas'ın fotoğrafı gözlerinin önünden gitmiyordu. Fotoğraf dosyaya geri konmuş olduğu halde tarağın dişlerinin Tomás'ın siyah saçlarında bıraktığı izleri görebiliyordu. Tomás'ın karısının pişirdiği yemeklerden yemiş, Tomás'ın en küçük çocuğu olan beş yaşlarındaki kızıyla yerde oturup çizgi film izlemişti. Tom ve Jerry çizgi filmleri.
"Sizi rahatsız etmek istemiyoruz," diyordu Escobar sigarasının dumanı kulaklarına doğru yükselirken. "Ama uzun zamandır sizi izliyorduk. Bizi görmediniz, belki bunun sebebi sizin çok büyük, bizimse küçük olmamızdır, ama izliyorduk. Tomás'ın bildiklerini bildiğinizi biliyorduk ve böylece anladık. Sizi rahatsız etmemek için ne bildiğinizi ondan öğrenmek istedik ama bize anlatmadı. Sonunda burada gördüğünüz dostumuz Heinz'dan anlatması için onu ikna etmesini istedik. Heinz, Bay Fletcher'a şu an oturduğu sandalyede oturan Tomás'ı nasıl ikna ettiğini göster."
"Elbette, hiç sorun değil," dedi Heinz. Đngilizceyi burundan gelen bir New York aksanıyla konuşuyordu. Kulaklarının kenarlarındaki bir tutam saç hariç keldi. Küçük gözlükleri vardı. Escobar filmlerdeki Meksikalı tiplere, kadın Frankenstein'ın Gelini'ndeki Elsa Lanchester'a, Heinz ise Excedrin'in neden başağrısına bire bir olduğunu anlatan reklam filmindeki aktöre benziyordu. Sandalyesinden kalkıp masanın etrafından dolaşarak yemek servis masasının yanına geldi, Fletcher'a hin ve gizemli bir bakış fırlattı ve örtüyü çekti. Kumaşın altında bir makine vardı. Işıklı düğmeleri sönüktü. Fletcher önce bunun bir yalan makinesi olduğunu sandı, bu biraz olsun mantıklıydı, ama basit kontrol panelinin ön tarafında, makinenin yan tarafına kalın, siyah bir kabloyla bağlanmış olan plastik saplı bir alet vardı. Bir çeşit dolmakalemi andırıyordu. Ama ucu yoktu. Sivri olmayan çelik bir bölüme doğru inceliyordu.
Makinenin altında bir raf vardı. Üzerinde DELCO marka bir araba aküsü duruyordu. Kutup başları üzerinde plastik kapaklar vardı. Plastik kapaklardan çıkan teller makinenin arkasına doğru uzanıyordu. Hayır, bu bir yalan makinesi değildi. Ama belki bu insanlar onu bu amaç için kullanıyordu.

Heinz ne yaptığını açıklamaktan zevk alan bir adamın hoşnutluğuyla kelimelerin üzerine basa basa konuştu. "Gerçekten çok basit bir mekanizma," dedi. "Nörologların tek kutuplu nevroz hastalarına elektrik şokları vermek için kullandıkları aletin üzerinde küçük bir değişiklik yapılmış. Tabii bu makinenin uyguladığı elektrik şoku çok daha şiddetli. O şok yânında acının ikinci planda kaldığını gördüm. Çoğu insan acıyı hatırlamıyor bile. Konuşmaya heves duymalarını sağlayan ise uygulanan işleme duydukları isteksizlik oluyor. Buna neredeyse avatizm demek mümkün. Bir gün bu konuda bir yazı yazmayı umuyorum." Heinz, uca doğru incelen aleti plastik sapından tutarak göz hizasını kaldırdı.
"Bunu kollara, bacaklara.,, gövdeye... elbette cinsel bölgelere dokunmak mümkün... ama ayrıca, açık sözlülüğümü bağışlayın, güneş gören bölgelere de sokulabilir. Dışkısına elektrik verilmiş bir adam bunu asla unutamaz, Bay Fletcher."
"Tomás'a bunu yaptınız mı?"
"Hayır," dedi Heinz ve elindeki aleti dikkatle şok-üreticinin üzerindeki yerine koydu. "Neyle karşı karşıya olduğunu anlaması için elinin üzerine yarım doz verdim. El Còndor konusunu anlatmamakta direnince de..."
"Boş ver onu," dedi Frankenstein'ın Gelini.
"Affedersiniz. Bilmek istediklerimizi bize söylememekte direnince aleti şakağına dayadım ve ölçülü bir şok daha uyguladım. Sizi temin ederim çok dikkatli ölçtüm, yarım güç, daha fazlası değil. Bir kriz geçirdi ve öldü. Epilepsi olduğunu sanıyorum. Sara hastası mıydı, Bay Fletcher, bir bilginiz var mı?" Fletcher başını iki yana salladı.
"Ben yine de epilepsi olduğuna inanıyorum. Otopsi sonucu kalbinde hiçbir sorun olmadığı anlaşıldı." Heinz uzun parmaklı ellerini önünde birleştirdi ve Escobar'a baktı.
Escobar ağzının kenarında duran sigarasını aldı, baktı, gri zemine bıraktı ve üzerine bastı. Sonra Fletcher'a baktı ve gülümsedi. "Elbette çok üzücü. Şimdi size bazı sorular soracağım, Bay Fletcher. Çoğu, bunu size dürüstçe söylüyorum, Tomás Herrera'nın yanıtlamayı reddettiği sorular. Sizin istediğimiz cevapları vereceğinizi umuyorum, Bay Fletcher. Sizden hoşlandım. Mağrur bir şekilde orada oturuyorsunuz. Ne ağlayıp yalvarıyor ne de altınızı ıslatıyorsunuz. Sizden hoşlandım. Sadece inandığınız şeyi yaptığınızı biliyorum. Bu vatanseverlik. O yüzden size bir şey söyleyeyim, dostum, sorularıma hızlı ve doğru cevaplar verirseniz sizin için daha iyi olur. Heinz'ın makinesini kullanmasını isteyeceğinizi sanmıyorum."
"Size yardım edeceğimi söylemiştim," dedi Fletcher. Ölüm, tavandaki tel kafes içindeki sinsi ampullerden daha yakındı. Ne yazık ki acı daha da yakındı. Peki ya Nunez, El Condor ne kadar yakındı? Bu üçünün tahmin ettiğinden daha yakındı ama Fletcher'a yardım edebilecek kadar değil. Escobar ve Frankenstein'ın Gelini iki gün daha, hatta sadece yirmi dört saat daha beklemiş olsaydı... ama beklememişlerdi ve işte ölüm odasındaydı. Şimdi dayanma gücünü ve sınırlarını görecekti.
"Evet söylemiştiniz ve doğru söylemiş olsanız iyi olur," dedi kadın çok açık bir şekilde konuşarak. "Burada dalga geçmiyoruz, gringo."
"Biliyorum," dedi Fletcher cılız, titrek bir sesle.
"Sanırım şimdi bir sigara alırsın," dedi Escobar. Fletcher başını iki yana sallayınca paketten bir tane çıkarıp kendisi yaktı ve bir süre meditasyon yapıyormuş gibi göründü. Sonunda başını kaldırdı. Bu sigara da önceki gibi ağzının ortasına monte edilmiş gibi duruyordu. "Nûnez yakında gelecek mi?" diye sordu. "Şu filmdeki Zorro gibi?"
Fletcher başını olumlu anlamda salladı.
"Ne zaman?"
"Bilmiyorum." Fletcher, uzun parmaklı ellerini önünde kavuşturmuş halde cehennem makinesinin yanında ayakta duran Heinz'ın varlığını aklından bir an için bile çıkaramıyordu. Hemen sağında, görüş alanının ucunda ayakta duran Ramòn'u da öyle. Göremiyordu ama Ramòn'un elinin, tabancasının kabzasında durduğunu tahmin edebiliyordu. Ve sıradaki soru geldi.
"Geldiğinde El Cândido tepelerindeki garnizonu mu, St. Therese'deki garnizonu mu yoksa doğrudan şehir merkezini mi vuracak?"
"St. Therese'deki garnizonu," dedi Fletcher.
Şehri vuracak, demişti Tomás, karısı ve kızı yere oturmuş kenarında mavi şerit olan beyaz bir kâseden patlamış mısır yiyerek televizyonda çizgi film izlerken. Fletcher mavi şeridi hatırlıyordu. Canlı bir şekilde gözünün önüne getirebiliyordu. Fletcher her şeyi hatırlıyordu. Tam kalbinden vuracak. Orada burada oyalanmadan. Bir vampiri öldürmeye niyetli bir adam gibi dosdoğru kalbi hedef alacak. "Televizyon istasyonunu istemeyecek mi?" diye sordu Escobar. "Ya da devletin radyo istasyonunu?"
Önce Civil Tepesi'ndeki radyo istasyonu, demişti Tomás çizgi film devam ederken. Coyote'nin başvurduğu bütün Acme Roadrunner, yakalama önlemlerini daima atlatıp bip, bip diyerek ve ardında bir toz bulutu çıkarak hızla uzaklaşan Roadrunner gösteriliyordu.
"Hayır," dedi Fletcher. "El Condor'un, 'Bırakın gevezeliklerine devam etsinler,' dediği söylendi bana."

"Füzeleri var mı? Havadan yere füzeleri? Helikopter füzeleri?"
"Evet." Bu doğruydu.
"Çok mu?"
"Fazla değil." Bu doğru değildi. Nünez'de altmıştan fazla füze vardı. Ülkenin boktan hava kuvvetlerinde sadece on iki helikopter vardı, onlar da uzun süre uçamayan kötü Rus helikopterleriydi. Frankenstein'ın Gelini, Escobar'ın omzuna hafifçe vurdu. Escobar ona doğru eğildi. Kadın bu kez elini ağzına siper yapmadan fısıldadı. Buna ihtiyaç duymamıştı çünkü dudakları neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Bu, Fletcher'ın hapishanelerle bağdaştırdığı bir yetenekti. Daha önce hiçbir hapishanede bulunmamıştı ama filmlerde görmüştü. Escobar fısıldayarak kadına karşılık verdiğinde şişman parmaklarından birini ağzına siper etti.
Fletcher, kadının Escobar'a yalan söylediğini belirttiğini bilerek bekledi ve onları izledi. Yakında Heinz yazmak istediği kitap için daha çok malzemeye sahip olacaktı, Đsteksiz Sorgulama Deneklerinin Dışkılarına Elektrik Verilmesinin Uygulama ve Sonuçlan Üzerine Temel Gözlemler. Fletcher, dehşetin içinde iki yeni insan yarattığını keşfetti, en azından iki taneydi. Olanların nasıl sonuçlanacağına dair kendi yararsız ama oldukça güçlü görüş açılarıyla ayrı alt-Fletcher'lar. Bir tanesi hüzünlü bir umutla doluydu, diğeriyse sadece üzgündü. Hüzünlü umudu olan Bay Belki Yaparlar idi; belki beni serbest bırakırlar, belki gerçekten Fifth of May Caddesi'ne dönen köşede beni bekleyen bir araba vardır, belki beni gerçekten sınırdışı ederler, belki yarın sabah korkmuş ama özgür olarak Miami havaalanına iniyor olurum.
Diğer alt-kişiliği ise üzgün olandı, Bay Olsa Bile. Fletcher ani bir hareket yaparak onları gafil avlayabilirdi, ağır bir dayak yemişti ve onlar da kendilerine fazla güveniyorlardı, yani evet, onları şaşırtabilirdi. Ama şasırtsam bile Ramòn beni vurur.
Ya Ramòn'un üzerine atılırsa? Silahını almayı başarırsa? Pek muhtemel değildi ama imkânsız da değildi; adam şişmandı, Escobar'dan en on beş kilo daha ağırdı ve solukları hırıltılıydı.
Silahını alabilsem bile daha ateş edemeden Escobar ve Heinz üzerin, çullanmış olur. Belki kadın da. Dudaklarını kıpırdatmadan konuşabiliyordu; hem karate veya tekvando da biliyor olabilirdi. Peki ya hepsini vurup odadan kaçmayı başarırsa?
Basarsam bile etrafta bir sürü güvenlik görevlisi olacaktır, silah seslerini duyar duymaz buraya damlarlar. Elbette bu gibi odaların duvarları genellikle malum sebeplerden ses geçirmezdi ama merdivenlerden çıkıp caddeye ulaşabilse bile bu sadece bir başlangıç olurdu. Ve Bay Olsa Bile, bu uzun yolculuğun her aşamasında olanca gevezeliğiyle onu takip ederdi.
Đşin doğrusu, ne Bay Belki Yaparlar, ne de Bay Olsa Bile ona yardım edebilirdi; sadece dikkatini dağıtıyorlardı, giderek dengesini yitiren aklının kendi kendine söylemeye çalıştığı yalanlardan başka bir şey değillerdi. Onun gibi adamlar böyle odalardan kendi kendilerine konuşarak çıkamazlardı. Bay Belki Yapabilirim isminde üçüncü bir alt-kişilik icat edip deneyebilirdi aslında. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Tek yapması gereken, bunu bildiğini bilmemelerini sağlamaktı.
Escobar ve Frankenstein'ın Gelini birbirlerinden uzaklaştılar. Escobar sigarasını tekrar ağzına koydu ve Fletcher'a hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Yalan söylüyorsun, amigo."
"Hayır," dedi Fletcher. "Neden yalan söyleyeyim? Buradan çıkıp gitmek istemediğimi mi sanıyorsunuz?"
"Neden yalan söylediğin hakkında hiçbir fikrimiz yok," dedi kadın bıçak gibi keskin bir ifadeyle. "Aslında en başta neden Nûnez'e yardım etmeye karar verdiğini anlamış değiliz. Bazıları bunun Amerikan saflığı olduğunu iddia ediyor ve bunun da etkisi olduğuna şüphem yok ama tek sebep bu olamaz. Neyse, önemi yok. Sanırım bir gösterinin vakti geldi, değil mi Heinz?"
Heinz gülümseyerek makinesine döndü ve bir düğmeyi çevirdi. Eski bir radyonun ısınırken çıkardığı sese benzer bir uğultu oldu ve üç ışık yandı.
"Hayır," dedi Fletcher ayağa kalkmaya çalışarak. Bir yandan da paniğini yansıttığını düşünüyordu. Eh neden olmasın? Zaten paniğe kapılmış değil miydi? Yani kapılmış sayılırdı. Heinz'ın o paslanmaz çelikten aletle vücudunun herhangi bir yerine dokunacağı düşüncesi elbette dehşet vericiydi. Ama içinde çok soğukkanlı ve hesapçı, en azından bir şok alması gerektiğini bilen bir bölüm de vardı. Bir plan gibi elle tutulur, belirli bir düşüncesi yoktu ama en azından bir doz yemeliydi, bunu biliyordu. Bay Belki Yapabilirim bu konuda oldukça ısrarlıydı.
Escobar, Ramòn'a başıyla işaret verdi.
"Bunu yapamazsınız, ben bir Amerikan vatandaşıyım ve The New York Times için çalışıyorum, insanlar nerede olduğumu biliyor."
Sol omzuna ağır bir el bastırdı ve onu sandalyeye geri itti. Aynı anda bir tabanca namlusu sol kulağının içine sokuldu. Acı öyle ani ve keskindi ki Fletcher'ın gözlerinin önünde çılgınca dans eden parlak beyaz noktacıklar belirdi. Bir çığlık attı ve sesi boğuk gibi geldi. Çünkü bir kulağı tıkalıydı elbette, bir kulağı tıkalıydı. "Elinizi uzatın, Bay Fletcher," dedi Escobar. Yine ağzında sigarasıyla gülümsüyordu. "Sağ el," dedi Heinz. Aleti siyah plastik sapından bir kalem gibi tutmuştu ve makine uğulduyordu. Fletcher sağ eliyle sandalyenin kolunu

sıkıca kavradı. Rol yapıp yapmadığından artık emin değildi, rol yapma ve panik arasında çok ince bir çizgi vardı.
"Yap haydi," dedi kadın. Ellerini masanın üzerinde kenetlemiş, öne doğru eğilmişti. Gözbebeklerindeki ışık noktacığı, siyah gözlerini birer çivi başına çevirmişti. "Yap şunu yoksa olacaklar için sorumluluk kabul etmem."
Fletcher sandalyenin kolunu tutan parmaklarını gevşetmeye başladı ama daha elini çekemeden Heinz öne atıldı ve elindeki aletin ucunu Fletcher'ın sol elinin üst kısmına bastırdı. Muhtemelen en baştan beri hedefi sol eldi, zaten Heinz'ın durduğu yere daha yakındı.
Đnce bir dal parçası kırılmış gibi hafif bir çıtırtı oldu ve Fletcher'ın elleri öyle sıkı bir yumruk haline geldi ki tırnakları avuç içine battı. Dalgalanan bir tür hastalık bileğinden dirseğine, omzundan boynunun kenarına ve en sonunda da beynine ulaştı. Şoku sol tarafındaki dişlerinde bile hissedebil, misti. Dudaklarından bir inilti döküldü. Dilini ısırdı ve sandalyesinde ta yana yalpaladı. Tabancanın namlusu kulağından uzaklaştı ve Ramòn onu yakaladı. Tutmasaydı Fletcher kendini gri zeminde bulacaktı.
Đnce alet geri çekildi. Dokunduğu yer, yani sol elinin orta parmağının ikinci ve üçüncü eklemleri arasındaki bölgede bir nokta alev alev yanıyordu. Kolu hâlâ titremesine ve kasları seğirmesine rağmen asıl acı elindeydi. Bu şekilde şoklanmak korkunçtu. Öyle ki çelik aletin bir sonraki dokunuşuna engel olabilmek için kendi annesini öldürmesi gerekse bunu yapmayı düşünebileceğini hissediyordu. Heinz buna bir avatizm demişti. Bir gün bir kitap yazmayı umuyordu.
Heinz'in dudakları gerilerek dişlerini gözler önüne serdi ve suratında aptalca bir gülümseme belirdi. "Nasıl tarif edersiniz?" diye bağırdı. "Yaşadığımız deneyim hâlâ tazeyken hissettiklerinizi nasıl tarif edersiniz?"
"Ölmek gibi," dedi Fletcher kendininkine pek benzemeyen bir sesle.
Heinz kendinden geçmiş gibi görünüyordu. "Evet! Ve görüyorsunuz, altını da ıslatmış! Fazla değil, azıcık, ama ıslatmış... ve Bay Fletcher..."
"Kenara çekil," dedi Frankenstein'ın Gelini. "Budalalık etme. Đşimize bakalım."
"Ve bu sadece çeyrek güçtü," dedi Heinz büyülenmiş gibi ve tekrar geri çekilerek uzun parmaklı ellerini önünde kenetledi.
"Bay Fletcher, kötü bir çocuk oldunuz," dedi Escobar ayıplayan bir ifadeyle. Sigarasını ağzından çekip filtresine şöyle bir baktıktan sonra yere attı.
Sigara, diye düşündü Fletcher. Evet, sigara. Şok kolunu ciddi derecede sarsmıştı, kasları hâlâ titriyor ve yumruk yaptığı elinden kan sızıyordu, beynini canlandırmış, tazelemiş gibiydi. Elbette şok tedavilerinin amacı da buydu.
"Hayır... yardımcı olmak istiyorum...
Ama Escobar başını iki yana sallıyordu. "Nûnez'in şehri hedeflediğini biliyoruz. . Yol üzerinde radyo istasyonunu ele geçirmeyi deneyeceğini biliyoruz ki muhtemelen başaracaktır."
"Bir süreliğine," dedi Frankenstein'ın Gelini. "Sadece bir süreliğine. Sadece gün, belki saat meselesi. Hiç önemli değil. Önemli olan size bir parça ip verirsek bunu idam ilmiğine çevirip çeviremeyeceğiniz... ve yapabildiğinizi gördük."
Fletcher sandalyesinde tekrar dikleşti. Ramòn bir iki adım gerilemişti. Fletcher sol elinin üstüne baktı ve Tomás'ın cansız yüzündekine benzer bir yanık izi olduğunu gördü. Arkadaşını öldüren adam ise ellerini önünde kavuşturmuş, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle sevgili makinesinin yanında duruyor belki de aklından yazacağı kitapla ilgili notlar geçiriyor, Şekil 1, Şekil 2 gibi isimlere sahip olacak şemaları hayal ediyordu ve Fletcher'a kalırsa o kitapta Şekil 994'ü görmek hiç şaşırtıcı olmazdı.
"Bay Fletcher?"
Fletcher, Escobar'a baktı ve sol elinin parmaklarını açtı. Kol kasları hâlâ kasılıyordu ama şiddeti azalmıştı. Zamanı geldiğinde kolunu yine kullanabileceğini düşündü. Ve Ramòn onu vursa ne olacaktı ki? Heinz'a makinesinin ölüleri diriltip diriltemeyeceğini görme şansı vermiş olurdu.
"Beni dinliyorsunuz, değil mi, Bay Fletcher?"
Fletcher başını salladı.
"Bu Nûnez denen adamı neden korumak istiyorsunuz?" diye sordu Escobar. "Neden onu korumak uğruna acı çekiyorsunuz? Kokain işinin içinde. Eğer devrimde başarılı olursa kendini ömür boyu devlet başkanı ilan edecek ve ülkenize kokain satacak. Pazar günleri festivale gidecek ve haftanın diğer günlerinde kokainman fahişeleri becerecek. Sonunda kazanan kim olacak? Belki Komünistler. Belki United Fruit. Ama halk değil!"
Escobar alçak sesle sakince konuşuyordu. Bakışları yumuşaktı. "Bize yardım edin, Bay Fletcher. Kendi rızanızla. Bize yardım etmeniz için sizi zorlamamıza gerek kalmasın. Bu işi bize bırakmayın." Gür kaşları altından Fletcher'a baktı. Bakışları bir yavru köpeğinki gibi yumuşaktı, "Miami'ye giden o uçağa binme şansınız hâlâ var. Yolda soğuk bir içkinin t adını çıkarırsınız, ne dersiniz?"
"Tamam," dedi Fletcher. "Size yardım edeceğim."

"Ah, güzel." Escobar gülümsedi ve kadına baktı.
"Füzeleri var mı?" diye sordu kadın.
"Evet."
"Çok mu?"
"En az altmış tane."
"Rus mu?"
"Bazıları. Diğerleri üzerinde Đsrail damgası olan kasalarda geldi ama füzelerin üzerlerindeki yazı Japoncaya benziyordu."
Kadın tatmin olmuşçasına başını salladı. Escobar'ın yüzü neşeyle ışıldıyordu.
"Neredeler?"
"Her yerde. Öylece gidip alamazsınız. Bir düzinesi hâlâ Ortiz'de olabilir." Fletcher öyle olmadığını biliyordu.
"Ya Nûnez?" diye sordu kadın. "El Condor da Ortiz'de mi?"
Sorusunun cevabını biliyordu. "Ormanda. Bildiğim kadarıyla en son Belen Province'daydı." Bu yalandı. Fletcher onu son gördüğünde Nûnez başkent yakınlarında, Cristobal'daydı. Muhtemelen hâlâ oradaydı. Ama Escobar ve kadın bunu biliyor olsaydı bu sorgulamaya gerek kalmazdı, Ve Nûnez'in Fletcher'a güvenip nerede olduğunu söyleyeceğine neden inanacaklardı ki? Böyle bir ülkede, Escobar, Heinz ve Frankenstein'ın Gelini düşmanlarından sadece üçüyken neden bir Amerikalı gazeteciye güvenip yerini söyleyecekti? Çılgınlık! Hem ayrıca Amerikalı gazeteci neden bu işin içindeydi? Ama o an için bunu merak etmeyi bırakmış gibiydiler.
"Şehirde kiminle görüşüyor?" diye sordu kadın. "Kimi -becerdiğini değil, kiminle konuştuğunu soruyorum."
Eğer yapacaksa bu bölümde hareket etmeliydi. Gerçekler artık güvenli değildi ve yalan söylediğini anlayabilirlerdi.
"Bir adam var..." diye söze başladı ve duraksadı. "O sigarayı şimdi içebilir miyim?" "Bay Fletcher! Elbette!" Escobar bir an için konuğunun üzerine titreyen ev sahibi rolüne bürünmüştü. Fletcher yapmacık davrandığını sanıyordu. Escobar kırmızı, beyaz paketi aldı, her özgür adam veya kadının Fletcher'ın hatırladığı gibi New York caddelerinden biri üzerindeki gazete bayiinden alabileceği türden bir paketti ve sallayarak bir sigara çıkardı. Fletcher onu içip bitiremeden ölmüş olabileceğinin bilinciyle sigarayı aldı. Sol kolundaki kasların seğirmesinden ve ağzındaki buruk tattan başka bir şey hissetmiyordu. Sigarayı dudaklarının arasına koydu. Escobar öne doğru uzandı ve altın kaplama çakmağının kapağını geriye itti. Çakmağı yaktı. Küçük bir alev yükseldi. Fletcher, Heinz'ın makinesinin arkasında tüpler olan eski radyolar gibi uğuldadığını duyabiliyordu. Hiç düşünmeden Frankenstein'ın Gelini adını taktığı kadının Road Runner'a bakan Coyote gibi ona baktığının farkındaydı. Kalbinin fazlasıyla yavaş atışlarını ve sigaranın filtresinin ağzında bıraktığı bildik tadı, bir oyun yazarının sıkça dediği gibi; "bir nefes haz" hissedebiliyordu. Önceki ay, öğle yemeğinden sonra bir konuşma yapması için tüm yabancı basın mensuplarının takıldığı Club International'a davet edilmişti ve o zaman kalbi daha hızlı atmıştı.
Đşte buradaydı, ne olmuştu yani? Körler bile bu durumda yollarını bulabilirlerdi. Tıpkı kız kardeşinin nehir kenarında yaptığı gibi.
Fletcher aleve doğru eğildi. Marlboro'nun ucu alev aldı ve kıpkırmızı oldu. Fletcher derin bir nefes çekti ve ardından öksürmeye başlamak kolay oldu; sigarasız geçen üç yıldan sonra öksürmemek daha zor olurdu. Sandalyede arkasına yaslandı ve öksürüklerine bir de şiddetli tıkanma sesleri ekledi. Baştan aşağı titremeye, kollarını sallamaya başladı ve kafalı sola savurarak ayaklarını yere vurdu. En güzeli, çocukluğunda keşfettiği yeteneğine başvurdu ve gözlerini devirerek aklarını ortaya çıkardı. Tüm bunları yaparken sigarasını hiç bırakmamıştı.
Patty Duke'un Mucize Đşçi filminin bir sahnesinde izlemişti Fletcher daha önce bir epilepsi krizine hiç tanık olmamıştı. Sara hastalarının genel olarak yaptıklarını yapıp yapmadığını bilmiyordu ama Tòm Herrera'nın yakın zamandaki beklenmedik ölümünün hareketlerini ve herhangi bir hatayı gözden kaçırmalarına yardımcı olacağını umuyordu
"Kahretsin, yine mi!" diye haykırdı Heinz çığlığa yakın tiz bir sesle. Bir filmde olsa kulağa komik gelebilirdi.
"Tut onu, Ramòn!" diye Đspanyolca bağırdı Escobar. Hızla ayağa kalkmaya davranınca kalın bacakları masayı bir an için havaya kaldırdı. Kadın hiç kıpırdamıyordu. Şüphelendi, diye düşündü Fletcher. Farkında mı bilmiyorum ama Escobar'dan çok daha zeki ve şüpheleniyor.
Bu doğru muydu? Gözlerinin akları ortaya çıkmışken kadını hayal meyal görebiliyordu, doğru olup olmadığını yetecek kadar iyi göremiyordu... ama biliyordu. Ne fark ederdi? Gösteri başlamıştı ve hızla devam ediyordu.
"Ramòn! " diye bağırdı Escobar. "Yere düşmesine izin verme seni aptal! Dilini yutmasına..."
Ramòn eğildi ve Fletcher'ın titreyen omuzlarını kavradı. Muhtemelen başını doğrultmaya, dilini hâlâ yutmamış olduğunu görmeye çalışıyordu (bir insan dilini kesilmedikçe yutamazdı, Ramòn'un Acil Servis'i hiç izlemediği belliydi). Ne yapmaya çalıştığı önemli değildi. Yüzü yeterince yakınlaştığında Fletcher Marlboro'nun yanan ucunu Ramòn'un gözüne soktu.

Ramòn bir çığlık attı ve geriye savruldu. Sağ eli, hâlâ yanmakta olan sigaranın eğik bir şekilde göz çukurunda durduğu yüzüne doğru yükseldi ama sol eli Fletcher'ın omzundan ayrılmadı. Şimdi bir pençe gibi sımsıkı kavramıştı ve gerilediğinde Fletcher'ın sandalyesini devirdi. Fletcher yerde bir tur yuvarlandıktan sonra ayağa kalktı.
Heinz haykırarak bir şeyler söylüyordu ama Fletcher kelimeleri anlamıyordu, ona göre bu ses, on yaşındaki bir kızın hayran olduğu şarkıcıyı, mesela Hansons grubunun bir üyesini, gördüğü an heyecanla attığı çığlıklara benziyordu. Escobar'dan hiç ses çıkmıyordu ve bu iyiye işaret değildi.
Fletcher tekrar masaya bakmakla vakit kaybetmedi. Escobar'ın onu yakalamak için bir hamle yaptığını bilmesi için bakmasına gerek yoktu. yerine iki elini de uzatarak Ramòn'un tabancasının kabzasını yakaladı ve silahı kılıfından çekti. Fletcher, Ramòn'un silahının alındığını fark ettiğini sanmıyordu. Yüzünü tırmalıyor ve aynı anda Đspanyolca sözleri ardı ardına sıralıyordu. Sigarayı çekip çıkarmaya çalıştı ama sigara tuttuğu yerden kopunca yanan ucu hâlâ gözüne saplı halde kaldı.
Fletcher döndü. Escobar uzun masanın kenarına varmıştı ve şişman ellerini uzatarak hızla ona doğru geliyordu. Artık ara sıra hava durumunu sunan ve alçak basınçtan bahseden adama hiç benzemiyordu.
"O piç kurusu Amerikalıyı hemen yakalayın!" diye haykırdı kadın tükürürcesine.
Fletcher yerdeki sandalyeye bir tekme savurarak Escobar'ın yolunu tıkamaya çalıştı ve Escobar sandalyeye takılarak sendeledi. Yere düşerken Fletcher hâlâ iki eliyle tutmakta olduğu tabancayı doğrulttu ve Escobar'ın başının tepesine ateş etti. Escobar'ın saçları havalandı. Burnundan, ağzından ve kurşunun dışarı çıktığı çenesinin altından oluk oluk kan akmaya başladı. Escobar kanayan suratının üzerine düştü. Ayakları gri zemin üzerinde titreşti. Cansızlaşan vücudundan bok kokusu yükseldi.
Kadın artık sandalyesinde değildi ama Fletcher'a yaklaşmaya hiç niyeti yoktu. Koyu renk, şekilsiz elbisesi içinde bir geyik çevikliğiyle kapıya doğru koştu. Hâlâ haykıran Ramòn kadınla Fletcher'ın arasındaydı. Ve boynundan yakalayıp boğazlamak niyetiyle kollarını Fletcher'a doğru uzatmıştı.
Fletcher ona iki el ateş etti. Biri göğsüne, diğeri yüzüne. Yüzüne isabet eden kurşun Ramòn'un sağ yanağını ve burnunun büyük bir bölümünü yok etmişti ama kahverengi üniforması içindeki iri adam yine de gözünden sigara sarktığı halde kükreyerek üzerine doğru gelmeye devam etti. Birinde gümüş bir yüzük olan sosise benzer iri parmakları açılıp kapanıyordu.
Ramòn, Escobar'a tıpkı Escobar'ın sandalyeye takıldığı gibi takıldı. Bir an için Fletcher'ın aklına küçükten büyüğe arka arkaya dizilmiş birbirini yutan balıkların tasvir edildiği o meşhur karikatür geldi. Đsmi Yeme Zinciri'ydi.
Đki kurşun yemiş ve yere yüzüstü kapaklanmış olan Ramòn uzanıp Fletcher'ın ayak bileğini yakaladı.
Fletcher bileğini kurtardı, sendeledi ve o arada dördüncü kurşunu tavana sıktı. Üzerine tozlar yağdı. Odayı keskin bir barut kokusu sarmıştı. Fletcher kapıya baktı. Kadın hâlâ kapıdaydı. Bir eliyle tokmağı çeviriyor, diğeriyle kilidi
açmaya uğraşıyordu ama kapı tüm çabalarına rağmen açılmıyordu. Yapabilseydi çoktan açmış olurdu. Şimdiye kadar koridoru geçmiş, cinayeti haykırarak merdivenlerden çıkıyor olurdu mutlaka. "Hey," dedi Fletcher. Kendini perşembe akşamı bowling oynamaya gitmiş ve 300 puan almış sıradan bir adam gibi hissediyordu. "Hey, sürtük, bana bak."
Kadın arkasına döndü ve düşmesine engel oluyormuşçasına ellerini kapıya bastırdı. Gözlerinde hâlâ çivi başlarını andıran küçük pırıltılar vardı. Ona zarar vermemesi gerektiğini anlatmaya başladı. Konuşmaya Đspanyolca başladı, kararsızca duraksadı, sonra aynı şeyleri Đngilizce söylemeye başladı. "Bana zarar vermemelisiniz, Bay Fletcher, buradan güvenli bir şekilde çıkmanızı garanti edebilecek tek insan benim ve yemin ederim bunu sağlayacağım, ama bana bir şey yapmamanız kaydıyla."
Arkalarında Heinz dehşet içinde bir çocuk gibi inliyordu. Fletcher artık kadına yaklaşmıştı -ellerini metal yüzeye bastırarak ölüm odasının kapısında duran kadına- ve parfümünün acı tatlı kokusunu alabiliyordu. Gözleri badem gibiydi. Saçları geriye doğru taranmıştı. Fletcher ona bir adım daha yaklaştı. Gözlerinde ölüm fermanını gören kadın daha hızlı konuşmaya başladı. Avuç içleri, sırtı, bütün vücudu kapıya dayanmıştı. Sanki yeterince güçlü iterse eriyip kapının içinden geçerek diğer tarafa ulaşabileceğine inanıyordu. Belgeler var, diyordu kadın. Fletcher adına düzenlenmiş belgeler. Ona bu belgeleri verecekti. Ayrıca parası da vardı, çok büyük miktar değildi. Ama parası vardı. Altını da vardı. Đsviçre'de bir bankada hesabı vardı. Ve evindeki bilgisayardan hesaba ulaşabilirdi. Fletcher, haydutları vatanseverlerden ayırt etmenin tek bir yolu olduğunu düşündü: vatanseverler karşıdakinin gözlerinde ölüm ilanlarını gördüklerinde vaaz verirdi. Diğer yandan haydutlar Đsviçre'deki banka hesap numaralarını vererek size para teklif ederlerdi. "Kapa çeneni," dedi Fletcher. Oda iyi yalıtılmamışsa bir düzine silahlı görevli gelmek üzere olmalıydı. Onlarla karşılaşmaya hiç niyeti yoktu ama kadın elinden kurtulamayacaktı.
Ellerini hâlâ kapıya bastıran kadın sustu. Gözlerindeki çivi başlarına benzer pırıltılar kaybolmamıştı. Kaç yaşındaydı? Fletcher merak etti. Altmış beş mi? Ya bu odada ve buna benzer odalarda kaç kişinin ölümünü

izlemişti? Kaç kişinin ölüm emrini vermişti?
"Beni dinle," dedi Fletcher. "Dinliyor musun?"
Şüphesiz kadının tek duymak istediği, yaklaşan yardımın ayak sesleriydi. Rüyanda görürsün, diye düşündü Fletcher.
"Hava durumu soytarısı El Condor'un kokain kullandığını, Komünist bir serseri, United Fruit'in fahişesi olduğunu ve kim bilir başka neler söyledi. Belki söylediklerinin bazıları doğrudur belki hepsi yalandır. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Tek bildiğim, tek umursadığım, 1994 yazında Caya Nehri boyunca devriye gezen birliğin başında onun olmadığı. Nünez o sırada New York'taydı. New York Üniversitesi'ndeydi. La Caya'dan gelen rahibeleri bulan birliğin başındaki o değildi. Oracıkta, suyun başında rahibelerden üçünün kellesini sopalara geçirdiler. Ortadaki kız kardeşimdi."
Fletcher kadına iki el ateş etti ve Ramòn'un tabancası boşaldı. Kadın kayarak yere yığıldı. Parlak gözleri Fletcher'ın üzerinden hiç ayrılmamıştı. Ölmesi gereken sendin, diyordu gözleri. Böyle olmamalıydı, ölmesi gereken sendin. Eli boğazına yükseldi, parmakları kasıldı ve hareketsiz kaldı. Anlatacak birçok macerası olan yaşlı bir balıkçıya benzeyen gözleri bir süre daha Fletcher'ın üzerinde kaldı. Sonra başı öne düştü. Fletcher arkasına döndü ve Ramòn'un tabancasını doğrultarak Heinz'a doğru yürümeye başladı. Yürürken sağ ayakkabısının ayağında olmadığını fark etti. Giderek genişlemekte olan bir kan gölünün ortasında yüzüstü yatan Ramòn'a baktı. Ayakkabısının teki Ramòn'un elindeydi. Yakaladığı tavuğu ölmek üzereyken bile bırakmamakta direnen bir gelinciğe benziyordu. Fletcher kısa bir süre için durarak ayakkabısını giydi. Heinz kaçmaya niyetlenir gibi dönünce Fletcher tabancayı ona doğru tehditkâr bir tavırla salladı. Aslında tabanca boştu ama Heinz bunu bilmiyor gibiydi. Belki ölüm odasında kaçacak bir yer olmadığını hatırlamıştı. Olduğu yerde kaldı ve elinde tabancayla yaklaşan adama baktı. Heinz ağlıyordu. "Geriye," dedi Fletcher ve gözyaşları içindeki Heinz bir adım geriledi.
Fletcher, Heinz'ın makinesinin önünde durdu. Heinz'ın kullandığı kelime neydi? Avatizmdi, değil mi? Servis arabasının üzerindeki makine Heinz'ın zekâsı için fazla basit görünüyordu, birinin üzerinde AÇIK ve KAPALI yazan üç düğmesi (KAPALI konumundaydı) ve göstergesi saat on bir yönünde duran bir reosta vardı. Gösterge çubukları sıfır üzerinde hareketsiz duruyordu.
Fletcher plastik saplı ince aleti alıp Heinz'a uzattı. Heinz yutkunarak inledi, başını iki yana salladı ve bir adım daha geriledi. Yüz hatları bir geriliyor, bir gevşiyordu. Anı terle, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Attığı son adım, onu kafes içindeki ampullerden birinin tam altına getirdi ve gölgesi ayaklarının çevresine düştü. "Ya alırsın ya da seni öldürürüm," dedi Fletcher. "Bir adım daha gerilersen de öldüreceğim." Bunun için vakti yoktu ve içinde, yaptığının doğru olmadığına dair bir his vardı ama kendine engel olamıyordu. Açık kalmış gözleri ve yüzündeki barut yanığı iziyle Tomás'ın görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Heinz hıçkırarak küt burunlu, dolmakaleme benzeyen aleti aldı. Plastik sapından tutmaya dikkat ediyordu. "Ağzına sok," dedi Fletcher. "Onu bir lolipop gibi emmeni istiyorum."
"Hayır!" diye haykırdı Heinz ağlamaklı bir sesle. Başını iki yana sallayınca etrafına ter ve gözyaşı damlacıkları saçıldı. Yüzü hâlâ bir kasılıyor, bir gevşiyordu: kramp ve gevşeme, kramp ve gevşeme. Burun deliklerin birinin önünde yeşil bir sümük baloncuğu vardı; Heinz'ın hızlı nefesle baloncuk büyüyüp küçülüyor ama patlamıyordu. Fletcher daha hiç bunun gibi bir şey görmemişti. "Hayır, bunu bana yaptıramazsın!" Ama yaptırabileceğini biliyordu. Frankenstein'ın Gelini buna inanmamış olabilirdi ve Escobar'ın da inanmak için zamanı olmamıştı ama Heinz bu gerçeği inkâr edemeyeceğini biliyordu. Şimdi Tomás Herrera ve Fletcher'ın yerinde olan oydu. Bir açıdan bu intikam için yeterliydi, bir acıdan da değildi. Farkında olmak bir düşünceydi. Ve düşünceler bu odada ise yaramazdı. Burada görmek, inanmaktı.
"Ağzına sok yoksa kafana kurşunu yiyeceksin," dedi Fletcher ve boş tabancayı Heinz'ın yüzüne doğru kaldırdı. Heinz dehşet dolu bir feryatla olduğu yerde büzüldü. Şimdi güven vererek alçalıp yumuşayan ses Fletcher'ındı. Tıpkı Escobar'ın sesi gibi içtendi. Alçak basınç bölgesi, diye düşündü. Kahrolası sağanak yağmur geliyor. "Biraz çabuk davranıp dediğimi yaparsan akım vermeyeceğim. Sadece nasıl bir his olduğunu bilmeni istiyorum."
Heinz, Fletcher'a baktı. Yaşlarla dolu mavi gözleri kızarmıştı. Elbette Fletcher'a inanmıyordu, Fletcher'ın söylediklerinin bir anlamı yoktu yine de Heinz ona inanmak istiyordu çünkü söylenenler ne kadar saçma da olsa hayatı, karşısındaki adamın elindeydi. Tek gereken son bir itici hamleydi.
Fletcher gülümsedi. "Araştırman için yap."
Heinz ikna olmuştu, tam olarak değil ama Fletcher'ın Bay Belki Yapar olabileceğine inanabilecek kadar. Çelik çubuğu ağzının içine soktu. Yuvalarından fırlamış gözleri Fletcher'a bakıyordu. Ağzına soktuğu çubuğun -bir lolipoptan ziyade eski model bir termometreye benziyordu-üst kısmındaki yeşil sümük baloncuğu büyüyüp küçülüyor, büyüyüp küçülüyordu. Fletcher tabancayı Heinz'ın üzerinden ayırmadan makinenin düğmesini açtı ve reostayı hızla çevirdi. Düğmenin üzerindeki beyaz çizginin yönü on birden beşe döndü.
Heinz o kısa bölümde aleti ağzından atabilirdi belki ama şok, dudaklarıyla paslanmaz çelik çubuğu daha da

sıkı kavramasına yol açtı. Bu kez çıtırtı sesi kalın bir dal kırılmış gibi daha yüksekti. Heinz'ın dudakları ılık çubuğa sımsıkı yapıştı. Burun deliğindeki yeşil sümük baloncuğu patladı. Gözlerinden biri de patladı. Heinz'ın tüm bedeni sarsılıyordu. Eli bileklerinden kıvrıldı. Parmakları gerilerek açıldı. Yanakları önce bembeyaz kesildi, sonra griye, ardından koyu mora döndü. Burnundan duman tütmeye başladı. Diğer gözü yuvasından fırlayarak yanağının üzerin sarktı. Boş göz çukurları Fletcher'a şaşkınca bakıyordu. Yanaklarından biri yarıldı veya eridi. Delikten yoğun bir duman ve keskin bir yanık et kokusu yayıldı ve Fletcher turuncu mavi küçük alevler gördü. Heinz'ın ağzı yanıyordu. Dili bir halı gibi alev almıştı.

Fletcher'ın parmakları hâlâ reostanın üzerindeydi. Sola doğru çevirdi ve makineyi kapattı. Göstergede 50 üzerine çıkarak çılgınca titreyen çubuklar dibe dayanıp hareketsiz kaldı. Heinz'ın vücudu, akım onu terk eder etmez gri zemine yığıldı. Ağzından hâlâ duman çıkıyordu. Çelik çubuk ağzından çıkıp yere düştü. Fletcher, çubuğun üzerine Heinz'ın dilinden küçük parçalar yapışmış olduğunu gördü. Midesi bulandı ve öğürdü. Keskin safra boğazına dek yükselmişti. Heinz'a yaptıkları üzerine kusacak vakti yoktu; belki daha sonra kusmayı düşünebilirdi. Yine de Heinz'ın yanmış ağzına ve yerinden fırlamış gözlerine bakarak bir an oyalandı. "Bunu nasıl tarif edersin?" diye sordu cesede. "Tecrüben hâlâ tazeyken bu konuda neler söyleyeceksin? Ne, yoksa söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Fletcher dönerek hâlâ hayatta olan, inleyen Ramòn'un etrafından dolandı ve hızla odanın diğer ucuna seğirtti. Ramòn kâbus gören biri gibiydi.

Fletcher kapının kilitli olduğunu hatırladı. Ramòn kilitlemişti; anahtar, belinden sarkan halkaya takılı olmalıydı. Fletcher tekrar onun yanına dönerek diz çöktü ve kemerinden halkayı çekip çıkardı. Tam doğrulmuştu ki Ramòn tekrar ayak bileğini kavradı. Tabanca hâlâ Fletcher'ın elindeydi. Kabzasını Ramòn'un başına sertçe indirdi. Bileğini kavrayan el bir an için daha da sıkılaştı, ardından serbest bıraktı. Fletcher kapıya doğru bir adım atmıştı ki aklına geldi: Kurşunlar.

Burada olmalı! Tabanca boş. Bir sonraki düşüncesi kahrolası kurşunlara ihtiyacının olmadığıydı, Ramòn'un tabancası ona yeterince hizmet sunmuştu odanın dışında ateş edecek olursa güvenlik görevlileri sinekler gibi üzerine üşüşürdü.

Yine de Fletcher, Ramòn'un kemerini yokladı, küçük deri bölümün ağzını açtı ve tabancayı doldurdu. Sadece Tomás gibi ailelere ve çocuklara sahip birer görevli olan adamları vurup vuramayacağım bilmiyordu ama kendisi için en azından bir kurşun ayıracaktı. Çok büyük bir ihtimalle binadan dışarı çıkamayacaktı, çıkabilmesi, bowlingde 300 puan almak gibi olurdu, ama onu bu odaya bir daha asla sokamayacaklardı. Buna imkân vermeyecekti.

Frankenstein'ın Gelini'ni ayağıyla kapının önünden geri itti. Kadının donuk bakan cansız gözleri tavana dikilmişti. Fletcher kendisinin kurtulup diğerlerinin öldüğü gerçeğini yeni yeni sindiriyordu. Cesetleri soğumaya başlamıştı. Derilerindeki bakteri galaksileri yavaş yavaş ölüyordu. Bunlar, Đstihbarat Teşkilatı'nın bodrum katındaki bu odada, biraz önce özgür kalmış, muhtemelen kısa sürecek bir özgürlük, bir adam için kötü düşüncelerdi. Yine de kendine engel olamıyordu.

Üçüncü anahtar kapıyı açtı. Fletcher başını koridora uzattı, alt yarısı yeşil, üst yarısı kirli beyaz olan beton duvarlar eski bir okul koridoruna aitmiş gibiydi. Yerde rengi solmuş kırmızı bir döşeme vardı. Koridorda kimse yoktu. Sol tarafta, on metre kadar ileride küçük, kahverengi bir köpek duvarın dibinde uyuyordu. Bacakları seğiriyordu. Kovaladığı veya kovalandığı bir rüya görüyor olabilirdi ama Fletcher kurşun sesleri veya Heinz'ın çığlıkları odanın dışında duyulmuş olsaydı köpeğin hâlâ uyuyor olacağını sanmıyordu. Kurtulacak olursam, diye düşündü. Ses geçirmez duvarların diktatörlüğün bir zaferi olduğunu yazacağım. Bütün dünyaya anacağım. Elbette büyük ihtimalle kurtulamayacağım, sağdaki merdivenler belki benim için Kırk Üçüncü Cadde kadar uzak ama...

Ama bir de Bay Belki Yapabilirim vardı.

Fletcher koridora çıktı ve ölüm odasının kapısını arkasından kapadı. Küçük kahverengi köpek başını kaldırdı, Fletcher'a baktı, bir hafifçe havladı ve başını tekrar yere koyarak uyumaya hazırlandı. Fletcher dizleri üzerine çöktü, ellerini yere koydu (biriyle hâlâ Ramòn'un tabancasını tutuyordu) eğildi ve döşemeyi öptü. Aynı anda kız kardeşini -nehir boyundaki ölümünden sekiz yıl önce koleje giderken nasıl göründüğünü- düşündü. O gün üzerinde ekose bir etek vardı ve rengi tam olarak solgun döşemenin tonunda olmasa da oldukça yakındı.

Fletcher ayağa kalktı. Koridorun merdivenlere, zemin kata, caddeye şehre açılan ucuna baktı. 4 numaralı otoyol, devriyeler, yol barikatları, hayır, deniz. Çinliler, bin kilometrelik yolculuğun tek bir adımla başladığını söylerdi.

Bakalım nereye kadar gidebileceğim, diye düşündü Fletcher merdivenlerin ilk basamağına ulaştığında. Belki kendimi şaşırtabilirim. Ama hâlâ hayatta olması bile onun için büyük bir sürprizdi. Yüzünde küçük bir gülümseme, elinde Ramòn'un tabancasıyla basamakları çıkmaya başladı.

Bir ay sonra bir adam Carlo Arcuzzi'nin Kırk Üçüncü Cadde üzerindeki gazete bayiine yaklaştı. Carlo bir an

için adamın bir tabanca çıkararak suratına doğrultacağını ve onu soyacağını sanarak buz kesti. Saat daha sekizdi ve hava hâlâ aydınlıktı. Etrafta birçok insan vardı ama tüm bunlar bir kaçığı durdurabilir miydi? Bu adam kesinlikle normal görünmüyordu; beyaz gömleği ve gri pantolonu öyle inceydi ki uçuşuyor gibiydi. Gözleri çukura kaçmıştı. Bir esir kampından veya bir tımarhaneden (büyük bir hata sonucu) çıkmış bir adama benziyordu. Elini cebine soktuğunda Carlo Arcuzzi, işte şimdi silahını çıkaracak, diye düşündü. Ama beyaz gömlekli, gri pantolonlu adam cebinden silah değil, yıpranmış, eski bir cüzdan çıkardı ve içinden on dolarlık bir banknot aldı. Sonra son derece aklı başında bir sesle bir paket Marlboro istedi. Carlo sigarayı çıkararak üzerine bir kutu kibrit koydu ve adama uzattı. Adam Marlboro paketini açarken Carlo paranın üzerini hazırladı.

"Hayır!" dedi adam Carlo'nun uzattığı para üstünü görünce. Paketten bir sigara çıkararak ağzına götürdü.

"Hayır mı? Nasıl yani?"

"Üstü kalsın," dedi adam. Paketi Carlo'ya uzattı. "Sigara içiyor musunuz? Đsterseniz bir tane alabilirsiniz."

Carlo beyaz gömlekli gri pantolonlu adama huzursuzca baktı. "Sigara içmem. Kötü bir alışkanlık." "Hem de çok kötü," diye onayladı adam. Sonra sigarasını yaktı ve dumanı keyifle içine çekti. Sigarasını içip caddenin karşısındaki insanları seyrederek bir süre orada ayakta durdu. Caddenin karşısında kızlar vardı. Erkekler, yazlık giysiler içindeki kızlara bakardı, bu insanın doğasında vardı. On doların üzeri hâlâ tezgâhın üzerinde durmasına rağmen Carlo artık adamın kaçığın teki olduğunu düşünmüyordu. Zayıf adam sigarayı filtresine dek içti. Sigara içmeye alışık değilmiş ve içtiği sigara başını döndürmüş gibi hafifçe sendeleyerek Carlo'ya döndü.

"Güzel bir akşam," dedi.

Carlo başını salladı. Öyleydi. Güzel bir akşamdı. "Hayat bir lütuf."

Adam yavaşça başını salladı. "Hepimiz için. Her zaman."

Üzerinde çöp kutusu olan kaldırıma yürüdü. Đçinden tek bir sigara içtiği paketi çöpe attı. "Hepimiz için," dedi. "Her zaman." Sonra yürüdü gitti. Carlo adamın arkasından baktı ve belki de gerçekten kaçığın biri, diye düşündü. Belki de değildi. Çılgınlığın sınırlarını çizmek ve kesin tanımını yapmak zordu.

Bu, cehennemin Güney Amerika'da bir sorgu odasında kendini gösterdiği, Kafka'msı bir hikâye. Bu tür hikâyelerde sorgulanan adam sonunda birçok kişiyi hakladıktan sonra öldürülür (veya aklını kaçırır). Ben gerçek olması ihtimali az olsa da mutlu bir son yazmak istedim. Ve işte okudunuz.

Eluria'nın Küçük Hemşireleri

Hayatımda bir evrensel başyapıt varsa o da muhtemelen Gilead'lı Roland Deschain ve varlığın merkezi olan Kara Kule'yi arayışının hikâyesini anlattığım, henüz tamamlanmamış yedi kitaplık seridir. 1996 veya 1997'de Ralph Vicinanza (bazen menajerliğimi ve işimin dış ilişkiler sorumluluğunu yapar) bana, Robert Silverberg'in hazırladığı büyük fantezi antolojisine Roland'ın gençlik yıllarıyla ilgili bir hikâye yazarak katkıda bulunmak isteyip istemediğimi sordu. Kesin bir söz vermemekle birlikte kabul ettim. Ama hiçbir şey üretemedim. Tam vazgeçecektim ki bir sabah Tılsım'ı (The Talisman) ve Jack Sawyer'in Ötedünya Kraliçesi'ni ilk kez gördüğü büyük çadırı düşünerek uyandım. Duştayken (hayal gücümün tartışmasız en iyi çalıştığı yerdir) gözlerimin önünde harap bir halde... ama içinde hâlâ fısıldaşan kadınların bulunduğu bir çadır canlandırmaya başladım. Hayaletler. Belki vampirler. Küçük Hemşireler. Hayat veren değil, can alan hemşireler. Bu görüntüden bir hikâye oluşturmak inanılmayacak kadar zor oldu. Đstediğim gibi hareket edebilirdim, Silverberg kısa hikâyeler değil, kısa romanlar istiyordu, ama yine de çok zordu. Bugünlerde Roland ve dostları sadece uzun değil, bir şekilde epik de olmak istiyor. Bu hikâye hakkında söylemek istediğim şey, anlamanız için Kara Kule serisini okumuş olmanızın gerekmediği. Ve bu arada, Kara Kule tutkunlarına bir haberim var; dokuz yüz sayfa tutan Kara Kule 5 bitti. Đsmi Calla'nın Kurtları.

[Yazarın Notu: Kara Kule kitapları, "ilerlemiş" bitkin bir dünyada, Gilead'lı Roland ismindeki son silahşorun siyah cüppeli bir sihirbazı takip etmesiyle başlar. Roland, Walter'ı çok uzun bir süredir izlemektedir. Serinin ilk kitabında, ona sonunda yetişir. Bununla birlikte bu hikâye, Roland'ın Walter'ı hâlâ takip etmekte olduğu dönemde geçiyor. S. K]

I. TAM DÜNYA. BOŞ KASABA. ZĐLLER.
ÖLÜ GENÇ. TERS DÖNMÜŞ VAGON.
YEŞĐL YARATIKLAR.

Gilead'lı Roland, Tam Dünya'da, içine çektiği nefes göğsüne ulaşamadan vücudundan emiliyormuş gibi hissetmesine yol açan sıcak bir havada Desatoya Dağları'nda bir kasabaya vardı. O günlerde yalnız seyahat

ediyordu ve çok yakında yoluna yaya devam etmek zorunda kalabilirdi. Önceki hafta boyunca bir at hekimi bulabilmeyi ummuştu ama artık bulsa bile bir işe yaramayacağını düşünüyordu. Đki yaşındaki atı, son saatlerine yaklaşmış gibiydi.
Kasabanın, üzerinde hâlâ eski bir festivalden kalma süsler duran büyük girişi misafirperver bir şekilde onu içeri buyur ediyordu ama ardındaki sessizlikte bir terslik vardı. Silahşor ne at nallarının, ne dönen araba tekerleklerinin ne de pazar yerindeki satıcıların seslerini duyuyordu. Duyulan sesler cırcırböceklerinin (başka bir böcek türü de olabilirdi, sesleri cırcırböceklerinden biraz daha ahenkliydi) alçak uğultusu, ahşap bir yere vurulan garip darbelerin sesi ve küçük çanların varla yok arası çıngırtısıydı.
Ayrıca giriş kapısının demirleri arasına yerleştirilmiş çiçekler uzun zaman önce çürümüştü. Atı Topsy dizlerinin arasında iki kez şiddetle hapşırdı ve yalpalayan Roland biraz atına olan saygısından, biraz da kendini düşündüğünden -Topsy sonunda hayat mücadelesinden vazgeçecek olursa altında kalıp bacağını kırmak istemiyordu- attan indi.
Silahşor, tozlu botları ve solmuş kot pantolonuyla yakıcı güneşin altında, atının boynunu okşayarak durdu. Ara sıra Topsy'nin gözpınarlarına konan ufak sinekleri kovuyordu. Yumurtalarını ancak Topsy öldükten sonra bırakabilirlerdi, daha önce değil.
Roland, atını son saatlerinde elinden geldiğince onurlandırarak uzaktan gelen çan seslerini ve ahşap bir yere inen garip darbeleri dinledi. Bir süre sonra dalgınlığından sıyrılarak girişi incelemeye başladı. Ortasındaki haç, alışılmışın biraz dışındaydı ama onun dışında kapı, benzerlerinin tipik bir örneğiydi. Batıya özgü, işe yaramayan ama geleneksel bir yapıydı, Roland'ın son on ayda geçtiği bütün küçük kasabalara girerken (gösterişli) ve çıkarken (daha az gösterişli) bu kapıları görmek mümkündü. Hiçbiri ziyaretçileri uzak tutmak için yapılmamıştı, bunun da öyle olduğu açıkça görülüyordu. Kapı, yolun her iki tarafındaki çakıllı araziye doğru altışar metre kadar uzanan ve aniden sona eren iki pembe, kerpiç duvar arasına dikilmişti. Kapatılıp kilitlenmesinin hiçbir anlamı olmazdı zira bu, içeri girmek isteyenlerin yolunu birkaç metre uzatmaktan başka bir işe yaramayacaktı.
Roland, girişin ötesinde sıradan, tipik bir anayolun uzandığını görebiliyordu, üzerinde bir han, iki meyhane (birinin ismi Bustling Pig'di; diğerinin önündeki tabeladaki yazı ise okunamayacak kadar silinmişti), bir esnaf, bir nalbant, bir toplantı salonu vardı. Ayrıca tepesinde gösterişsiz bir çan kulesinin olduğu ahşap, küçük ama hoş bir bina görülüyordu. Çift kanatlı kapısı üzerinde altın yaldıza boyanmış bir haç vardı. Bu haç da, girişteki kapıda olan gibi bu binanın Đsa dinine tapınma bölgesi olduğunu işaret ediyordu. Bu din, Orta-Dünya'da pek yaygın olmamakla birlikte çoğunluk tarafından bilinirdi; o günlerde bu, diğer birçok din içinde önde gelirdi. Bunlar arasında Baal, Asmodeus ve yüzlerce başka din vardı. O günlerde diğer pek çok konuda olduğu gibi inanç da ilerlemişti. Roland'a kalsa dini, aşk ve cinayetin birbirinin ayrılmaz bir parçası olduğunu ve sonunda Tanrı'nın daima kan içtiğini söyleyen diğer dinlerden pek farklı değildi.
Bu arada sesleri cırcırböcekleriyle neredeyse aynı olan böceklerin aile uğultusu devam ediyordu. Çanların varla yok arası sesi da öyle. Ve o darbe sesi, kapının yumruklanması gibi. Veya bir tabut kapağının. Burada çok yanlış olan bir şey var, diye düşündü silahşor. Dikkatli ol, Roland, burada kızıl bir koku var. Topsy'yi ölü çiçeklerle süslü kapıdan içeri soktu ve ana caddenin üzerinde ilerlemeye başladılar. Mağazanın sıradan bir kasabada yaşlı adamların toplanıp o yıl elde edilen ürün, siyaset ve gençlerin aptallıkları üzerine çene çaldığı verandasında sadece bir dizi boş sallanan sandalye vardı. Birinin altında, dikkatsiz (ve uzun zaman önce orayı terk etmiş) bir ihtiyarın düşürmüş olabileceği, mısır koçanından yapılmış bir pipo duruyordu. Bustling Pig'in önündeki yular bağlama tahtası bomboştu. Meyhanenin pencereleri de karanlıktı. Yaylı kapının kanatlarından biri menteşesinden sökülmüş, içeri doğru eğik duruyordu; diğer kanat aralıktı. Soluk yeşil tahtaları üzerindeki bordo lekeler muhtemelen boya değildi.
Haranın önü, iyi kozmetiklerle güzel görünmeyi başaran çökmüş bir kadın gibiydi ama arkasındaki ahır, simsiyah bir iskelete dönmüştü. Yangın yağmurlu bir günde çıkmış olmalı, diye düşündü silahşor. Yoksa bütün kasabanın çıra gibi yanıp kül olması işten değildi.
Sağ tarafında, kasaba meydanına ulaşan caddenin yarısında kilise vardı. Her iki yanında üzeri çimlerle kaplı boşluklar uzanıyordu. Kilisenin bir tarafında kasabanın toplantı salonu, diğer tarafında rahip ve ailesinin yaşadığı ev vardı (eğer rahip Đsa dininin bir eşe ve aileye izin verildi-& koluna mensupsa elbette; çılgınlar tarafından yönetildiği muhakkak olan diğer kolu, en azından bekâr görünümü vermelerini talep ediyordu). Bu otlarla kaplı bölümlerde çiçekler vardı ve susuzluktan kavrulmuş gibi görünmelerine rağmen çoğu canlıydı. Demek ki kasabanın böyle boşalmasının sebebi her neyse, çok uzun süre önce olmamıştı. Belki bir önce. Ya da iki.
Topsy tekrar hapşırdı ve başını yorgunca eğdi.
Silahşor çıngırtı sesinin geldiği yeri gördü. Kilise kapılarının üzerindeki haçın üst kısmına bir ip bağlanmıştı. Đpin ucunda belki iki düzine küçük, gümüş çan vardı. Rüzgârlı bir gün değildi ama küçük çanlar sürek kıpırdıyordu... gerçek bir rüzgâr çıkacak olsa, diye düşündü Roland, ortalığı kaplayacak olan ses, dedikodu

yapan diller gibi nahoş olacak.
"Merhaba!" diye seslendi Roland caddenin karşısına bakarak. Tabelasındaki yazıya bakılırsa karşıdaki bina bir oteldi: Good Beds Otel. Kasabaya selamlar!"
Çan seslerinden, böcek uğultusundan ve o garip darbe seslerinden başka cevap yoktu. Ne bir cevap, ne bir hareket... ama burada insanlar vardı. Đnsanlar veya bir şey. Gözetleniyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.
Roland, Topsy'yi kasaba meydanına yönelterek yürümeye başladı. Her adımında caddenin tozunu havalandırıyordu. Kırk adım sonra üzerinde KANUN yazan alçak binanın önünde durdu. Şerifin ofisi (eğer içeridekilerden bu kadar uzakta olabiliyorsa) kiliseye çarpıcı bir şekilde benziyordu, binanın ahşap duvarlarında koyu kahverengi lekeler vardı.
Arkasında kalan çanlar fısıldadı.
Roland atını caddenin ortasında bırakarak şerifin ofisine girdi. Çan seslerini, ensesini yakan güneşi ve yüzünden süzülen terleri tüm hücreleriyle hissedebiliyordu. Kapı kapalıydı ama kilitli değildi. Roland kapıyı açtı ve sonra yüzünü buruşturarak geri çekildi. Đçeriye hapsolmuş sıcaklık sessiz bir çığlık gibi dışarı süzülürken elini kaldırmıştı. Bütün binaların içi bu kadar sıcaksa, ahır, kasabadaki tek yanık bina olarak kalmayabilir, diye düşündü. Ve alevleri durduracak yağmur olmayınca (itfaiye ekiplerinin de ortalıkta görünmediği hesaba katılırsa) kasabanın yanıp yok olması zor değildi.
Derin nefesler almaktan kaçınarak içeriye girdi. Girer girmez sineklerin vızıltısını duydu. Đçeride geniş ve boş olan tek bir hücre vardı. Parmaklıklı kapısı açıktı. kinin dikişleri sökülmeye başlamış bir çift leş gibi deri ayakkabı, The Bustling Pig'deki gibi bordo lekelerin olduğu bir yatağın altında duruyordu. Sinekler de buradaydı. Açgözlülükle yerdeki lekenin üzerine üşüşmüşlerdi.
Masanın üzerinde bir kayıt defteri vardı. Roland defteri kendine çekerek kırmızı kapağı üzerindeki kabartma yazıyı okudu.
AHLAKSIZLIK VE ISLAH KAYITLARI
TANRIMIZIN YILLARI
ELURIA
Artık kasabanın ismini biliyordu hiç olmazsa, Eluria. Hoş, aynı zamanda her nedense biraz meşum bir isimdi. Roland bu koşullar göz önüne alındığında her ismin aynı duyguyu uyandırabileceğini düşündü. Oradan çıkmak için arkasına dönmüştü ki tahta bir sürgüyle kapatılmış bir kapı gördü.
Kapıya yürüdü, bir süre önünde durdu sonra kalçasındaki büyük tabancalardan birini çekti. Başı öne eğik, düşünür halde bir süre daha durdu (eski dostu Cuthbert, Roland'ın beynindeki çarkların yavaş ama fazlasıyla iyi çalıştığını söylerdi) ve sürgüyü geri çekti. Kapıyı açtı ve hemen geri çekilerek tabancasını doğrulttu. Gözleri fırlamış, boğazı kesilmiş bir cesedin (belki Eluria şerifinin kendisi) öne doğru düşeceğini sanmıştı, AHLAKSIZLIK kurbanı ve ISLAH'a muhtaç biri...
Hiçbir şey yoktu.
Aslında muhtemelen uzun süre kalan mahkûmların giydiği yarım düzine tulum, iki yay, bir ok torbası, eski, tozlu bir motor, en son yüz yıl önce ateşlenmiş gibi görünen bir tüfek ve bir paspas vardı... ama silahşorun aklında bunlar hiçbir şey sınıfına giriyordu. Sadece bir eşya dolabıydı.
Tekrar masanın başına döndü, kayıt defterini açtı ve sayfalarına şöyle bir göz gezdirdi. Sayfalar bile defter fırına atılmış gibi sıcaktı. Bir açıdan öyle olduğunu düşündü. Ana caddenin düzeni farklı olsaydı deftere kaydedilmiş birçok dinsel suç görmeyi bekleyebilirdi. Hiç olmadığını görmek onu şaşırtmamıştı, Đsa dini kilisesi meyhanelerle aynı cadde üzeri bu kadar yakın bulunabiliyorsa kilisedekiler oldukça hoşgörülü olmalıydı. Roland defterde çoğunlukla sıradan, önemsiz suçlar olduğunu gördü. Birkaç tane de pek önemsiz sayılmayacak kayıt vardı, bir cinayet ve at hırsızlığı, bir bayanın üzülmesi (muhtemelen tecavüz anlamına geliyordu). Katil, asılmak üzere Lexingworth adında bir yere sevk edilmişti. Roland bu ismi daha önce hiç duymamıştı. Sonlara doğru, Yeşil yaratıklar def edildi, notu düşülmüştü. Roland'a hiçbir anlam ifade etmemişti. En son kayıt şuydu:
12/Td/99. Chas. Freeborn, sığır, hırsızı denenecek.
Td, Tam Dünya olmalıydı. Mürekkep, hücredeki yatağın üzerindeki kan kadar eskiydi ve silahşor, sığır hırsızı Chas. Freeborn'un yolunun sonuna vardığını düşündü.
Tekrar dışarı, sıcağa ve çan seslerine çıktı. Topsy, donuk gözlerle ona baktı ve sonra başını otlanacak bir şey varmışçasına tekrar tozlu ana caddeye eğdi. Bir daha otlanacağı meçhuldü.
Silahşor, atının yularını aldı, uçlarını rengi solmuş kot pantolonuna vurarak tozunu silkti ve kasaba meydanına doğru yürümeye devam etti. Yürüdükçe o garip vuruş sesi yükseliyordu (şerifin ofisinden çıkarken tabancasını kınına koymamıştı, o an da koymayı düşünmüyordu) ve Roland, Eluria pazarının birçok kez kurulmuş olduğu meydana yaklaştığında sonunda bir harekete rastladı.
Meydanın karşı tarafında, görünüşünden demir tahtadan yapılmışa benzeyen (bazıları "sekoya" da diyordu)

uzun bir yalak vardı. Mutlu zamanlarda güney ucundaki, şimdi kupkuru bir şekilde sarkan paslı çelik borudan gelen suyla beslendiği anlaşılıyordu. Bu meydan vahasının bir tarafından, ortalarına yakın bir yerden soluk gri bir pantolon içinde, çokça çiğnenmiş bir kovboy çizmesinde son bulan bir bacak sarkıyordu. Çiğneyen, rengi fitilli kadife pantolondan iki ton koyu olan iri bir köpekti. Roland normal şartlar altında köpeğin çizmeyi kolayca çıkarabilirdi. Bacak ve bacağın alt kısmının muhtemelen şişmiş olduğunu düşünerek artık çizmeyi sadece dişlemeyi bırakmıştı. Güçlü çenesiyle sallayarak öne geriye savuruyordu. Çizmenin topuğu arada sırada yaladığı kısmına çarpıyor garip bir ses çıkarıyordu. Anlaşılan silahşor, tadır kapağına vurulan yumruk sesine benzediğini düşünmekle pek yanılmamıştı.

Neden birkaç adım gerileyip yalağın içine zıplayarak cesedin yanına bırakmıyor? diye düşündü Roland. Borudan su akmıyor, boğulmaktan korkuyor olamaz.

Topsy tekrar yorgunca aksırdı. Köpek bu ses üzerine onlara doğru dönünce Roland işleri neden zor yöntemle yapmaya çalıştığını anladı. Ön bacaklarından biri kötü bir şekilde kırılmış ve kemiği eğri kaynamıştı. Zıplamak şöyle dursun, yürümesi bile başlı başına bir uğraş olmalıydı. Göğsünde bir tutam kirli beyaz tüy vardı. Beyaz tüylerin arasında kalan siyah tüyler kaba bir haç şekli oluşturmuştu. Belki de kilisedeki öğle sonrası sohbetine katılmayı uman bir Đsa, köpekti.

Ama göğsünden yükselen hırıltıda ve dönen sulu gözlerinde dini bir şey yoktu. Üst dudağı tehditkâr bir hırıltıyla gerildi ve oldukça iyi görünümlü bir dizi dişi ortaya çıkardı.

"Uzaklaş," dedi Roland. "Hâlâ fırsatın varken."

Köpek, butları çiğnenmiş çizmeye dayanana dek geriledi. Yaklaşan adama korkuyla bakıyordu ama bulunduğu yerden ayrılmamaya kararlı olduğu da anlaşılıyordu. Roland'ın elindeki tabancanın onun için bir anlamı yoktu. Silahşor buna şaşırmamıştı, köpeğin ilk defa bir tabanca gördüğünü ve tek fırlatmalık bir tür sopa olduğunu sandığını tahmin ediyordu.

"Git buradan," dedi Roland ama köpek hâlâ yerinden kıpırdamamıştı.

Onu vurmalıydı, kendine hayrı yoktu ve insan etinin tadını almış bir köpeğin başka kimseye de hayrı olamazdı, ama nedense istemedi. Kasabada hâlâ hayatta olmayı başaran tek canlıyı (şarkı söyleyen böcekler hariç) öldürmek kötü şansa davet gibi görünüyordu.

Köpeğin sağlam ayağının hemen yan tarafına bir el ateş etti. Sıcak günde yankılanan tabanca gürültüsü böceklerin sesini bir süre için kesmişti. Görünüşe bakılırsa köpek Roland'ın gözünü rahatsız eden... Ve biraz da yüreğine dokunan bir aksaklıkla bile olsa koşabiliyordu. Meydanın diğer ucunda, ters dönmüş bir yük arabasının yanında durdu (yük bölümünün yan tarafında geniş kan lekeleri olduğu görülüyordu) ve arkasına kaçamak bir bakış attı. Sonra Roland'ın ensesindeki tüyleri daha da ayağa kaldırarak ümitsizce uludu. Yıkıntı arabanın kenarından geçerek it ahır arasına uzanan yola doğru topalladı. Roland, Eluria'nın arka kapısının o tarafta olduğunu tahmin etti.

Ölmek üzere olan atının yuları hâlâ elinde olduğu halde meydanın ortasındaki yalağa yürüdü ve içine baktı. Çizmenin sahibi bir adam değil, ergenlik çağını henüz geride bırakmış bir gençti, buna rağmen oldukça iri yapılıydı. Kızgın yaz güneşi altında yirmi beş santim derinliğindeki suda bilinmeyen bir süredir yattığı göz önüne alındığında bile oldukça iriydi.

Gencin bembeyaz kürelere dönmüş bir heykelinkilere benzeyen gözleri körlemesine silahşora bakıyordu. Saçları suyun etkisiyle ağarmış görünüyordu ama vaktiyle sırma gibi oldukları belliydi. On dört on altı yaş civarında olmasına rağmen üzerinde kovboy giysileri vardı. Boynunda, sıcak suyun içinde bulanıkça parlayan altın bir madalyon vardı.

Roland içinden yükselen mecburiyet duygusuyla isteksizce de olsa elini suya uzattı. Madalyonu tuttu ve çekti. Zincir koptu ve Roland sular damlayan madalyonu havaya kaldırdı.

Bir Đsa dini sembolü görmeyi bekliyordu, genellikle haç takıyorlardı, ama zincirin ucundan sarkan bir dikdörtgendi. Saf altın gibi görünüyordu. Üzerine bir yazı kazınmıştı.

James Ailesinin ve TANRI'nın sevgisiyle.

Duyduğu tiksinti yüzünden elini kirli suya neredeyse sokmayacak olan Roland (genç bir adam olsa bunu asla yapamazdı) madalyonu aldığına memnun olmuştu. Bu gencin sevenlerinden hiçbirine rastlayamaz bilirdi ama ka hakkında rastlama ihtimalinin olduğunu düşünecek kadar fikri vardı. Her koşulda, yaptığı doğru bir hareketti. Genç için düzgün bir cenaze töreni yapmak da öyle olurdu, ama cesedini yalaktan parçalamadan çıkarmak mümkün görünmüyordu.

Roland içinde giderek şiddetlenen kasabadan çekip gitme isteğiyle ve genç için ne yapabileceği düşüncesi arasında gidip geliyordu ki Topsy sonunda düşüp öldü.

Kır at, derin bir iç geçiriş ve iniltiyle tozlu meydana devrilmişti. Roland arkasına döndüğünde cadde üzerinde yürüyen sekiz kişi gördü. Bir oyun çevirmeye hazırlanan beysbol oyuncuları gibi yan yana dizilmiş ona doğru ilerliyorlardı. Derileri parlak yeşildi. Muhtemelen karanlıkta birer hayalet gibi parlıyorlardı. Cinsiyetlerini ayırt etmek zordu, bir önemi de yokmuş gibi görünüyordu. Yaratıklar, bilinmeyen bir sihirle canlandırılmış

cesetlerin yavaşlığıyla, sırtlarını kamburlaştırarak ilerliyorlardı.
Toz, ayak seslerini bir halı gibi boğmuştu. Topsy ona bir iyilik edip böyle vakitlice ölmeseydi Roland onları fark etmeden saldırı mesafesine girebilirlerdi, çünkü gelişlerini önceden görüp Roland'ın dikkatini bir şekilde çekebilecek olan köpek de uzaklaşmıştı. Görebildiği kadarıyla yaratıkların ateşli silahı yoktu. Ellerinde sopalar taşıyorlardı. Çoğunlukla sandalye ve masa ayaklarıydı ama biri, öylece alınmaktan çok yapılmış gibi görünüyordu, ucunda her yana doğru çakılmış paslı çiviler vardı. Đri iğneli ince dallı bir kaktüse benziyordu. Roland bunun bir zamanlar meyhanelerden birinin, belki Bustling Pig'in sahibine ait olabileceğini düşündü. Sıranın ortasındaki yaratığa nişan alarak tabancasını doğrulttu. Artık adımlarının hafif hışırtısını ve ıslak nefes alışlarını duyabiliyordu. Sanki tümü nezleydi ve göğüsleri tıkanmıştı.
Muhtemelen madenlerden çıkmışlar, diye düşündü Roland. Bu yakınırda radyum madenleri var. Bu, derilerinin rengini de açıklıyor. Güneşin onları öldürmemesi şaşırtıcı.
O anda sıranın sonunda yürüyen yaratık -yüzü erimiş balmumu gibi görünen- yere yıkıldı. Roland onun erkek olduğundan emindi. Yaratık boğuk bir haykırışla dizlerinin üzerine çöktü ve yanında yürüyen şeyin eline uzandı, boynunda cızırdayan kırmızı lekeler olan kel kafalı bir yaratıktı. Yere yıkılan arkadaşına hiç aldırmadan koyu renk gözleriyle Roland'a bakmayı sürdürerek yürümeye devam etti. "Olduğunuz yerde kalın!" dedi Roland. "Günbatımını görmek istiyorsanız benden sakının! Uzak durun!" Daha çok ortadakine, parçalanmış gömleğinin üzerine çok eski, kırmızı pantolon askıları takmış ve leş gibi bir melon şapka giymiş yaratık seslenmişti. Yaratığın tek gözü kördü ve sağlam gözüyle Roland'a korkunç bir açgözlülükle bakıyordu. Melon Şapka'nın yanındaki (yeleğinin altından sarkan, göğüslere benzer çıkıntılar Roland'a bunun bir kadın olduğunu düşündürmüştü) elindeki sandalye ayağını fırlattı. Yönü doğruydu ama sopa on metre kadar geriye düştü.
Roland tabancasının tetiğini bir kez daha çekti. Kurşun bu kez uyuz köpeğin ön patisinin değil, Melon Şapka'nın parçalanmış ayakkabısının önündeki toprağı yerden kaldırdı.
Yeşil yaratık köpeğin yaptığı gibi kaçmadı ama gözlerindeki açgözlü bakışla olduğu yerde durdu. Diğerleri de durmuştu. Eluria'nın kayıp halkının hayatı bu yaratıkların midesinde mi son bulmuştu? Bunlar gibi yaratıkların yamyamlık konusunda herhangi bir tereddütlerinin olacağını sanmamasına rağmen Roland buna inanamıyordu. (Ve aslında buna yamyamlık denemezdi; bu yaratıkların insan olduğu nasıl düşünülebilirdi? Bir zamanlar belki; ama artık insanlıktan çıkmışlardı.) Fazla yavaş, fazla aptaldılar. Şerif onları kovduktan sonra kasabaya gelmiş olsalardı ya yakılacak ya da taşlanarak öldürüleceklerdi.
Roland ne yaptığını düşünmeden; karşımdakilerin laftan anlamaması durumunda ikinci elini tabancasını çekmek için boşaltmak niyetiyle ölü gencin boynundan aldığı madalyonu kot pantolonun cebine soktu ve kopuk zincirini peşinden tıkıştırdı.
Yaratıklar tuhaf bir şekilde eğilen gölgeleri arkalarında uzanarak ona bakmaya devam ediyordu. Şimdi ne olacaktı? Geldikleri yere dönmelerini mi söyleyecekti? Yapıp yapmayacaklarını bilmiyordu ve aslında onları görebileceği bir yerde olmalarını tercih ederdi. Hiç olmazsa ölü genci gömüp gömmeme ikilemi ortadan kalkmıştı.
"Kıpırdamayın," dedi adi lisanda ve gerilemeye başladı. "Đlk kıpırda-"
Sözünü bitiremeden içlerinden biri -kurbağa gibi bir ağzı ve derisi sarkık boynunun kenarlarında solungaçlara benzer yarıklar olan geniş göğüslü atlı- tiz ve zayıf bir sesle anlaşılmaz bir şeyler haykırarak öne atıldı. Bir kahkaha olabilirdi. Elinde piyano ayağına benzer bir şey sallıyordu.
Roland ateş etti. Bay Kurbağa'nın göğsü, kötü işçilik eseri bir çatı gibi içeri göçtü. Dengesini sağlamaya çalışarak dört beş adım geriledi. Serbest eliyle göğsünü tırmalıyordu. Uçları sivri, kirli, kırmızı kadife terlikler içindeki ayakları birbirine dolandı ve yaratık acayip ve her nasılsa yalnız bir gargara sesi çıkararak yere düştü. Elindeki piyano bacağını bıraktı, yerde yuvarlandı, kalkmaya çalıştı ve tozların üzerine sırtüstü düştü. Yakıcı güneş ışıkları gözlerini kamaştırdı. Roland izlerken yaratığın derisinden beyaz dumanlar çıkmaya başladı. Derinin yeşil rengi süratle kayboluyordu. Bu görüntüye bir de kızgın ocağın üzerine tükürüldüğünde meydana gelen benzer bir cızırtı eklenmişti.
Roland gözlerini diğerlerine çevirdi. "Pekâlâ, ilk kıpırdayan o oldu. Kim ikinci olmak ister?" Görünüşe bakılırsa hiçbiri gönüllü değildi. Onu izleyerek orada öylece duruyorlardı. Yaklaşma girişiminde bulunan yoktu... ama gerileyen de yoktu. Orada ayakta dururlarken onları (haçlı-köpeği olduğu gibi) öldürmesi gerektiğini düşündü. Tetiği çekecek ve yaratıkları biçecekti. Bazıları kaçsa bile yetenekli elleri için onları vurmak bir çocuk oyuncağıydı; sadece birkaç saniye sürerdi. Ama yapamadı. Öyle soğukkanlılıkla olmazdı. O türden bir katil değildi... en azından henüz.
Çok yavaş hareketlerle gerilemeye başladı. Önce yalağın çevresinden dolaştı ve arkasına geçerek yaratıklarla arasına aldı. Melon Şapka bir adım ilerleyince Roland diğerlerine onu taklit etmeleri için bir fırsat vermedi. Sıktığı kurşun, Melon Şapka'nın ayağının iki santim ötesine sapları ve tozları kaldırdı.
"Bu son uyarıydı," dedi az önceki gibi adi lisanda. Anlayıp anlamalarını bilmiyor, pek de umursamıyordu.

Sesinin tonundan ne demek istediğini anlamış olmalıydılar. "Bir sonraki kurşun birinizin kalbine saplanır. Siz kıpırdamadan burada kalacaksınız, ben de gideceğim. Size hayatta kalma şansı veriyorum. Beni takip etmeye kalkan ölür. Hava oyun oynamak için fazlasıyla sıcak ve..."
"Böö!" diye bağırdı arkasından gelen pürüzlü, hırıltılı ses. Sesteki ne şeyi fark etmemek imkânsızdı. Roland neredeyse vardığı ters dönmüş arabanın gölgesinden bir başka gölgenin ayrıldığını gördü ve arabanın arkasında bir başka yaratığın saklandığını anladı. Ama harekete geçmek için zamanı yoktu. Arkasına dönmeye niyetlenmişti ki bir sopa Roland'ın omzuna indi ve sağ kolunu bileğine kadar uyuşturdu. Tabancasını elinden düşürmemeyi başardı ve bir el ateş etti ama kurşun at arabasının ahşap tekerleklerinden birine isabet ederek bir çubuğunu parçaladı. Tekerlek yüksek sesli bir gıcırtıyla ekseni üzerinde döndü. Roland arkasındaki yaratıkların zafer ve neşe dolu çığlıklarla yaklaştığını duydu.
Devrilmiş arabanın arkasında saklanan şey iki başlı dev bir canavardı. Başlarından biri bir cesedin donuk, gevşek kafasıydı. Diğer başı da yeşildi ama çok daha canlı görünüyordu. Tekrar vurmak için sopayı kaldırdığında neşeyle sırıtıyordu.
Roland uyuşmamış olan sol elindeki tabancayı doğrulttu ve sırıtan canavarı ağzından vurdu. Yaratık, ağzından kân ve diş parçacıkları fışkırarak geriledi. Sopası gevşeyen parmaklarının arasından kayıp düştü. Ama Roland'ın sopalarıyla üzerine üşüşen diğerlerinden kaçmaya fırsat olmadı.
Đlk birkaç darbeyi savuşturmayı başardı ve bir an için devrilmiş arabanın diğer tarafına kaçabilecek gibi oldu. Araya biraz mesafe koyabil tabancalarıyla daha etkili olabilirdi., Bunu yapabilmesi gerekirdi. Kara Kule'ye ulaşmak için çıktığı yolculuk batıda, Eluria adındaki küçük bir kasabanın güneş altında pişen tozlu caddesi üzerinde, yarım düzine yeşil derili, uyuşuk yaratığın elinde son bulmayacaktı mutlaka, değil mi? Ka bu kadar acımasız olamazdı.
Ama Melon Şapka'nın yan taraftan indirdiği darbe ona isabet etti ve Roland; yanından geçmeye niyetlendiği devrik arabanın yavaşça dönen arka tekerleğine çarptı. Elleri ve dizleri üzerine düştü ve hemen dönüp kendini yağmur gibi inen darbelerden sakınmaya çalıştı. Bu arada yaratıkların sayısının yarım düzineden fazla olduğunu gördü. Caddeden meydana doğru en az otuz yeşil kadın ve adam yaklaşıyordu. Bunlar küçük bir grup değil, lanet olası bir kabileydi. Ve kızgın güneşin altındaydılar! Deneyimleri sonucu öğrendiği kadarıyla bu yaratıklar beyni olan şapkalı mantarlar gibi karanlığı severdi. Roland daha önce bu kasabadakiler gibisini görmemişti. Bunlar...
Kırmızı yelekli olan bir kadındı. Etrafını sarıp sopalarıyla üzerine çullanmalarından önce doğru düzgün son gördüğü, kadının yeleğinin altından sarkan çirkin göğüsleriydi. Çivili sopa, sağ baldırına indi ve pis, paslı dikenlerini etine gömdü. Silahşor büyük tabancalarından birini doğrultmayı bir kez daha denedi (artık görüşü bulanıklaşmıştı ama bu, onları vurmasına engel değildi; her zaman içlerinde en yeteneklisi o olmuştu, bir keresinde Jerry DeCurry, Roland'ın gözleri bağlı ateş edebileceğini çünkü parmaklarında gözleri olduğunu söylemişti) ama tabancası savrulan bir tekmeyle tozların içine düştü. Diğerinin sandal ağacından kabzasının pürüzsüz yüzeyini elinde hissedebiliyordu ama onu doğrultmasına da fırsat vermediler. Yaratıkların kokusunu alabiliyordu, çürüyen etin yoğun, leş kokusuydu. Yoksa bu koku başını zayıf, yararsız bir çabayla darbelerden korunak için kaldırdığı ellerinden mi geliyordu? Ölü gencin derisinden kopan parçacıkların yüzdüğü o kirli suya soktuğu ellerinden?
Sopalar vücudunun her yerine acımasızca inmeye devam ediyordu. Sanki yaratıklar onu sadece öldüresiye dövmek değil, aynı zamanda etlerini pelteye çevirmek istiyordu. Ölümü olduğuna inandığı karanlığın içine yuvarlanırken böceklerin sesini, öldürmediği köpeğin havlamasını ve kilisenin kapısının üzerine asılmış küçük çanların seslerini duydu. Tüm bu sesler birleşince tuhaf, hoş bir melodiye dönüşmüştü. Sonra o da yok oldu. Karanlık her şeyi yuttu.

II. YÜKSELĐŞ. ASILI KALMAK. BEYAZ GÜZELLĐK. DĐĞER ĐKĐSĐ. MADALYON.

Silahşorun dünyaya dönüşü, daha önce birkaç kez yaşadığı gibi bu darbenin ardından bilincinin yerine gelmesi gibi olmadı. Uykudan uyanmak gibi de değildi. Yükselmek gibiydi.
Öldüm, diye düşündü Roland bu süreç içinde bir anda... sonunda düşünebilme yetisini kısmen de olsa geri kazandığında. Öldüm ve sonrasında beni ne bekliyorsa ona doğru yükseliyorum. Öyle olmalı. Duyduğum sesler de ölülerin ruhlarının şarkıları.
Zifiri karanlık yerini yağmur bulutlarının koyu gri rengine, daha sonra sis grisine bıraktı. Renk daha da açılarak güneşin yüzünü göstermesinden hemen önceki buğulu sadeliğe döndü. Ve tüm bunların yanında bir de yükseliyormuşluk hissi vardı. Sanki sakin ama güçlü bir hava akımına kapılmıştı. Yükselme hissi azalıp gözkapaklarının gerisindeki aydınlık artınca Roland yaşadığına inanmaya başladı. Onu ikna eden şarkı sesi olmuştu. Ölülerin ruhlarının veya Đsa dininin rahiplerinin bazen tarif ettiği cennet meleklerinin değil, böceklerin sarkışıydı. Biraz cırcırböceklerine benzeyen ama kulağa daha tatlı gelen ses.

Eluria'da duyduğu ses.
Bu düşünce üzerine gözlerini açtı.
Roland'ın hâlâ hayatta olduğuna inancı bembeyaz bir güzellik içinde havada asılı olduğunu görünce bir an için sarsıldı. Đlk düşüncesi gökyüzünde, tül gibi bulutlar arasında uçuyor olduğuydu. Böceklerin şarkısını hâlâ duyuyordu. Çan seslerini de duyabiliyordu.
Başını çevirmeye çalıştı ve bir çeşit koşum takımı içinde sallandı. Gıcırdadığını duyabiliyordu. Böceklerin, Gilead'da, evinde cırcırböceklerinin günbatımmdaki ötüşlerine benzeyen şarkısı bir an için kesildi ve ritmi bozuldu. Bu sırada Roland sırtında bir ağacın dallan gibi dalga dalga yayılan keskin bir acı hissetti. Acının kaynağı olan dalların ne olduğunu bilmiyordu ama ağacın gövdesinin omurgası olduğu barizdi. Bir bacağının alt kısmında çok daha şiddetli bir acı hissetti, aklı karışmıştı, hangi bacağı olduğunu anlayamıyordu. Çivili sopayla vurdukları yer, diye düşündü. Başında yakıcı bir sancı vardı. Kafatası kötü bir şekilde çatlamış bir yumurta gibiydi. Acıyla haykırdı. Boğazından yükselen ve karga sesine benzer gıcırtılı sesin kendisine ait olduğuna inanmakta zorlandı. Haç-köpeğin havlayışını da duyar gibi olmuştu ama bu mutlaka hayalinin bir oyunu olmalıydı.
Ölüyor muyum? Tam sona varırken mi uyandım?
Bir el kaşını okşadı. Silahşor eli hissediyor ama göremiyordu, parmaklar teninde dolaşıyor, sertleşmiş kaslarını ovarak düğümleri açıyordu. Sıcak bir günde içilen buzlu su gibi ferahlatıcıydı. Gözkapakları inmeye başladı ve o anda aklına korkunç bir fikir geldi: ya bu el yeşilse ve sahibinin göğüsleri lime lime olmuş yeleğinin altından sarkıyorsa?
Ya öyleyse? Ne yapabilirsin ki?
"Şşş, sakin ol, adam," dedi genç bir kadın sesi... bir kız da olabilirdi. Roland'ın aklına ilk gelen Mejis'teki kız, Susan oldu.
"Nerede... nerede..."
"Kıpırdama. Henüz çok erken."
Sırtındaki acı hafiflemişti ama bir ağacın dalları hissi hâlâ oradaydı; teni hafif rüzgârda sallanan yapraklar gibi dalgalanıyordu. Bu nasıl olabiliyordu?
Bu soruyu bir kenara bıraktı, bütün soruları bir kenara bıraktı ve tüm dikkatini kaşım okşayan serin ele yöneltti.
"Uyu, güzel adam, Tanrı'nın şefkati üzerine olsun. Yaralısın. Kıpırdama. Đyileşeceksin." Köpek havlamayı kesmişti (belki köpek yakınlarda bile değildi) ve Roland o alçak gıcırtıyı tekrar fark etti. Atların koşum takımlarını veya düşünmekten hoşlanmadığı bir şeyi...
(asma ipi)
...hatırlatıyordu. Şimdi baldırlarının altında, kalçasında ve belki... evet... omuzlarındaki basıncı hissetmeye başlamıştı.
Bir yatakta değilim. Sanırım bir yatağım üzerindeyim. Olabilir mi?
Bir çeşit askıda olduğunu tahmin ediyordu. Küçük bir çocukken bir adamın at hekiminin büyük salonun arkasındaki odasında bu şekilde yatmış olduğunu hatırlar gibiydi. Bütün vücudu yatakta yatabilmesini engelleyecek kadar kötü yanmış bir seyis yamağıydı. Adam ölmüştü ama hemen değil; acı dolu feryatları iki gece boyunca Gathering Fields'ın tatlı yaz havasını sarmıştı.
Ben de yandım mı yani? Bir askıda sallanan bir kül yığını mıyım?
Serin parmaklar kaşlarının arasına bastırarak oluşmaya yüz tutan derin çizgiyi yok etti. Ve elin sahibi düşüncelerin okumuş gibi hünerli parmaklarının uçlarıyla aklındakileri adeta çekip aldı. "Tanrı'nın izniyle iyi olacaksın," dedi elin sahibi. "Ama zaman, Tanrı'ya aittir, sana değil." Hayır, derdi Roland yapabilseydi. Zaman, Kuleye ait.
Sonra yükseldiği gibi usulca okşayan rahatlatıcı elden, böceklerin şarkılarından ve çan seslerinden uzaklaşarak tekrar karanlığa gömüldü. Belki uyku, belki bir tür bilinç kaybıydı ama önceki kadar derin değildi. Bir an kızın sesini tekrar duyduğunu sandı ama emin olamadı çünkü sesi bu kez öfke ya da korku veya her ikisiyle birden yükselmişti. "Hayır!" diye haykırdı. "Onu üzerinden çıkaramazsın, biliyorsun! Git ve artık bu konuyu kapat!"
Roland tekrar kendine geldiğinde hâlâ güçsüzdü ama aklı biraz daha başındaydı. Gözlerini açtığında gördüğü bir bulutun içi değildi ama aklında yine aynı düşünce, -beyaz güzellik- belirdi. Bazı açılardan Roland'ın hayatında gördüğü en güzel yerdi... bunun bir sebebi hâlâ hayatta olmasıydı ama en büyük sebep çok ferah ve huzur dolu bir yer olmasıydı.
Çok büyük bir odaydı; yüksek ve uzundu. Roland büyüklüğünü kestirebilmek için sonunda başını çevirebildiğinde -çok, çok dikkatli bir şekilde- bir uçtan diğerine uzunluğunun en az yüz metre olduğunu gördü. Dardı ama yüksekliği muhteşem bir ferahlık hissi veriyordu.
Ne alışkın olduğu gibi duvarlar ne de tavan vardı. Çok büyük bir çadırdaymış gibiydi. Üzerinde güneş ışıkları,

dalgalanan ince, beyaz, ipten kumaşa çarparak yayılıyor, ilk uyandığında onları bulut sanmasına sebep bir etki oluşturuyordu. Bu ipek kubbenin altındaki oda alacakaranlık griydi. Đpek duvarlar hafif esinti karşısındaki yelkenler gibi dalgalanıyordu. Her duvarın önünde, üzerine küçük çanlar dizilmiş yay şeklinde ipler sarkıyordu. Bu ipler kumaşa dayanıyordu ve her dalgalanmada bunlar, rüzgâr zilleri gibi ötüyordu.
Uzun odanın ortasında odayı ikiye bölen bir koridor vardı. Her iki yanda bembeyaz çarşaflar serilmiş tertemiz yataklar diziliydi. Koridorun karşı tarafında hepsi de boş olan yaklaşık kırk yatak vardı. Roland'ın tarafında da aynı sayıdaydılar ama bu taraftaki yatakların ikisi doluydu. Biri Roland'ın hemen sağındakiydi. Üzerinde yatan...
O çocuk. Yalağın içinde yatan.
Bu düşünceyle Roland'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu ve kötü, batıl bir hisle irkildi. Uyuyan çocuğa daha dikkatli baktı.
Olamaz. Hâlâ tam anlamıyla kendine gelemedin, bu o çocuk olamaz.
Dikkatli bakmak, ilk kanısını değiştirmemişti. Kesinlikle yalaktaki çocuğa benziyordu ve hasta görünüyordu (yoksa böyle bir yerde ne işi vardı?) ama yaşıyordu; Roland, göğsünün yavaşça yükselip alçaldığını, yatağın kenarından sarkan parmaklarının arada sırada seğirdiğini görebiliyordu.
Yalaktaki çocuğa kesin bir kanıya varacak kadar dikkatli bakmamıştın ve o yalağın içinde geçirdiği birkaç günden sonra çocuğun kendi annesi bile kesin bir şey söyleyemez.
Ama bir annesi olan Roland öyle olmadığını biliyordu. Çocuğun boynundaki altın madalyonu gördüğünü de biliyordu. Yeşil yaratıkların saldırısından hemen önce madalyonu bu çocuğun cesedinin boynundan çıkarıp cebine koymuştu. Şimdiyse biri, muhtemelen buranın James adındaki bu genci büyülü bir yöntemle hayata döndüren sahipleri, madalyonu Roland'ın cebinden alarak tekrar boynuna takmıştı. Acaba bunu o nefis serin elleri olan kız mı yapmıştı? Roland'ın bir ölüden çalabilecek bir mezar hırsızı olduğunu düşünmüş müydü? Bu düşünce hoşuna gitmedi. Hatta bu düşünce onu yalakta ölü yatan genç kovboyun şişmiş cesedinin bir şekilde tekrar canlandırılmış olması fikrinden daha çok rahatsız etti. Koridorun kendi tarafındaki yataklardan birinde bu tuhaf revirin üçüncü sakini yatıyordu. Roland Deschain ve uyuyan çocukla bu üçüncü hasta arasında yaklaşık bir düzine boş yatak vardı. Adamın yaşı, çocuğu yaşının dört, silahşorunsa iki katı kadar görünüyordu. Grisi siyahından fazla olan uzun bir sakalı vardı. Dağınık bir halde göğsünün üzerine yayılmıştı. Yüzü güneşten kararmıştı, çizgileri çok derindi ve gözlerinin altında torbalar vardı. Roland adamın sol yanağından burnunun üzerine doğru uzanan kalın çizginin bir yara izi olduğunu düşündü. Sakallı adam ya uyuyordu ya da bilinçsizdi, Roland horladığını duyabiliyordu, yatağından yaklaşık bir metre yukarıda yatıyordu. Onu havada tutan bir dizi karmaşık beyaz şerit, içerinin loşluğunda cansızca parlıyordu. Şeritler sekizler çizerek birbirlerinin içinden geçiyor, adamın vücudunu sarıyordu. Egzotik bir örümceğin ağına sarılmış bir böceğe benziyordu. Üzerinde beyaz, tül gibi ince bir hasta elbisesi vardı. Şeritlerden biri kalçasının altından geçiyor ve kasıklarını gri, puslu havaya sunar gibi kaldırıyordu. Roland daha aşağıda adamın koyu gölgeler halindeki bacaklarını görebiliyordu. Çok yaşlı ağaçların ölü dalları gibi kıvrılmışlardı. Roland kaç ayrı yerden kırılmış olabileceklerini düşünmek bile istemiyordu. Ve adamın bacakları kıpırdıyor gibiydi. Sakallı adamın bilinci yerinde değilken bu nasıl olabiliyordu? Belki bir ışık oyunuydu veya gölgeler... belki adamın üzerindeki ince elbise hafif esintiyle dalgalanıyordu veya... Roland giderek hızlanan kalp atışlarını kontrol etmeye çalışarak yukarıda dalgalanan ipek kumaşa baktı. Az önce gördüklerinin sebebi rüzgâr, gölge oyunu veya başka bir şey değildi. Adamın bacakları her nasılsa hareket etmeden kıpırdıyordu... Roland, kendi sırtı için de aynı şeyin söz konusu olduğunu tahmin ediyordu. Böyle bir olaya neyin sebep olabileceğini bilmiyordu ve öğrenmek de istemiyordu. En azından şimdilik. "Hazır değilim," diye fısıldadı. Dudakları kupkuruydu. Tekrar uykuya dalma isteğiyle gözlerini kapadı. Sakallı adamın eğri büğrü bacaklarının kendi durumuna bir işaret olduğunu düşünmek istemiyordu. Ama her an hazırlıklı olsan iyi olur.
Ne zaman biraz gevşese, bir işi baştan savma yapmaya kalksa veya otelden kurtulmanın kolay yolunu seçse bu ses ortaya çıkıyordu. Eski öğretmeni Colt'un sesiydi. Çocukken sopasından korktukları adam. Ama sopasından daha çok çekindikleri bir şey vardı: Colt'un sivri dili.
Zayıf olduklarında onlarla alay eder, şikâyet ettiklerinde veya mızmızlandıklarında onlara hor gören gözlerle bakardı.
Sen bir silahşor müsün, Roland? Öyleysen hazırlıklı olsan iyi olur.
Roland gözlerini tekrar açtı ve başını sol tarafına çevirdi. Çevirirken göğsünde bir şeyin yükseldiğini hissetti. Çok yavaş hareketlerle bir askının tuttuğu sağ elini havaya kaldırdı. Sırtında bir acı dalgası ve mırıltılar hissetti. Acının kötüleşmeyeceğini (dikkatli olduğu sürece) düşündüğü ana dek kıpırdamadan durdu, sonra elini göğsüne kadar götürdü. Đyi dokunmuş bir kumaşa dokundu. Pamuklu. Çenesini göğsüne doğru çektiğinde üzerinde sakallı adamın giydiği hasta elbiselerinden birinin olduğunu gördü.
Elini yakasının içine soktuğunda parmakları ince bir zincire dokundu. Biraz daha aşağı indirdiğinde dikdörtgen şeklinde bir metal parçası hissetti. Ne olduğunu tahmin edebiliyordu ama emin olmalıydı. Sırtındaki kasları

zorlamamak için çok yavaş ve dikkatli davranarak metal parçasını yakasından dışarı çıkardı. Altın bir madalyon. Acıyı göze alarak madalyonu üzerini okuyabileceği yüksekliğe kaldırdı.
James Ailesinin ve TANRI'nın sevgisiyle.
Roland madalyonu tekrar yakasından içeri soktu ve yanındaki yatakta uyuyan çocuğa baktı, çocuk havada değil, yatağın üzerindeydi. Çarşaf; vücudunun kaburga kemiklerine kadar olan kısmını örtüyordu ve madalyonu eski hasta elbisesinin beyaz kumaşı üzerinde yatıyordu. Roland'ın boynundakinin aynısı. Sadece... Roland anladığını sanıyordu ve içi müthiş bir rahatlama hissiyle dolmuştu.
Tekrar sakallı adama baktı ve son derece garip bir şey gördü. Yaşlı adamın yanağından burnuna uzanan kalın yara izi yok olmuştu. Koyu izin olduğu yer şimdi iyileşmekte olan bir yaranın pembe, kırmızı rengindeydi... muhtemelen bir kesikti.
Koyu izi ben uydurmuş olmalıyım.
Hayır, silahşor, dedi Colt'un geri dönen sesi. Senin gibiler uydurabilecek şekilde yaratılmamıştır. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.
Hareket etmek Roland'ı yormuştu... belki de asıl yoran düşünmekti. Böceklerin şarkısı ve çan sesleri birleşip karşı konması güç bir ninni haline geliyordu. Gözlerini tekrar kapadı ve bu kez uykuya daldı.

III. BEŞ HEMŞĐRE. JENNA. ELURIA'NIN DOKTORLARI. MADALYON. SESSĐZLĐK SÖZÜ.

Roland tekrar uyandığında bir süre için hâlâ uyuduğunu sandı. Rüya görüyordu. Bir karabasan. Bir zamanlar Susan Delgado adında bir kadın tanımış ve ona âşık olmuştu. O dönemde Rhea adında bir cadıyı da tanımıştı. Roland'ın Orta-Dünya'da karşılaştığı ilk gerçek cadıydı. Roland'ın da rolü olmasına rağmen Susan'ın ölümüne bu cadı sebep olmuştu. Gözlerini açtığında karşısında beş ayrı Rhea görünce düşündü: Eski günleri hatırlamanın sonucu bu. Susan'ı çağırırken Cöos'lu Rhea'yı da çağırdım. Rhea 'yi ve kız kardeşlerini.
Karşısındaki beş kadın da duvarlar ve tavan gibi baştan aşağı beyazlar içindeydi. Yaşlı kocakarı suratları, rahibelerinkilere benzeyen beyaz örtülerle çevrelenmişti. Örtünün beyazlığıyla kıyaslandığında tenleri çorak topraklar gibi gri ve yol yoldu. Saçlarını (eğer saçları varsa) örten ipek bandın üzerine hareket ettiklerinde veya konuştuklarında çalan muska gibi bir dizi çan iliştirilmişti. Boyunlarına kadar uzanan kar beyazı giysilerinin göğsüne kan kırmızısı birer gül işlenmişti... Kara Kule'nin gülü (sembolü). Bunu gören Roland, rüya görmüyorum, diye düşündü. Bu kocakarılar gerçek.
"Uyandı!" diye bağırdı biri iğrenç, cilveli bir sesle.
"Oooo!"
"Ooooh!"
"Aaa!"
Kuşlar gibi telaşla hareket etmeye başladılar. Ortadaki bir adım öne çıktı ve o sırada suratları revirin ipek duvarları gibi donuk bir şekilde titrer gibi oldu. Yaşlı değillerdi aslında, belki orta yaştaydılar ama yaşlı değillerdi.
Evet, yaşlılar. Değiştiler.
Öne çıkanın boyu diğerlerinden uzundu. Uzun, biraz çıkıntılı kaşları vardı. Roland'a doğru eğildi ve alnında dizili olan çanlar çıngırdadı. Bu ses her nedense Roland'ın kendini hasta gibi ve az öncekinden daha güçsüz hissetmesine sebep oldu. Kadının ela gözleri ona dikkatle bakıyordu. Belki biraz da açgözlülükle. Bir an için Roland'ın yanağına dokundu. Dokunduğu yer hissizleşti ve yanağına bir uyuşukluk yayılmaya başladı. Sonra aşağı doğru baktı ve yüzünde rahatsız edici bir ifade belirdi. Elini çekti.
"Uyandın, güzel adam. Kendine geldin. Çok iyi."
"Kimsiniz? Neredeyim?"
"Biz Eluria'nın Küçük Hemşireleri'yiz," dedi kadın. "Ben Hemşire Mary. Bunlar da Hemşire Louise, Hemşire Michela, Hemşire Coquina..."
"Ve Hemşire Tamra," dedi sonuncusu. "Yirmi birinde bir hatun." Kıkırdadı. Yüzü titredi ve bir an için asırlarca yaşamış gibi yaşlı göründü. Kanca burun, gri ten. Roland'ın aklına bir kez daha Rhea gelmişti. Roland'ı havada tutan şeritlerin etrafını sararak yaklaştılar. Roland geri çekilmeye çalışınca sırtında ve yaralı bacağında korkunç bir acı hissetti. Đnledi. Onu havada tutan kumaş parçaları gıcırdadı. "Oooooo!"
"Canı yandı!"
"Çok acıttı!"
"Canı çok yandı!"
Acısı onları büyülemiş gibi daha da yaklaştılar. Silahşor şimdi kokularını da alabiliyordu. Kuru, toprağımsı bir kokuydu. Hemşire Mary uzandı...
"Gidin buradan! Onu rahat bırakın! Size ne demiştim?"

Bu ses üzerine diğerleri irkilerek geriledi. Hemşire Mary fazla rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Ama göğsündeki madalyona son bir defa tersçe bakarak (Roland buna yemin edebilirdi) geri çekildi. Son uyandığında madalyonu yakasından içeri sokmuştu ama şimdi yine kumaşın üzerinde duruyordu. Altıncı bir hemşire Mary ve Tamra'yı kabaca iterek aralarında belirdi. Bu hemşire kızarmış yanakları, pürüzsüz cildi, iri gözleriyle gerçekten de yirmi bir yaşında olabilirmiş gibi görünüyordu. Beyaz giysisi bir rüya gibi dalgalanıyor, göğsüne işlenmiş gül, bir lanet gibi parlıyordu.
"Gidin! Rahat bırakın onu!"
"Oooo, hayatım!" diye bağırdı Hemşire Louise hem gülen, hem öfkeli bir sesle. "Đşte bebek Jenna da geldi. Yoksa bizim bebek ona âşık mı oldu?"
"Olmuş!" dedi Tamra gülerek. "Bebek kalbini kaptırmış!"
"Oh, hiç şüphe yok!" diye onayladı Hemşire Coquina da.
Mary yeni gelene döndü. Sımsıkı kapadığı dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. "Burada işin yok, arsız kız."
"Ben var diyorsam vardır," dedi Hemşire Jenna. Şimdi soğukkanlılığını geri kazanmış gibi görünüyordu. Örtüsünün altından kaçan asi bir tutam saç, bir virgül şeklinde alnına düşüyordu. "Şimdi gidin. Başka yerde dalga geçin."
"Bize emir verme," dedi Hemşire Mary. "Çünkü biz hiç dalga geçmeyiz. Bunu sen de biliyorsun, Hemşire Jenna."
Kızın yüz hatları hafifçe yumuşadı. Roland onun korktuğunu anladı ve onun için endişelendi. Kendisi için de.
"Gidin," diye tekrarladı genç kadın, "Daha zamanı gelmedi. Đlgilenmeniz gereken başka hasta yok mu?"
Hemşire Mary bir süre düşündü. Diğerleri onu izliyordu. Mary sonunda başını salladı ve Roland'a gülümsedi. Yüzü bir sıcak dalgasının ardından görünüyormuşçasına tekrar titreşir gibi oldu. Roland'ın ötesinde gördükleri (veya gördüğünü sandıkları) korkunç ve tetikteydi. "Hoşça güzel adam," dedi Roland'a. "Bizimle bir süre kalırsan seni iyileştireğiz."
Başka bir seçeneğim var mı? diye düşündü Roland.
Diğerleri güldü. Kuşlarınkine benzer kıkırdama sesleri yükseldi. Hemşire Michela ona bir öpücük gönderdi.
"Gelin hanımlar!" diye bağırdı Hemşire Mary. "Jenna'yı çok sevdiğimiz annesi hatırına onunla biraz yalnız bırakalım!" Ve diğerleri peşinde olduğu halde koridorda ilerlemeye başladı. Uçuşan etekleriyle kanat çırpan beş büyük kuşa benziyorlardı.
"Teşekkür ederim," dedi Roland serin elin sahibine bakarak... daha önce onu rahatlatmaya çalışanın Jenna olduğunu anlamıştı.
Genç kadın bunu doğrulamak istercesine Roland'ın elini tutup okşadı. "Sana zarar vermek istemiyorlar," dedi... ama Roland onun kendi sözlerine inanmadığını görebiliyordu. Roland da inanmamıştı. Başı dertteydi. Hem de büyük dertte.
"Burası nedir?"
"Bizim yerimiz," dedi kadın kısaca. "Eluria'nın Küçük Hemşireleri'nin evi. Đstersen manastır da diyebilirsin."
"Burası bir manastır değil," dedi Roland kadının arkasındaki boş yataklara bakarak. "Bir revir, öyle değil mi?"
"Bir hastane," dedi genç kadın. Hâlâ Roland'ın parmaklarını okşuyordu. "Biz doktorlara hizmet ederiz... onlar da bize." Roland, kadının alnına düşen perçemle büyülenmişti sanki, cesaret edip elini kaldırabilse ona dokunurdu. Sadece vereceği hissi bilmek için. O perçemi çok güzel buluyordu, çünkü onca beyazlık içinde tek koyuluk oydu. Beyaz, artık onun gözünde çekiciliğini kaybetmişti. "Biz hastanelerin rahibeleriyiz... ya da dünya ilerlemeden önce öyleydik."
"Đsa dininde misiniz?"
Genç kadın bir an için çok şaşırmış, hatta şok olmuş göründü, ardının neşeyle güldü. "Hayır!"
"Eğer siz hemşireyseniz doktorlar nerede?"
Genç kadın bir karar vermeye çalışıyormuş gibi dudağını ısırarak ona baktı. Roland, kadının tereddüdünün çok hoş olduğunu düşündü Susan Delgado'nun ölümünden beri ilk kez karşı cinsten birine bir kari gözüyle baktığını fark etti ki, aradan çok uzun bir zaman geçmişti. O günden beri bütün dünya değişmişti ve bu değişim iyiye doğru olmamıştı.
"Gerçekten bilmek istiyor musun?"
"Evet, elbette," dedi Roland biraz şaşırarak. Biraz da huzursuzlaşmıştı. Diğerlerinde olduğu gibi yüzünün titreşip değişmesini bekliyordu Beklediği olmadı. O rahatsız edici kuru toprak kokusu da yoktu. Bekle, diye uyardı kendini. Burada hiçbir şeye kolayca inanma. Hemen değil.
"Sanırım bilmelisin," dedi kadın sonunda bir iç çekişle. Alnındaki çanlar çıngırdadı, renkleri diğerlerinin alınlarındakinden koyuydu. Saçları gibi siyah değildi ama kamp ateşi üzerinde kalmışçasına isli gibiydi. Sesleri de çok daha tiz ve güçlüydü. "Çığlık atıp yanındaki yatakta yatan çocuğu uyandırmayacağına söz ver."
"Çocuk mu?"
"Çocuk. Söz veriyor musun?"

"Söz," dedi Roland. "Oldukça uzun bir süredir çığlık attığım yok, güzelim."
Bu söz üzerine genç kadının yanaklarının rengi daha da koyulaştı, Göğsündeki gülün renginden daha canlı, daha doğal bir tona bürünmüştü.
"Tam anlamıyla göremediğin bir şeye güzel deme."
"O halde örtünü geriye it."
Yüzünü çok iyi görebiliyordu ama asıl görmek istediği, saçlarıydı. Neredeyse bunun için bir açlık duyuyordu. Tüm bu beyazlık içinde hayal gibi bir siyah şelale. Elbette kuralları gereği kısacık kesilmiş de olabilirdi, ama Roland nedense öyle olduğunu sanmıyordu.
"Hayır, buna izin yok."
"Kim yasaklıyor?"
"Başhemşire."
"Mary mi?"
"Evet, o." Biraz uzaklaştıktan sonra durup omzunun üzerinden Roland'a baktı. Onun yaşında, bu kadar güzel bir başka kadın olsa bu bakış cilveli olabilirdi. Ama onun bakışları çok ciddiydi.
"Sözünü unutma."
"Tamam, çığlık atmak yok."
Etekleri uçuşarak sakallı adamın yanına gitti. Đçerisinin loşluğunda geçtiği boş yatakların üzerine sadece belli belirsiz bir gölge düşüyordu. Adamın yanına geldiğinde (Roland adamın uyumadığını, baygın yattığını düşündü) tekrar Roland'a baktı. Silahşor başını salladı.
Hemşire Jenna, Roland'ın daha iyi görebilmesi için havada asılı duran adamın yatağının karşı tarafına geçti. Ellerini hafifçe adamın göğsünün sol tarafına koydu, üzerine eğildi... ve kesin bir olumsuzluk belirtircesine başını iki yana salladı. Alnındaki minik çanlar tiz bir ses çıkardı ve Roland sırtında yine o acıyla karışık dalgalanmayı hissetti. Sanki farkında olmadan veya bir rüyada ürpermiş gibiydi.
Daha sonra olanlar neredeyse gerçekten çığlık atmasına sebep olacaktı; engellemek için dudaklarını ısırması gerekti. Baygın adamın bacakları yine hareket etmeden kıpırdıyormuş gibi göründü... bunun sebebi, bacaklarının üzerindekilerin kıpırdıyor olmasıydı. Adamın tüylü bacakları, bilekleri ve ayakları hasta elbisesinin altından görünüyordu. Üzerleri dalga dalga ilerleyen siyah böceklerle kaplıydı. Düzenli yürüyüş sırasında marş söyleyen bir ordu gibi şarkı söylüyorlardı.
Roland adamın yanağından burnuna doğru uzanan siyah yara izini hatırladı, sonradan yok olan izi. Onlar da bu böceklerdi. Ve onun üzerinde de böcekler vardı. Bu yüzden ürpermediği halde ürperiyordu. Sırımdaydılar. Onun vücudunda semiriyorlardı.
Hayır, çığlık atmamak hiç de sandığı gibi kolay olmuyordu.
Böcekler, bir setin üzerinden bir yüzme havuzuna atlıyormuş gibi havada asılı duran adamın ayak parmaklarının ucundan dalga dalga yatağa atlıyorlardı. Parlak beyaz çarşaf üzerinde çabucak bir sıraya giriyorlar Ve yaklaşık otuz santim eninde bir tabur oluşturarak yere iniyorlardı. Roland onları iyi göremiyordu, hem mesafe uzaktı, hem de içerisi yeterince aydınlık değildi, ama böceklerin büyüklüğünün karıncaların iki katı kendi memleketindeki çiçek tarhlarının üzerinde oburca uçan şişman balarılarından da biraz küçük olduğunu kestirebiliyordu.
Şarkılarını söyleyerek uzaklaşıyorlardı.
Sakallı adam şarkı söylemiyordu. Eğri büğrü bacaklarını kaplayan böceklerin sayısı azaldıkça ürpererek inliyordu. Genç kadın elini adamın alnına koyarak onu rahatlatmaya çalıştı. Roland hâlâ az önce tanık olduklarının etkisinde olmasına rağmen bu sahne karşısında hafif bir kıskançlık duydu. Gördüklerinde o kadar korkunç olan neydi? Gilead'da da çeşitli rahatsızlıkların tedavisi için sülüklerin kullanıldığı olurdu, çoğunlukla beyin, koltukaltları ve kasıklardaki şişmeler için. Đş beyine geldiğinde ne kadar çirkin olurlarsa olsunlar sülükler, bir sonraki aşama olan kafatasını delme için daha çok tercih ediliyorlardı. Yine de bu böceklerde insanı tiksindiren bir şey vardı, belki bunun sebebi onları iyi göremiyor oluşuydu. Bir de orada çaresizce asılı dururken tüm sırtını kaplamış olduklarını hayalinde canlandırınca kendini daha kötü hissetti. Ama sırtındakiler şarkı söylemiyordu. Neden? Beslendikleri için miydi? Uyuyorlar mıydı? Her ikisi de olabilir miydi?
Sakallı adamın iniltisi azaldı. Böcekler sakince dalgalanan ipek duvarlardan birine doğru uzaklaştılar. Gölgeler arasında gözden kayboldular.
Jenna tekrar Roland'ın yanına yaklaştı. Gözlerinde endişeli bir bakış vardı. "Đyi dayandın. Neler hissettiğini yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum."
"Doktorlar," dedi Roland.
"Evet. Güçleri müthiş, ama..." Sesini alçaktı. "Sanırım bu adam için yapabilecekleri sınırlı. Bacakları biraz daha iyi, yüzündeki yaralar da iyileşti ama bazı yaraları doktorların ulaşamayacağı yerlerde." Yaraların yerini

göstermek için elini karnına götürdü.
"Ya benim durumum?" diye sordu Roland.
"Yeşil yaratıkların elindeydin," dedi genç kadın. "Onları çok kızdırmış olmalısın yoksa vakit geçirmeden seni öldürürlerdi. Öldürmek yerine seni bağlayıp sürüklemişler. Tamra, Michela ve Louise şifalı ot toplamaya çıktıklarında yeşil yaratıkların seni sürüklediklerini görmüşler ve onları durdurmuşlar. Ama..." "Yaratıklar size her zaman itaat eder mi, Hemşire Jenna?"
Genç kadın gülümsedi, belki Roland'ın ismini hatırlaması hoşuna gitmişti. "Her zaman değil ama çoğunlukla evet. Bu kez söyleneni yapmışlar, aksi halde ruhunu teslim etmiş olurdun."
"Sanırım öyle."
"Sırtının derisinin neredeyse tamamı yüzülmüştü, belinden ensene kadar olan her yer kıpkırmızıydı. Đzlerini daima taşıyacaksın ama doktorlar tedavinde büyük ilerleme gösterdiler. Şarkıları da rahatsız etmiyor, değil mi?"
"Öyle," dedi Roland ama o siyah böceklerin tüm sırtını kaplamış, etine tünemiş olduklarını düşününce kendini kötü hissediyordu. "Sana bir teşekkür borçluyum. Yapabileceğim herhangi bir şey..." "O halde bana adını söyle."
"Ben Gilead'lı Roland. Silahşorum. Tabancalarım vardı, Hemşire Jenna. Onları gördün mü?" "Hiç ateşleyici görmedim," dedi genç kadın ama gözlerini kaçırmıştı. Yanakları tekrar kızardı. Đyi ve ilgili bir hemşire olabilirdi ama doğrusu çok kötü bir yalancıydı. Roland buna memnun olmuştu. Usta yalancılardan etrafta çok vardı. Diğer yandan dürüstlük, nadir rastlanan bir erdemdi.
Yalanını şimdilik gözardı et, dedi kendi kendine. Muhtemelen korktuğu için yalan söylüyor. "Jenna!" Ses, revirin karanlık ucundaki gölgeler arasından geldi -bu gölgeler o gün silahşora her zamankinden uzun görünüyordu- ve Hemşire Jenna suçlulukla irkildi. "Yeter artık, buraya gel! Yirmi adamı eğlendirmeye yetecek kadar konuştun! Bırak da uyusun!"
"Tamam!" diye seslendi ve Roland'a döndü. "Sana doktorları gösterdiğimi bilmesinler."
"Söylemeyeceğime güvenebilirsin, Jenna."
Genç kadın yine dudağını ısırarak duraksadı, sonra aniden başındaki örtüyü geri itti. Örtü, çanların hafif sesi eşliğinde ensesine düştü. Tutsaklıktan kurtulan saçları gölgeler gibi yanaklarının üzerine döküldü. "Güzel miyim? Güzel miyim? Bana doğruyu söyle Gilead'lı Roland. Ama iltifat istemiyorum. Çünkü iltifatın ömrü, ancak bir mumun ömrü kadardır"
"Bir yaz gecesi kadar güzelsin."
Roland'ın yüzünde gördükleri genç kadını sözlerinden daha çok mutlu etmiş gibiydi, yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Örtüyü tekrar başına çekerek telaşlı hareketlerle saçlarını içine itti. "Đyi biri miyim?"
"Hem de çok iyi," dedi Roland. Sonra elini temkinli bir şekilde uzatarak kaşını işaret etti. "Bir perçem dışarda kaldı... orada."
"Evet, onu bir türlü zapt edemiyorum." Yüzünü komik bir şekilde buruşturarak perçemi, örtünün altına itti. Roland onu gül yapraklarını andıran yanaklarından... ve dudaklarından öpmeyi bir an için çok istedi.
"Şimdi hepsi yerli yerinde," dedi.
"Jenna!" Ses bu sefer çok daha sabırsızdı. "Meditasyonlar!"
"Geliyorum!" diye seslenen genç kadın bol eteğini topladı ve gitmeye hazırlandı. Sonra tekrar Roland'a döndü. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. "Bir şey daha var," dedi fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. Etrafı kısaca kolaçan etti. "Taktığın altın madalyon, onu takıyorsun çünkü sana ait. Anlıyorsun... değil mi, James?"
"Evet," dedi Roland. Yanındaki yatağa döndü. "Bu da benim kardeşim."
"Eğer sorarlarsa, evet. Başka türlüsünü söylersen Jenna'nın başını büyük derde sokarsın." Roland nasıl bir dert olduğunu sormadı, zaten genç kadın gitmişti. Tek eliyle eteğini tutarak boş yatakların arasından uçarcasına ilerliyordu. Gül yapraklan yanaklarını terk etmiş, şimdi kül rengine dönüşmüşlerdi Roland diğerlerinin yüzündeki açgözlü ifadeyi, etrafında giderek daralan bir çember oluşturmalarını... ve yüzlerinin titreşmesini hatırladı.
Altı kadın. Beşi yaşlı, biri genç.
Şarkı söyleyen ve çan sesleri üzerine yerde sürünerek uzaklaşan doktorlar.
Yaklaşık yüz yataklı, ipek tavanlı, ipek duvarlı alışılmadık bir hastane koğuşu.
ve dolu üç yatak.
Roland, Jenna'nın ölü çocuğun madalyonunu neden cebinden çıkarıp boynuna taktığını bilmiyordu ama içinde, bu yaptığını öğrendikleri takdirde Eluria'nın Küçük Hemşireleri'nin genç kadını öldüreceklerine dair bir his vardı.
Gözlerini kapattı ve doktor böceklerin yumuşak şarkısı onu bir kez daha uykuya uğurladı.

IV. BĐR KÂSE ÇORBA. YAN YATAKTAKĐ ÇOCUK. GECE-HEMŞĐRELERĐ.

Roland rüyasında çok iri bir böceğin (belki bir doktor böcek) başının etrafında uçtuğunu ve durmaksızın burnuna çarptığını gördü, acı vermekten çok rahatsız edici olan darbelerdi. Böceğe vurmaya çalışıyordu ama normal şartlar altında inanılmayacak kadar hızlı olan elleri, sürekli denemesine rağmen böceğe vurmakta başarısız kalıyordu. Her ıska geçişinde böcek kıkırdıyordu.

Yavaşım çünkü hastayım, diye düşündü.

Hayır, pusuya düşürüldüm. Yeşil yaratıklar tarafından yerde sürüklendim, Eluria'nın Küçük Hemşireleri tarafından kurtarıldım.

Roland'ın gözlerinin önünde aniden çok net bir görüntü canlandı; devrilmiş arabanın gölgesinin ardından iri bir yaratığın gölgesi beliriyor-du. Sesini aynı canlılıkta duydu; neşe dolu bir, "Böö!" sesiydi. Sıçrayarak uyandı ve yarattığı sarsıntıyla onu havada asılı tutan şeritler gıcırdadı. Yanında ayakta durmuş, elindeki tahta kaşıkla kıkırdayarak Roland'ın burnuna küçük darbeler vuran kadın bu ani hareket karşısında kırarak geriledi ve diğer elindeki kâse parmaklarının arasından kaydı.

Roland'ın elleri her zamanki hızlarıyla, şimşek gibi uzandı, böceği yakalamasına engel olan sinir bozucu yavaşlığı sadece rüyasının bir parçasıydı. Đçindekilerin dökülmesine fırsat vermeden kâseyi yakaladı. Rari - Hemşire Coquina- ona hayretle baktı.

Ani hareket sonucu sırtını ve bacağını bir acı dalgası sardı ama daha öncekiler kadar keskin değildi ve derisi üzerinde kıpırtılar hissetmiyordu. Belki "doktorlar" sadece uyuyordu ama içinden bir ses gittiklerini söylüyordu.

Coquina'nın onu rahatsız etmek için kullandığı kaşığı almak için elini uzattı (bu kadınlardan birinin yaralı ve uyuyan bir adama böyle davranabildiğini görmek doğrusu onu pek şaşırtmamıştı; yapan Jenna olsa şaşırırdı). Kadın kaşığı uzattı. Gözleri hâlâ iri iriydi.

"Ne kadar hızlısın!" dedi. "Bir sihir numarası gibiydi. Üstelik daha tam anlamıyla uyanmamıştın bile." "Bunu unutmasan iyi olur," dedi Roland ve çorbayı tattı. Đçinde küçük tavuk parçacıkları yüzüyordu. Başka zaman olsa tadının yavan olduğunu düşünürdü ama şimdi nefis geliyordu. Açgözlülükle yemeye başladı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Đçerisi artık iyice kararmıştı. Đpek tavan ve duvarlar üzerine günbatımını işaret eden turuncu gölgeler düşmüştü. Bu ışıkta Coquina oldukça genç ve güzel görünüyordu... ama Roland bu güzelliğin büyülü bir makyajdan ibaret olduğundan emindi.

"Özel bir şey söylemeye çalışmıyorum." Roland yemesini yavaşlattığı için kaşığı bıraktı ve kâseyi dudaklarına doğru yükseltti. Çorbayı dört büyük yudumda bitirdi. "Bana nazik davrandınız..."

"Evet, öyleydik!" dedi kadın.

"...ve umarım bu nezaketinizin altında gizli bir amaç yoktur. Eğer varsa, hemşire, hızlı olduğumu aklınızdan çıkarmayın. Şahsen her zaman çok nazik davrandığımı söyleyemem."

Kadın hiç cevap vermedi, Roland'ın uzattığı kâseyi sessizce aldı. Parmaklarının birbirine dokunmasını istemiyormuş gibi dikkatli davranmıştı. Bakışları kumaşın altındaki madalyona kaydı. Roland daha fazla konuşmadı. Kadına silahsız, yarı çıplak, sırtı henüz vücudunun ağırlığını kaldırması için havada asılı durmak zorunda kalan biri olduğunu hatırlatacaktı.

Önceki sözlerinin etkisini azaltmak istemiyordu.

"Hemşire Jenna nerede?" diye sordu.

"HQOOO," dedi Hemşire Coquina kaşlarını kaldırarak. "Ondan hoşlanıyoruz; değil mi? Kalbimiz onun için çarpıyor..." Elini göğsündeki güle götürdü ve kuş kanadı gibi hareket ettirdi.

"Pek sayılmaz, pek sayılmaz," dedi Roland. "Ama bana iyi davranmıştı. Bazıları gibi kaşıkla benimle dalga geçeceğinden şüpheliyim."

Hemşire Coquina'nin gülümsemesi soldu. Hem öfkeli, hem endişeli görünüyordu. "Daha sonra gelecek olursa Mary'ye bu konudan söz etme. Başımı derde sokabilirsin."

"Neden umursayayım?"

"Jenna'nın başını derde sokarak başımı derde sokan kişiden intikam alabilirim," dedi Hemşire Coquina. "Zaten halihazırda başhemşirenin kara listesinde. Mary, Jenna'nın senin hakkında ona söylediklerine aldırmıyor... Jenna'nın Kara Çanlar ile aramıza dönmesi de hiç hoşuna gitmiyor."

Bu son sözleri söyler söylemez çok fazla şey anlattığını anlayan Hemşire Coquina eliyle ağzını kapattı. Kadının söyledikleri Roland'ın merakını uyandırmıştı ama bunu belli etmek istemedi. "Hemşire Mary'ye Jenna hakkında bir şey söylemezsen ben de çenemi kapalı tutarım."

Coquina rahatlamış görünüyordu. "Anlaştık." Sır verircesine öne eğildi- "Düşünceli Ev'de. Başhemşire kötü davrandığımızı düşündüğü zamanlarda bizi meditasyon yapmamız için tepedeki bu mağaraya gönderir. Mary çıkmasına izin verene dek orada kalıp yanlış davranışları üzerinde düşünmesi gerekiyor." Duraksadı. Sonra aniden, "Yanındaki yatakta yatan kim?" diye sordu. "Biliyor musun?"

Roland başını çevirdiğinde gencin uyanmış, onları dinlediğini gördü, gözlerinin rengi Jenna'nınkiler gibi

simsiyahtı.
"Bilmek mi?" dedi Roland, alaycı olduğunu umduğu bir sesle. "Kendi kardeşimi tanımayacak değilim ya!" Genç;
"Öyle mi? Ama kardeş olmanız için sen çok yaşlısın, oysa çok
Karanlığın içinden bir başka hemşire daha çıktı: kendine yirmi birli, diyen Hemşire Tamra'ydı. Roland'ın yatağının yanına geldiğinde yüzü yaşlı, çok çirkindi. Sonra suratı titreşti ve birdenbire otuz yaşında bir kadın gibi görünmeye başladı. Gözleri hariç. Gözlerinin akları sararmış, gözpınarları yapışkan, bakışları dikkatliydi.
"O en küçüğümüz, bense en büyüğüm," dedi Roland. "Aramızda yirmi yaş ve yedi kardeş var." "Ne hoş! Eğer kardeşinse ismini de biliyorsun demektir, değil mi? Hem de çok iyi biliyorsundur." Silahşor bocalayacaktı ki genç adam, "John Norman gibi basit bir ismi unuttuğunu mu sanıyorlar," dedi. "Buna ne demeli, Jimmy?"
Coquina ve Tamra, Roland'ın yanındaki yatakta yatan gence açık bir öfkeyle baktılar. Ama mat olmuşlardı. En azından bir süre için.
"Onu pisliğinizle beslemişsiniz," dedi madalyonunun üzerinde John, ailesinin ve Tanrı'nın sevgisiyle, yazdığına hiç şüphe olmayan çocuk. "Bizi biraz rahat bırakın da gevezelik edelim."
"Eh!" diye surat astı Hemşire Coquina. "Doğrusu minnet göstermekte hastalarımızın üzerine yok!"
"Bana verilenler için minnettarım," dedi Norman gözlerini kaçırmadan bakarak. "Ama yeşil yaratıkların aldıkları için minnet gösteremem."
Tamra burnundan seslice soluyarak Roland'ın yüzüne doğru hafif bir esinti oluşturacak çabuklukla eteğini savurdu ve uzaklaştı. Coquina biraz daha kaldı.
"Đyi davranırsan belki benden daha çok hoşlandığın biri mağaradan bir hafta sonra değil, yarın sabah çıkabilir."
Sonra cevap beklemeden Hemşire Tamra'yı takip etti.
Roland ve John Norman ikisi de gidene dek bekledi. Sonra Norman Roland'a döndü ve alçak sesle, "Kardeşim," dedi. "Öldü mü?"
Roland başını salladı. "Ailesinden birine rastlamak umuduyla madalyonunu almıştım. Onu almak senin hakkın. Kaybın için çok üzgünüm."
"Teşekkür ederim." John Norman'ın alt dudağı titredi, sonra yüzünde çetin bir ifade belirdi. "Bu yaşlı kocakarılar kesin bir şey söylemediler ama yeşil adamların onu öldürdüğünü tahmin ediyordum. Çok kişiyi öldürdüler, bir o kadarını da yaraladılar."
"Belki hemşireler gerçekten tam olarak bilmiyordu."
"Biliyorlardı. Bundan şüphen olmasın. Fazla bir şey söylemiyorlar ama bildikleri çok fazla. Aralarında tek farklı olan Jenna. Yaşlı kadın 'arkadaşın' derken kastettiği oydu, değil mi?"
Roland başını salladı. "Ve Kara Çanlar hakkında bir şey söyledi. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek isterdim."
"Jenna çok özel biri. Bir prensese benziyor - yeri, damarındaki kanla belirlenmiş ve reddedilemez olan bir prenses- diğer hemşirelerden farklı. Burada yatıp uyuyor numarası yapıyorum, böylesi bence daha güvenli ve konuşmalarını dinliyorum. Jenna aralarına son zamanlarda katılmış ve o Kara Çanlar'ın özel bir anlamı varmış... ama dizginler hâlâ Mary'nin elinde. Sanırım Kara Çanlar sadece sembolik bir anlam taşıyor, baronlarda babadan oğla geçen yüzükler gibi. Jimmy'nin madalyonunu boynuna o mu taktı?" "Evet."
"Ne olursa olsun madalyonu sakın çıkarma." Yüzünde gergin, sert bir ifade vardı. "Altın oluşundan mı yoksa üzerinde Tanrı yazdığı için mi bilmiyorum ama yaklaşmak istemiyorlar. Sanırım hâlâ burada oluşumu madalyona borçluyum." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Bunlar insan değil."
"Şey, belki biraz kaçıklar ve büyüyle ilgili olabilir ama..."
"Hayır!" Büyük bir gayret sarf ederek tek dirseği üzerinde yükseldi. Dürüstçe Roland'a baktı. "Onların cadı olduğunu sanıyorsun ama değiller. Onlar insan değil!"
"O halde ne?"
"Bilmiyorum."
"Sen buraya nasıl geldin, John?"
John Norman, kısık bir sesle bildiği kadarıyla başına gelenleri anlattı. O, kardeşi ve başka dört genç adam iyi atlara sahip, çabuk, gözü pek adamlardı ve Eluria'nın üç yüz yirmi kilometre kadar batısında bir kasaba olan Tejuas'a mal götürmekte olan -tohumlar, gıda maddeleri, acele posta ve sipariş verilmiş dört gelin- yedi arabalık bir kervanı korumak için tutulmuşlardı. Đkiye bölünmüşlerdi ve bir grup kervanın önünü yürürken diğer grup arkayı gözetiyordu. Đki kardeş aynı grupta olmuyorlardı, çünkü bir aradayken dövüşmeleri... şey... "Kardeş gibi oluyordu," dedi Roland.
John Norman acıyla kısaca gülümsedi. "Evet."

Yeşil yaratıklar, kervanı Eluria'da pusuya düşürdüğünde John'un dahil olduğu üçlü grup arkada, yük arabalarının yaklaşık üç kilometre gerisinde ilerliyordu.
"Oraya vardığında kaç araba gördün?" diye sordu Roland'a.
"Sadece bir tane. Ters dönmüştü."
"Kaç ceset vardı?"
"Sadece kardeşininki."
John Norman başını salladı. "Sanırım madalyon yüzünden onu geride bıraktılar."
"Yaratıklar mı?"
"Hemşireler. Yaratıklar ne altını, ne Tanrı'yı umursar. Ama bu sürtükler..." Koyu karanlığa baktı. Roland bedenini yine bir uyuşukluğun sardığını hissediyordu, ama çorbanın ilaçlı olduğunu daha sonra anlayacaktı.
"Diğer arabalar? Devrilmiş olmayanlara ne oldu?" diye sordu Roland.
"Yaratıklar mallarla birlikte onları da almıştır," dedi Norman. "Yaratıklar altını ve Tanrı'yı umursamaz; Hemşireler de malları. Onların beslendikleri yiyecek farklı, bu konuyu düşünmek bile istemiyorum. Đğrenç - tıpkı o böcekler gibi."

Diğer ikisiyle Eluria'ya vardıklarında çarpışma sona ermişti. Adamlar yere serilmişti. Bazıları ölmüştü ama çoğu hayattaydı. Götürülmekte olan gelinlerden ikisi yaşıyordu. Yürüyebilenler, yeşil yaratıklar tarafından bir araya toplanıyordu, John Norman melon şapkalı olanı ve yırtık kırmızı yelekli kadını da hatırlıyordu. Norman ve diğer ikisi yaratıklarla dövüşmeye çalışmıştı. Son gördüğü bir yandaşının midesinden okla vurulduğuydu, birisi arkadan başına darbe indirmiş ve sonra her yer karanlığa gömülmüştü. Roland, vuranın saldırmadan önce, "Böö!" diye bağırıp bağırmadığını merak etti ama sormadı. "Kendime geldiğimde buradaydım," dedi Norman. "Bazılarının –çoğunun- üzerinde o lanetli böceklerin olduğunu gördüm."
"Başkaları da mı vardı?" Roland boş yataklara baktı. Karanlıkta beyaz adacıklar gibi görünüyorlardı. "Kaç kişiydiler?"
"En az yirmi. Đyileştiler... böcekler onları iyileştirdi... sonra birer birer ortadan kayboldular. Uyuyordum ve uyandığımda biri eksilmiş oluyordu. Böyle böyle hepsi yok oldu. Sadece şu adam ve ben kaldık."
Ciddi bir ifadeyle Roland'a baktı.
"Ve şimdi bir de sen varsın."
"Norman," Roland'ın başı dönüyordu. "Ben..."
"Sanırım neyin olduğunu biliyorum," dedi Norman. Sesi çok uzaklardan... dünyanın diğer ucundan geliyor gibiydi. "Çorba yüzünden. Ama bir adamın yemek yemesi gerekir. Kadının da. Yani normal bir kadınsa. Bunlarda bir tuhaflık var. Hemşire Jenna bile normal değil. Đyi olması, normal olduğu anlamına gelmez." Sesi giderek uzaklaşıyordu. "Ve o da sonunda diğerleri gibi olacak. Bu sözümü unutma."
"Kıpırdayamıyorum." Bunu söylemek bile büyük bir çaba gerektirmişti.
"Hayır." Norman aniden güldü. Şok edici bir sesti. Roland'ın beynini saran siyah boşlukta yankılandı.
"Çorbaya koydukları sadece uyku ilacı değil; aynı zamanda hareketi engelleyen bir ilaç. Benim bir şeyim yok, birader... sence neden hâlâ buradayım?"
Norman'ın sesi şimdi aydan geliyor gibi uzaktı. "Đkimizin de bir daha güneşin toprak üzerindeki yansımasını göreceğimizi sanmıyorum," dedi genç adam.
Yanılıyorsun, demek istedi Roland ama başaramadı. Ayın yüzüne doğru yelken açtı ve oradaki boşlukta bütün sözcükleri kaybetti.
Ama bilincini hiç kaybetmedi. Belki de Hemşire Coquina'nin verdiği "ilacın" dozu yanlış hesaplanmıştı ya da belki ilacı daha önce hiçbir silahşor üzerinde denememişlerdi ve şu an tuhaf revirlerinde bir silahşorun yattığından bihaberdiler.
Elbette Hemşire Jenna hariç, o biliyordu.
Gece yarısında fısıltılar, kıkırdamalar ve çanların hafif sesi Roland'ın içinde bulunduğu karanlıktan geri getirdi. Uyumuyordu, baygın da değildi. Sadece garip, karanlık bir boşluktaydı. Etrafını şarkı söyleyen "doktor" böcekler sarmıştı. Şarkılarının ritmi öyle düzenliydi ki onları zorluk fark etmişti.
Roland gözlerini açtı. Karanlıkta yüzen hafif, solgun bir ışık gördü. Kıkırdamalar ve fısıltılar yaklaştı. Roland başını çevirmek istedi ama ilk anda yapamadı. Dinlendi ve tüm dikkatini küçük, mavi bir top üzerinde toplayarak tekrar denedi. Bu kez başını çevirebildi. Sadece birazcık, ama o kadarı da yeterliydi. Gelen, beş Küçük Hemşire'ydi, Mary, Louise, Tamra, Coquina, Michela. Ellerinde gümüş şamdanlar içinde taşıdıkları ince mumlarla karanlık revirin koridorunda ilerliyorlar, yaramazlık yapmaya hazırlanan bir grup çocuk gibi gülüyorlardı. Alınlarına dizilmiş minik çanlar belli belirsiz ötüyordu. Sakallı adamın yatağının etrafında toplandılar. Oluşturdukları çemberin ortasından yükselen mum ışığı, birkaç metre sonra koyu karanlığa boyun eğerek ipek tavana ulaşamadan yok oluyordu.
Hemşire Mary kısa bir konuşma yaptı. Roland sesini tanımış ama kelimeleri anlayamamıştı, ne adi, ne yüksek

lisandı, tamamen başka bir dildi. Bir cümle sıkça söylendi -can de lach, mi hem en tow- ama ne anlama geldiği hakkında Roland'ın hiçbir fikri yoktu.
Artık sadece çan seslerinin duyulabildiğini fark etti, böceklerin şarkısı kesilmişti.
"Ras me! On! On!" diye haykırdı Hemşire Mary sert, güçlü bir sesle. Mumlar söndü. Sakallı adamın yatağına doğru eğilen kadınların mum ışığında hafifçe parlayan örtüleri görünmez oldu ve bir kez daha zifiri karanlık çöktü.
Roland soğuk soğuk terleyerek bundan sonra olacakları bekledi. Ellerini ve ayaklarını oynatmayı denedi, yapamadı. Başını on beş derece kadar çevirebiliyordu, bunun haricinde tüm vücudu bir örümceğin özenle ağına sardığı bir böcek gibi felç olmuştu.
Karanlıkta öten çanlar... ve emme sesleri. Roland duyar duymaz bu sesi beklediğini anladı. Đçinde bir parçası Eluria'nın Küçük Hemşireleri'nin gerçekte ne olduğunu en baştan beri biliyordu.
Roland ellerini kaldırabilseydi bu sesleri duymamak için kulaklarını tıkardı. Ama tek yapabildiği, olduğu yerde yatıp onları dinlemek ve duracakları anı beklemekti.
Uzun bir süre boyunca -sonsuzluk gibi gelmişti- durmadılar. Kadınlar, bir yalaktan yarı sıvı yemlerini yiyen domuzlar gibi ağızlarını şapırdatarak emmeyi sürdürdüler. Bir keresinde fısıltılı kıkırdamalara yol açan bir geğirme sesi bile oldu. Kıkırdamalar Hemşire Mary'nin sertçe söylediği tek bir sözcükle kesilmişti. "Hais!" Bir keresinde de uzun, ıstırap dolu bir feryat duyuldu. Roland bu sesin sakallı adamdan geldiğinden emindi. Yaşlı adamın bu dünyada çıkardığı son sesti.
Zamanla, beslenme sesleri hafifledi. Hafiflediğinde böceklerin şarkısı tekrar başladı, önce kararsızca, sonra giderek artan bir güvenle şarkılarını sürdürdüler. Fısıltılar ve kıkırdamalar tekrar başladı. Mumlar tekrar yakıldı. Roland şimdi başı diğer yöne dönük olarak yatıyordu. Yaptıklarını gördüğünü bilmelerini istemiyordu ama tek sebep bu değildi; daha fazlasını görmeye tahammül edebileceğini sanmıyordu. Yeterince görmüş ve duymuştu.
Ama kıkırdamalar ve fısıltılar bu kez ona doğru yaklaşıyordu. Roland göğsünün üzerindeki madalyona konsantre olarak gözlerini kapadı. Altın oluşundan mı yoksa üzerinde Tanrı yazdığı için mi bilmiyorum ama yaklaşmak istemiyorlar, demişti John Norman. Küçük Hemşireler kendi kendilerinde fısıldayarak dedikodu yapıyorlar, ona giderek daha çok yaklaşırlarken bu düşünce onu biraz olsun rahatlatmıştı ama madalyon karanlıkta pek zayıf bir koruma gibi görünüyordu.
Roland haçlı-köpeğin çok uzaklarda havladığını duydu.
Hemşireler etrafını sardığında kokularını alabildiğini fark etti. Çok çirkin, nahoş, bozuk ete benzer bir kokuydu. Böylelerinin başka nasıl kokması beklenirdi ki?
"Çok güzel bir adam," dedi Hemşire Mary. Rüyadaymış gibi alçak bir sesle konuşmuştu.
"Ama çok çirkin bir sigul takıyor," dedi Hemşire Tamra.
"Onu boynundan çıkaracağız!" dedi Hemşire Louise.
"Ve öpücüklerimizi alacağız!" dedi Hemşire Coquina.
"Herkese öpücük!" diye bağırdı Hemşire Michela. Sesindeki coşku ve heves öylesine yoğundu ki diğerlerini güldürdü.
Roland her yerinin felç olmadığını fark etti. Vücudunun bir bölgesi kadınların sesleriyle uyanmış, dik duruyordu. Bir el, üzerindeki hasta elbisesinin altına uzandı, sertleşmiş organına dokundu, kavradı, okşadı. Ilık ıslaklık vücudundan neredeyse hemen boşalırken Roland dehşet içinde sessizce, uyuyor numarası yaparak yattı. El, başparmağı yumuşayan organ üzerinde dolaşarak olduğu yerde bir süre daha kaldı. Sonra bıraktı ve biraz yukarı yöneldi. Karnının alt kısmındaki ıslaklığı buldu.
Rüzgâr kadar hafif kıkırdamalar.
Çan sesleri.
Roland gözlerini fark edilmeyecek kadar açarak ince mumların aydınlığında kendisine gülen yaşlı suratlara baktı, parlayan gözler, sapsarı yanaklar, alt dudakların üzerine doğru uzanan sivri dişler. Hemşire Michela ve Louise'in keçi sakalı varmış gibi görünüyordu ama bunun sebebi uzayan tüyler değil, yaşlı adamın kanıydı.
Mary avucunu bir hemşireden diğerine uzattı; her biri avucundaki sıvıyı yaladı.
Roland gözlerini yumdu ve gitmelerini bekledi. Sonunda gittiler.
Bir daha asla uyumayacağım, diye düşündü ve beş dakika sonra uykuya daldı.

HEMŞĐRE MARY. BĐR MESAJ. RALPH'TEN BĐR ZĐYARET. NORMAN'IN KADERĐ. TEKRAR HEMŞĐRE MARY.

Roland uyandığında gün ortasıydı, ipek tavan parlak bir beyazdı ve hafif esintiyle usulca dalgalanıyordu. Doktor böceklerin şarkısı durmamacasına devam ediyordu. Yan yatakta Norman derin bir uykudaydı. Başını yana öylesine çevrilmişti ki yanağı omzuna değiyordu.
Artık sadece Roland ve Norman kalmıştı. Sakallı adamın yattığı yatak boştu. Bembeyaz çarşafı düzgünce

serilmiş, yastık başucuna konmuştu Vücudunu saran karmaşık şeritler ortada yoktu. Roland mumları, birleşen ve ipek tavana doğru yükselen, sakallı adamın etrafını saran hemşireleri aydınlatan ışıklarını hatırladı. Kıkırdamalarını. Lanetli çanlarının seslerini.
Bu düşünceler bir davetmiş gibi Hemşire Mary ve Hemşire Louise koridorun ucunda belirdi. Louise elinde bir tepsi taşıyor ve huzursuz görünüyordu. Mary'nin kaşları çatılmıştı. Đyi bir ruh halinde olmadığı belliydi. O kadar iyi beslendikten sonra böyle asık suratlısınız, ha? diye düşündü Roland.
Silahşorun yatağının yanına gelen hemşire ona baktı. "Doğrusu sana teşekkür etmek için çok az sebebim var," dedi doğrudan konuya girerek:
"Teşekkürünüzü istemiş miydim?" diye sordu Roland eski bir kitabın sayfaları gibi kuru bir sesle. Kadın bu soruya aldırmadı. "Sadece küstah ve vesveseli olan birini tam bir asiye çevirdin. Annesi de ondan farklı değildi ve bu yüzden Jenna'yı ait olduğu yere getirdikten kısa bir süre sonra öldü. Elini kaldır, nankör adam."
"Yapamam. Kıpırdayamıyorum."
"Yok canım? Beni kandırmaya çalışman acınası bir çabadan fazlası değil. Ne yapıp ne yapamayacağını çok iyi biliyorum. Şimdi elini kaldır."
Roland harcadığından fazla enerji sarf ediyormuş gibi görünmeye gayret ederek sağ elini kaldırdı. Bu sabah onu tutan şeritlerden kurtulalabilecek kadar kuvvetli olacağını sanmıştı... ama sonra ne olacaktı? "Đlaç" olmasaydı bile yürüyebilmesi daha saatler boyunca mümkün değilmiş gibi geliyordu... ve Hemşire Mary'nin arkasında duran Hemşire Louise'in elindeki tepside bir kâse çorba daha vardı. Kâseye bakınca Roland'ın karnı guruldadı.
Başhemşire bunu duydu ve hafifçe gülümsedi. "Yatıyor olsa bile yeterince uzun zaman geçtikten sonra güçlü bir adamın iştahı açılabiliyor. Sence de öyle değil mi, John'un ağabeyi Jason?"
"Senin de çok iyi bildiğin gibi ismim James, hemşire."
"Sahi mi?" Öfkeyle güldü. "Hah! Peki ya küçük sevgilini sertçe ve uzun süre -sırtından ter damlacıkları gibi kan boşalana dek diyelim- kırbaçlarsam sence bana farklı bir isim söyler mi? Yoksa küçük sohbetiniz sırasında ona adını söyleyecek kadar güvenmedin mi?"
"Ona dokunursan seni öldürürüm."
Mary tekrar güldü. Yüzü titreşti, ağzı ölmek üzere olan bir denizanasına benzedi. "Biz sana söz edene dek bize ölümden bahsetme."
"Hemşire, madem Jenna ile anlaşamıyorsunuz, neden onu yemininden affedip kendi yoluna gitmesine izin vermiyorsunuz?"
"Bizim gibiler asla yeminlerinden dönemez. Annesi denedi ve kızı hasta, kendisi ölmek üzereyken geri geldi. Annesi Son-Dünya'ya doğru savrulan bir tutam toza döndüğünde Jenna'ya biz baktık. Bize ettiği teşekküre bak! Ayrıca birliğimizin, ka-tet'imizin sigulu olan Kara Çanlar'ı takıyor. Şimdi ye, miden aç olduğunu söylüyor!"
Hemşire Louise kâseyi uzattı ama huzursuz bakışları kumaşın altından belli olan madalyonun üzerindeydi. Ondan pek hoşlanmıyorsun, değil mi? diye düşündü Roland. Sonra çenesinde ambarcının kanıyla, vücut sıvısını yalamak için hevesle Hemşire Mary'nin avucuna doğru eğilmesi hatırladı.
Başını çevirdi. "Đstemiyorum."
"Ama karnın aç!" diye itiraz etti, Louise. "Yemezsen gücünü nasıl geri kazanacaksın, James?"
"Jenna'yı gönderin. Onun getirdiklerini yerim."
Hemşire Mary'nin yüzü karanlık bir öfkeyle çarpıldı. "Onu bir daha görmeyeceksin. Düşünceli Ev'den meditasyon süresini ikiye katlamak ve gelmemek koşuluyla salıverildi. Şimdi ye, James ya da her kimsen. Tabağındakini mideye indir yoksa seni parçalara böler ve o parçaları çorba yapmakta kullanırız. Bizim için fark etmez, değil mi, Louise?"
"Hem de hiç," dedi, Louise. Hâlâ kâseyi tutuyordu. Üzerinden duman tütüyordu ve nefis kokuyordu.
"Ama senin için fark edebilir," dedi Hemşire Mary neşesizce sırıtarak. Dişleri normalden iriydi. "Burada kan akmasını pek istemiyoruz. Doktorlar sevmiyor. Kan onları tahrik ediyor."
Kanın tek tahrik ettiği böcekler değildi ve Roland bunu çok iyi biliyordu. Çorba konusunda başka seçeneğinin olmadığını da biliyordu. Kâseyi Louise'den aldı ve yavaşça içmeye koyuldu. Hemşire Mary'nin yüzündeki tatmin dolu ifadeyi silebilmek için çok şey verebilirdi.
"Güzel," dedi kadın kâseyi alıp iyice boşalmış olduğundan emin olduktan sonra. Roland'ın eli daha şimdiden ağırlaşmış, tekrar askının içine düşmüştü. Dünya, daha önce olduğu gibi uzaklaşmaya başladı. Hemşire Mary eğildi. Giysisinin üst kısmı, Roland'ın sol omzuna değiyordu. Roland kadının ekşi, keskin kokusunu alabiliyordu. Dermanı olsa öğürürdü.
"Gücün biraz yerine gelince boynundaki o çirkin şeyi çıkar, yatağın altındaki pisuara koy. Zaten en baştan beri ait olduğu yer orası. Bu uzaklıktan bile başımı ağrıtıp boğazımı sıkıştırıyor."

Roland olağanüstü bir çaba harcayarak konuştu. "Đstemiyorsan sen çıkar. Seni nasıl durdurabilirim, sürtük?" Mary'nin yüzü bir kez daha fırtına bulutları gibi karardı. Roland bir an için kadının madalyona bu kadar yakın bir yere vurmaya cesaret edeceğini sandı. Ama anlaşıldığı kadarıyla sadece belden aşağısına dokunabiliyordu.

"Bu konuyu biraz daha düşünmeni öneririm," dedi kadın. "Đstersem Jenna'yı kırbaçlatabilirim. Kara Çanlar'ı o taşıyor ama başhemşire benim. Bunu iyi düşün."

Dönerek uzaklaştı. Roland'a kısaca baktıktan sonra –bakışları korku ve şehvetin garip bir karışımı vardı Hemşire Louise de onu izledi.

Buradan kurtulmam gerek, diye düşündü, Roland. Kurtulmalıyım.

Ama uyku sayılmayacak o karanlık boşluğa tekrar çekildi. Ya da kısa bir süreliğine uyudu. Ve rüya gördü. Narin parmaklar ellerini okşadı. Ilık dudaklar kulağını öptü ve fısıldadı: "Yastığının altına bak, Roland ama buraya geldiğimi kimseye söyleme."

Bir süre sonra Roland gözlerini tekrar açtı. Đçinde Hemşire Jenna'nın güzel, genç yüzünü ve örtüsünün altından çıkan virgül şeklindeki o as perçemini göreceğine dair küçük bir beklenti vardı. Ama karşısında hiç kimse yoktu. Tavanı ve duvarları oluşturan ipek duvarlar bembeyaz parlıyordu. Đçeride saati tahmin etmek oldukça zor olsa da Roland öğle vakti civarı olduğunu düşündü. Hemşirelerin verdiği ikinci çorbayı içmesinin üzerinden üç saat kadar geçmiş olmalıydı.

Yanındaki yatakta Norman hâlâ hafifçe horlayarak uyuyordu.

Roland elini kaldırıp yastığının altına uzanmayı denedi. Elini hareket ettiremiyordu. Tek yapabildiği parmak uçlarını oynatmaktı. Tüm sabrını toplayıp dikkatini odaklayarak bekledi. Sabretmek hiç kolay olmuyordu. Sürekli Norman'ın söylediklerini düşünüyordu, pusudan yirmi kişinin kurtulduğunu söylemişti... en azından başlangıçta öyleydi. Birer bira ortadan kayboldular. Sadece şu adam ve ben kaldık. Ve şimdi bir de sen varsın.

Kız burada değildi. Beyninde uzun yıllar önce ölmüş olan eski dostu Alain'in yumuşak, üzgün sesi belirdi. Diğerleri tetikteyken buraya gelmeye cesaret edemez. Sadece bir rüyaydı.

Ama Roland bir rüyadan fazlası olabileceğini düşünüyordu.

Bir süre sonra -beyaz ipeğin parlaklığındaki azalma, aradan geçen sürenin bir saat kadar olduğunu işaret ediyordu- Roland elini kaldırmayı tekrar denedi. Bu kez yastığının altına uzanmayı başarmıştı. Silahşoru boynunu destekleyen geniş askıya konmuş olan yastık yumuşak ve kabarıktı. Önce hiçbir şey bulamadı ama parmakları biraz daha ilerleyince tutam sert, ince çubuğa dokundu.

Biraz daha güç toplamaya çalışarak duraksadı (her hareket, tutkalda eve çalışmaya benziyordu) sonra biraz daha uzandı. Kurumuş bir çiçek buketi hissi veriyordu. Bir kurdeleyle bağlanmış gibiydi. Roland revirin boş ve Norman'ın hâlâ uykuda olduğundan emin olduğu için etrafına baktı, sonra yastığının altındakini çıkardı. Uçlarında kahverengimsi tomurcuklar olan soluk yeşil, altı tane kuru saptı. Roland'a çocukluğunda Cuthbert ile Büyük Ev'in mutfağına yaptıkları ziyaretleri hatırlatan garip, mayamsı bir kokuları vardı. Geniş, beyaz, ipek bir objeyle bağlanmışlardı ve yanmış ekmek gibi kokuyorlardı. Kurdelenin altında bir parça katlanmış kumaş vardı. Bu lanetli yerde her şeyde olduğu gibi bu kumaş parçası da ipekti.

Roland nefes nefese kalmıştı. Kaşlarında biriken teri hissedebiliyordu. Ama hâlâ yalnızdı, güzel. Kumaşı alıp açtı. Bulanıklaşmış kömür rengi harflerle şu mesaj yazılmıştı:

TOMURCUKLARI KEMĐR. SAAT BAŞI BĐR TANE. FAZLASI KRAMP YA DA ÖLÜM. YARIN GECE. DAHA ÖNCE OLMAZ. DĐKKATLĐ OL!

Hiçbir açıklama yoktu ama Roland'a göre buna gerek de yoktu. Bir seçeneği olmadığı gibi. Orada kalırsa ölecekti. Tek yapmaları gereken madalyonu boynundan çıkarmaktı ve Hemşire Mary'nin bir yolunu bularak kadar zeki olduğuna şüphe yoktu.

Kuru tomurcuklardan birini kemirdi. Tadı çocukken mutfakta vermeleri için yalvardıkları kızarmış ekmeklere hiç benzemiyordu; boğazını yakmış, midesini kaynatmıştı. Aradan bir dakika bile geçmemişti ki kalp atışlarının hızı ikiye katlandı. Kasları canlandı ama iyi bir uykunun ardından olduğu gibi hoş bir canlılık değildi bu; önce titrediler, sonra düğüm düğüm olmuş gibi sertleştiler. Bu his çabucak geçti. Norman bir saat kadar sonra uyandığında nabzı normale dönmüştü, ama Jenna'nın bir seferiden fazlasını yememesi yönünde yaptığı uyarıyı anlayabiliyordu, bu şey güçlü bir maddeydi.

Kuru buketi tekrar yastığının altına koydu ve çarşafın üzerine dağılmış ot parçacıklarını dikkatle temizledi. Sonra başparmağıyla ipek kumaşın üzerindeki yazıyı dağıttı. Đşini bitirdiğinde kumaşın üzerinde sadece anlamsız lekeler vardı. Kumaşı da yastığının altına soktu.

Norman uyandığında silahşorla ikisi gencin evi Delain'den -Ejder Yuvası ve Yalancının Cenneti olarak da biliniyordu- konuştular. T-masalların kaynağının Delain olduğu söylenirdi. Norman yapabilirse Roland'ın her iki kardeşin madalyonunu da evlerine, anne babasına götürmesini ve Jesse'nin oğulları John ve James'in başına gelenleri anlatmasını istedi.

"Bunu kendin yapacaksın," dedi Roland.
"Hayır." Norman elini kaldırmak istedi, belki burnunu kaşıyacaktı ama o kadarını bile yapamadı. Eli yaklaşık yirmi santim yükseldi, sonra tekrar çarşafın üzerine düştü. "Sanmıyorum. Bu şekilde tanışmamız ne kötü, senden hoşlanmıştım."
"Ben de senden, John Norman. Tanıştığımıza memnun oldum."
"Ben de. Hele etrafta böyle sevimli hanımlar varken."
Çok geçmeden yine uykuya daldı. Roland onunla bir daha konuşamadı... sadece duydu. Evet. John Norman son çığlığını atarken Roland yatağının üstünde asılı yatıyor, uyuyor numarası yapıyordu. Đkinci tomurcuğun kaslarındaki ve kalp atışları üzerindeki etkisi henüz geçmişti ki Hemşire Michela elinde Roland'ın akşam çorbasıyla göründü. Michela, Roland'ın kızarmış yüzüne hafif bir endişeyle baktı ve dokunamayacağı için Roland'ın ateşi olmadığı yolunda söylediklerine inanmak zorunda kaldı. Madalyon onu uzak tutuyordu. Çorbanın yanında bir sandviç vardı. Ekmeği sert, içindeki et kayış gibiydi ama Roland oburca yedi. Michela ellerini önünde birleştirmiş, çok memnun bir gülümsemeyle izliyor, ara sıra başını onaylarcasına sallıyordu. Çorbası bitince kâseyi parmaklarının değmemesi için büyük bir dikkat göstererek aldı. "Đyileşiyorsun," dedi. "Yakında buradan gideceksin ve bize de sadece hatıran kalacak, Jim." "Öyle mi?" diye sordu Roland usulca.
Kadın sadece dilini üst dudağına değdirerek kıkırdadı ve uzaklaştı.
Roland uyuşukluğun bedenini sardığını hissederek başını yastığa bıraktı.
Michela'nın düşünceli gözleri... dudağına dokunan dili. Roland daha önce pişirmekte oldukları yemeğin ne zaman hazır olacağını düşünen kadınlarda bu bakışı görmüştü.
Vücudu uyku talep ediyordu ama Roland bir saat kadar uyanık kalmayı başardı. Sonra yastığının altından bir kuru tomurcuk daha çıkardı. "Kıpırdatmayan, ilaç" yüzünden oldukça fazla bir çaba sarf etmek zorunda kalmıştı ve bu tomurcuğu buketten ayırıp daha yakına koymuş olmasaydı başarabileceğini sanmıyordu. Yarın gece, diyordu Jenna notunda. Muhtemelen kaçmayı kastediyordu ama bu fikir Roland'a inanılmaz görünüyordu. Vücudunun şu an içinde bulunduğu durum düşünülecek olursa orada daha yıllarca yatabilirmiş gibi geliyordu.
Tomurcuğu kemirdi. Enerji, vücuduna bir sel gibi aktı; kasları hareketlendi, kalp atışları hızlandı ama bu hayat doluluk hissi neredeyse geldiği gibi kayboldu. Hemşirelerin ilacı baskın çıkmıştı. Tek yapabileceği umut etmek... ve uyumaktı.
Uyandığında zifiri karanlıktı ve askılar içindeki kollarıyla bacaklarını neredeyse doğal denebilecek bir kolaylıkla hareket ettirebiliyordu. Yastığının altından bir tomurcuk daha çıkardı ve temkinle çiğnedi. Jenna yarım düzine sap bırakmıştı ve ikisinin ucundakiler bitmek üzereydi.
Silahşor sapı yastığın altına geri koydu ve ıslak bir köpeğin silkinmesi gibi titremeye başladı. Fazla kaçırdım, diye düşündü. Şansım varsa kriz geçirmem...
Kalbi şiddetle çarpıyordu. Sonra bu yetmezmiş gibi koridorda yaklaşan mum ışığım gördü. Eteklerinin hışırtısı ve terliklerinin hafif sesi duruyordu.
Tanrılar, neden şimdi? Titrediğimi görecekler...
Roland tüm dikkatini toplayarak gözlerini kapadı ve bacaklarının sarsılmasını engellemeye çalıştı. Şu lanetli askılar yerine yatakta olsaydı! akılar sıtma tutmuş gibi sallanıyordu.
Küçük Hemşireler yaklaştı. Kapalı gözkapaklarının ardındaki ışıkları kırmızı bir parlaklık halindeydi. Hemşireler bu gece ne kıkırdıyorlar, ne de kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Neredeyse yanı başına varmışlardı ki Roland yalnız olmadıklarını fark etti. Ortalarında burnu tıkalıymış gibi gürültülü nefesler alan bir yaratık vardı.
Silahşor, kollarındaki ve bacaklarındaki şiddetli kasılmaları kontrol altında tutarak kapalı gözlerle yatıyordu, ama derisinin altında hâlâ kanı düğümleniyormuşçasına seğirmeler oluyordu. Ona dikkatle bakan biri, bir terslik olduğunu hemen anlardı. Kalbi kırbaçlanan bir at gibi dörtnalaydı, mutlaka görebilir... Ama baktıkları o değildi, en azından şimdilik.
"Çıkar şunu," dedi Mary. Adi lisanın Roland'ın güçlükle anlayabildiği daha da adileşmiş halinde konuşuyordu. "Sonra da diğerininkini. Haydi, Ralph."
"Visskiniz var?" diye sordu salyası akan yaratık. Lehçesi Mary'den daha ağırdı. "Tütün var?" "Evet, evet hem de çok var ama ancak şu lanet şeyleri çıkardıktan sonra alabilirsin!" Sesi sabırsız, bir o kadar da korku doluydu.
Roland başını çok dikkatli bir şekilde sola çevirdi ve gözlerini fark edilmeyecek kadar açtı. Eluria'nın altı Küçük Hemşiresi'nden beşi, ellerinde ince mumlarla, uyuyan John Norman'ın yatağının öte yanında sıralanmışlardı. Mum ışığı John Norman'ı ve en güçlü adama bile kâbuslar gördürecek suratlarını aydınlatıyordu. Gecenin zifiri karanlığında aldatıcı maskelerini bir kenara atmışlardı. Bol giysiler içindeki asırlık cesetlerden farkları yoktu.
Hemşire Mary'nin elinde Roland'ın tabancalarından biri vardı. Bunu görünce Roland'ın içinde kadına karşı

yeni bir nefret dalgası belirdi ve bu cüretinin cezasını vereceğine dair kendine söz verdi.
Garipti ama yatağın ayakucunda duran yaratık, kocakarılarla karşılaştırıldığında neredeyse normal görünüyordu. Yeşil yaratıklardan biriydi. Roland, Ralph'i hemen tanıdı. O Melon Şapka'yı unutması uzun zaman alacaktı.
Ralph Norman'ın yatağının diğer tarafına geçti ve bir anlığına Roland hemşireler arasına girdi. Sonra Norman'ın başucunda durdu. Roland hepsini rahatlıkla görebiliyordu.
Norman'ın madalyonu hasta elbisesinin üzerindeydi, belki çocuk uyurken kendisini daha iyi koruyabilir umuduyla göz önünde olmasını istemişti. Ralph erimiş ve şekli bozulmuş eliyle madalyonu tuttu. Yeşil adam madalyonu kaldırırken kadınlar yüzlerinde hevesli ve açgözlü bir ifadeyle onu izliyordu. Sonra Ralph madalyonu geri bıraktı. Hemşirenin yüzü hayal kırıklığıyla asılmıştı.
"Onu istemiyorum," dedi Ralph gıcırtı gibi sesiyle. "Visski isstiyorum! Tütün isstiyorum!" "Đstediğini alacaksın," dedi Hemşire Mary. "Hem sana, hem aşağılık kabilene yetecek kadar. Ama önce o korkunç şeyi çıkaracaksın! Đkisinden de! Anladın mı? Ve sakın bizimle oyun oynamaya kalkma!" "Yokssa ne olur?" diye sordu Ralph. Güldü. Boğulmakla gargara yapmak arası bir sesti. Boğazı ve ciğerleri kötü bir hastalıkla mahvolmuş, ölüm döşeğindeki bir adamın kahkahasını andırıyordu ama Roland'a göre hemşirelerin kıkırdamalarından çok daha iyiydi. "Ne yaparssınız, Hemşire Mary? Kanımı mı içerssiniz? Kanımı içersseniz ölür kahrssınız, cessediniz de karanlıkta parlar!"
Mary, silahşorun tabancasını doğrulttu. "Ya o korkunç şeyi çıkarırsın ya da olduğun yerde ölürsün."
"Muhtemelen isstediğinizi yaptıktan ssonra da öleceğim."
Hemşire Mary hiçbir şey söylemedi. Diğerleri kara gözleriyle yaratığa bakmayı sürdürdüler. Ralph düşünüyormuş gibi başını öne eğdi. Roland, Melon Şapka'nın düşünebildiğinden şüpheliydi. Ama Hemşire Mary ve diğerleri inanmasa da bu kadar hayatta kaldığına göre Ralph biraz da olsa becerikli olmalıydı, ama elbette buraya gelirken Roland'ın tabancalarını hesaba katmamıştı. "Ssmasher o tabancaları ssize vermekle hata etmiş," dedi sonunda yaratık. "Bana ssöylemeden ssize vermiş. Ona visski mi verdiniz? Tütün mü?"
"Seni ilgilendirmez," dedi Hemşire Mary. "O altın parçasını hemen çocuğun boynundan çıkaracaksın yoksa yan tarafta yatan adamın yakınlarından biri beyninin kalanını havaya uçurur."
"Pekâlâ," dedi Ralph. "Đstediğiniz gibi olssun."
Tekrar uzandı ve erimiş parmaklarıyla madalyonu kavradı. Bunu yavaş hareketlerle yapmıştı ama arkadan gelen çok çabuk oldu. Madalyonu hızla çekip zinciri kopardı ve karanlığa doğru fırlattı. Diğer elinin uzun, tırtıklı tırnaklarını çocuğun boğazına daldırdı ve yırtarak açtı.
Talihsiz çocuğun boğazından, boğuk haykırışı eşliğinde karanlıkta kırmızıdan çok siyah görünen bir kan deryası fışkırdı. Kadınlar çığlık attılar, ama korkuyla değil. Heyecan fırtınasına kapılmış kadınlarınki gibiydi çığlıkları. Yeşil adam unutulmuştu. Roland unutulmuştu. John Norman'ın boğazından fışkıran kan dışında her şey unutulmuştu.
Mumları ellerinden düşürdüler. Mary telaş ve dikkatsizlikle Roland'ın tabancasını bıraktı. Ralph koşarak gölgeler içinde kaybolurken (viski ve tütünü başka zaman alabileceğini düşünmüş olmalıydı; bu gece tüm dikkati hayatını kurtarmak üzerinde odaklanmıştı) silahşorun son gördüğü kurumadan önce mümkün olduğunca çok kan içebilmek için atılan hemşirelerdi.
Kocakarılar yan yataktaki çocuğun kanıyla oburca beslenirken Roland kasları seğirerek, kalbi hızla çarparak sessizce yattı. Sonsuza dek sürecekmiş gibiydi ama sonunda işlerini bitirdiler. Mumlarını tekrar yaktılar ve kendi aralarında mırıltıyla konuşarak uzaklaştılar.
Çorbadaki ilacın etkisi çiğnediği bitkiye bir kez daha baskın geldi ve Roland minnetle uykuya daldı... ama uykusu bu kez sakin değildi.
Rüyasında kasaba meydanındaki yalakta yatan şişmiş cesede bakıyor, AHLAKSIZLIK VE ISLAH KAYITLARI'na düşülmüş notu düşünüyordu. Yeşil yaratıklar def edildi, yazılmıştı ve belki de gerçekten def edilmişler ama sonra daha beter bir kabile gelmişti. Kendilerine Eluria'nın Küçük Hemşireleri adını veren bir kabile. Ve ondan önceki yıllarda da isimleri muhtemelen Tejuas'ın veya Kambero'nun veya bir başka Batı kasabasının Küçük Hemşireleri'ydi. Çanları ve böcekleriyle gelmişlerdi. Peki nereden? Kim bilir? Önemi var mıydı? Yalağın kirli suyu üzerindeki gölgesinin yanına bir başka gölge düştü.
Roland dönüp bakmaya çalıştı. Yapamadı; olduğu yerde donmuştu. Kuru yeşil bir el omzunu kavradı ve onu çevirdi. Ralph'ti. Melon Şapkası geriye kaykılmıştı; John Norman'ın kanla kıpkırmızı olmuş madalyonu şimdi onun boynunda asılıydı.
"Böö!" diye haykırdı Ralph. Eksik dişleriyle sırıttı. Sandal ağacından kabzası olan büyük tabancayı doğrulttu. Tetiği çekti...
...ve Roland baştan ayağa titreyerek uyandı. Terle kaplı derisi buz kesmişti. Solundaki yatağa baktı. Boştu. Çarşafı düzgünce serilmiş, kar beyazı yastık yatağın başucuna özenle yerleştirilmişti. John Norman'dan hiçbir iz yoktu. Yatak sanki yıllardır boştu.

Roland artık yalnızdı. Tanrılar yardımcısı olsun, artık Eluria'nın Küçük Hemşireleri'nin, o tatlı ve sabırlı ev sahiplerinin tek hastasıydı. Bu korkunç yerde kalan tek insan, damarlarında sıcak kan akan tek yaratık bir o kalmıştı.
Hâlâ havada asılı yatıyordu. Göğsündeki madalyonu sıkıca kavrayarak boş yatakların üzerinden koridorun sonuna baktı. Biraz bekledikten sonra yastığının altındaki tomurcuklardan birini daha çiğnemeye başladı.
Mary on beş dakika sonra elinde tepsiyle geldiğinde gerçekte olmadığı kadar güçsüz görünerek tepsideki kâseyi aldı. Bu kez kâsede lapa vardı... ama ana maddesinin değişmediğine şüphe yoktu. "Bu sabah ne kadar iyi görünüyorsun," dedi başhemşire. Yüzü normal görünüyordu, maskenin altında yaşlı bir vampir olduğuna dair ipuçları veren titreşimler yoktu. Đyi beslenmişti ve bu da görüntüsüne yansımıştı. Bu düşünceyle Roland'ın midesi altüst oldu. "Yakında eski formuna kavuşacağından hiç şüphem yok." "Palavra," dedi Roland zayıf bir homurtuyla. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Ayakta duracak halim yok. Yiyeceklerin içine bir şey karıştırdığınızdan kuşkulanmaya başladım."
Mary bu sözleri üzerine neşeyle güldü. "Ah, siz erkekler yok musunuz! Her zaman güçsüzlüklerinizin sorumlusunun içten pazarlıklı kadınlar olduğunu düşünürsünüz! Aslında bizden ne çok çekinirsiniz, ama bunu kendinize bile itiraf edemezsiniz!"
"Kardeşim nerede? Gece rüyamda burada bir kargaşa olduğunu gördüm. Ve şimdi de kardeşim ortada yok."
Mary'nin gülümsemesi hafifçe soldu. Gözlerinde tuhaf bir ışıltı belirdi. "Ateşi çok yükseldi ve bulaşıcı bir hastalığı olma ihtimalini düşünerek onu Düşünceli Ev'e götürdük."
Onu mezara götürdünüz, diye düşündü Roland. Belki orası da bir tür Düşünceli Ev. "O çocukla kardeş olmadığınızı biliyorum," dedi Mary lapayı yiyişini izlerken. Roland vücudundaki enerjinin onu terk ettiğini hissetmeye başlamıştı bile. "Sigulun varlığı bir şey kanıtlamaz. Kardeş değilsiniz. Neden yalan söylüyorsun? Bu günah değil mi?"
"Böyle bir fikre nereden kapıldın, hemşire?" diye sordu Roland tabancalardan bahsedip bahsetmeyeceğini merak ederek.
"Başhemşire pek çok şeyi bilir. Neden itiraf etmiyorsun, Jimmy? Đtiraf etmenin ruha iyi geldiği söylenir." "Bana Jenna'yı gönderirseniz belki size daha fazlasını anlatırım."
Mary'nin yüzündeki hafif gülümseme, tebeşirle yazılmış bir yazının yağmur altında yok olması gibi silindi. "Neden onunla konuşmak istiyorsun?"
"Đyi biri," dedi Roland. "Başkalarına pek benzemiyor."
Mary sırıttı ve iri dişleri gözler önüne serildi. "Onu bir daha görmeyeceksin. Kafasını karıştırdın ve bunun devam etmesine izin veremem."
Gitmek üzere arkasını döndü. Roland zayıf görünmeye ve fazla abartmamaya çalışarak (rol yapmakta hiçbir zaman çok başarılı olmamıştı) kâseyi uzattı. "Bunu almayacak mısın?"
"Başına geçirip takke olarak kullanabilirsin. Ya da istersen kıçına sok. seninle işim bittiğinde anlatmak için yalvaracaksın, seni susturana dek konuşacak, daha fazlasını anlatmak isteyeceksin!" Bu sözlerin ardından eteğini hafifçe kaldırarak hızlı adımlarla uzaklaştı. Roland onun gibi yaratıkların gündüzleri ortaya çıkamayacağını düşünmüştü. Eski hikâyelerin bu kısmının yanlış olduğu kesindi. Ama bir kısmı doğru gibi görünüyordu; şekilsiz bir karartı hemen yanı başında onu izliyordu ama kadının gölgesi yoktu.

VI. JENNA. HEMŞĐRE COQUINA. TAMRA, MICHELA, LOUISE. HAÇLI-KÖPEK. SONRASINDA OLANLAR.

Roland'ın hayatının en uzun günlerinden biri oldu. Ara ara kestirdi ama hiç derin uyumadı; tomurcuklar görevini yapıyordu ve Jenna'nın yardımıyla oradan kurtulabileceğine inanmaya başlamıştı. Bir de tabancaları sorunu vardı. Belki Jenna onları almasına yardım edebilirdi.
Geçmek bilmeyen saatlerde eski günleri düşündü, Gilead'ı ve dostlarını, Geniş Dünya Fuarı'nda neredeyse kazanacağı yarışmayı. Sonunda kazı alan bir başkası olmuştu ama Roland da bir şans yakalamıştı. Annesini ve babasını düşündü; yaşamı boyunca nazik ve iyi olmaya çalışan Abel Vannay'yi ve Roland çölde onu eyerinden düşürene dek kötülüğün tarafında olan Eldred Jonas'ı düşündü.
Ve her zaman olduğu gibi Susan'ı düşündü.
Beni seviyorsan göster, demişti Susan... ve Roland da dediğini yapmıştı. Yapmıştı. Zaman bu şekilde geçti.
Zorlu geçen saat başlarında yastığının altından bir tomurcuk çıkarıp çiğnedi. Bitkinin içindeki madde vücuduna girerken artık eskisi gibi titremiyor, kalp atışları delice hızlanmıyordu. Tomurcuklar artık hemşirelerin verdiği ilaçla yaptığı mücadeleden galip çıkıyordu.
Güneşin ipek tavan üzerine dağılan parlaklığı yavaşça solmaya başla-il ve yatakların hizasında daima varmış gibi görünen loşluk, tavana doğru yükselerek reviri kararttı. Uzun odanın batı duvarı, günbatımının kırmızımsı turuncu renklerine büründü.
Bu kez akşam yemeğini getiren Hemşire Tamra'ydı, çorba ve yanında yine lapa. Roland'ın elinin yanına bir

de çöl zambağı koydu. Koyarken gülümsüyordu. Yanakları kızarmıştı. O gün hepsinin yüzü patlayana kadar emmiş sülükler gibi kırmızıydı.
"Hayranından, Jimmy," dedi Tamra. "Sana çok iyi davranıyor! Zambak, 'verdiğim sözü unutma' anlamına gelir. Sana ne sözü vermişti Johnny'nin ağabeyi Jimmy?"
"Beni görmeye geleceğini ve konuşacağımızı."
Tamra öyle bir kahkaha attı ki alnındaki çanlar çıngırdadı. Coşkulu bir neşeyle el çırptı. "Ne kadar hoş! Evet, hem de çok!" Gülümseyerek Roland'a doğru eğildi. "Bu sözün asla tutulamayacak olması ne yazık Onu bir daha asla göremeyeceksin, güzel adam." Kâseyi aldı. "Başhemşirenin kararı." Gülümsemeye devam ederek ayağa kalktı. "Neden o çirkin altın sigulu çıkarmıyorsun?"
"Çıkarmam."
"Kardeşin çıkardı, bak!" Eliyle işaret etti ve Roland gözucuyla Ralph'in fırlattığı yerde, koridorda duran altın madalyona baktı.
Hemşire Tamra, yüzüne yapışmış gibi görünen gülümsemesiyle ona döndü.
"Onu hasta edenin o çirkin şey olduğuna karar verdi ve çıkarıp attı. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım."
Roland tekrarladı. "Hiç sanmıyorum."
"Sen bilirsin," dedi kadın umursamazca kâseyi alıp uzaklaştı.
Roland giderek bastıran uykuya revirin batı duvarındaki kızıl alevler küllere dönüşüp alacakaranlık çökünceye kadar direndi. Sonra tomurcuklardan birini daha çiğnedi ve vücuduna güç aşılandığını hissetti. Kalp çarptıran, kaslarını titreten sahte bir enerji değil, gerçek güçtü. Düştüğü yerde günün son ışıklarıyla parlayan altın madalyona baktı ve içinden John Norman'a söz verdi: ka seyahatlerinden birinde karşılaşmalarına izin verirse diğer madalyonla beraber onu da Norman'ın akrabalarına verecekti.
O gün ilk defa kendisini huzurlu hissederek uyudu. Uyandığında zifiri karanlık çökmüştü. Doktor böcekler daha önce olmadığı kadar tiz bir şarkı söylüyorlardı. Yastığının altından bir tomurcuk çıkarıp çiğnemeye başlamıştı ki soğuk bir ses, "Başhemşire haklıymış," dedi. "Gizli numaralar çeviriyormuşsun." Roland'ın kalbi duracakmış gibi oldu. Etrafına bakındı ve Hemşire Coquina'nın ayağa kalktığını gördü. Roland uyurken sessizce içeri girmiş, yanındaki yatağın altına saklanarak onu gözlemişti.
"Onu nereden buldun?" diye sordu Coquina. "Yoksa..."
"Benden aldı."
Coquina hızla döndü. Jenna koridorda onlara doğru ilerliyordu. Gül islemeli elbisesini çıkarmıştı. Çanların dizili olduğu örtüyü hâlâ takıyordu, ama örtünün uçları basit, kareli bir tişörtün omuzlarına doğru iniyordu. Tişörtün altına kot pantolon ve düz tabanlı çöl çizmeleri giymişti. Elinde bir şey vardı. Roland'ın emin olabilmesi için fazla karanlıktı ama sanki...
"Sen," diye fısıldadı Hemşire Coquina sonsuz bir nefretle. "Başhemşireye söylediğimde..."
"Kimseye bir şey söylemeyeceksin," dedi Roland.
Onu saran şeritlerden kurtulmak için bir plan yapmış olsaydı şüphesiz başarısız bir sonuç alırdı ama her zamanki kural işledi ve silahşor en az düşündüğü zamanda en iyi performansı gösterdi. Birkaç saniye içinde kolları ve sol bacağı serbest kaldı. Ama sağ bileği askıda kalmıştı. Sağ bacağı havada, omuzları yatağın üzerindeydi.
Coquina bir kedi gibi tıslayarak ona döndü. Dudakları gerildi ve sipsivri dişleri ortaya çıktı. Parmaklarını açarak Roland'ın üzerine atıldı. Tırnakları uzun ve sivri görünüyordu.
Roland madalyonu kaptı ve ona doğru kaldırdı. Coquina tıslayarak geriledi ve hızla Jenna'ya döndü. "Sana gününü göstereceğim, seni aptal!" diye haykırdı.
Roland bacağını kurtarmaya çalıştı ama yapamadı. Lanet olası askı her nasılsa bir darağacı ilmeği gibi bileğine dolanmıştı.
Jenna ellerini kaldırınca daha önceki düşüncesinde yanılmamış olduğunu gördü: tabancalarını getirmişti. Gilead'dan ayrılırken taktığı kesenin üzerindeki meşin tabancalıkta duruyorlardı.
"Vur onu, Jenna! Vur onu!"
Ama Jenna, Roland'ın örtüsünü geri itmesi için ısrar ettiği gün yaptığı gibi başını iki yana salladı. Çanlar, silahşorun beynine iğneler batmış gibi hissetmesine yol açacak kadar tiz bir ses çıkardı. Kara Çanlar. Ka-tet'lerinin sigulu. Ne...
Doktor böceklerin şarkısı çanların sesine benzeyen bir keskinlik yükseldi. Artık şarkıları kulağa hoş gelmiyordu. Hemşire Coquina'nın, Jenna'nın boğazına yönelmiş elleri havada duraksadı; Jenna ne gerilemiş ne gözünü kırpmıştı.
"Hayır," diye fısıldadı Coquina. "Yapamazsın!"
"Yaptım bile," dedi Jenna ve Roland böcekleri gördü. Sakallı adamın bacağından inenler küçük bir taburdu. Gölgelerin içinden çıkansa bir orduydu; eğer böcek değil de birer insan olsaydılar sayıları Orta-Dünya'nın

uzun ve kanlı tarihi boyunca silah taşımış tüm askerlerinden fazla olurdu.
Bununla birlikte Roland'ın uzun süre unutamayacağı, rüyalarında onu takip edecek olan görüntü bu ordunun koridorda ilerleyişi değil, yatakları kaplayışıydı. Koridorun iki yanına sıralanmış yatakları ilerlemekte olan bir gölge gibi kaplıyorlardı.
Coquina korkuyla haykırdı ve kendi alnındaki çanları çalmak için başını iki yana salladı. Çıkan ses, Kara Çanlar'ın sesiyle karşılaştırıldığında çok cılız ve etkisiz kalmıştı.
Böcekler yeri ve yatakları siyah bir örtü gibi kaplayarak ilerlemeye devam ediyordu. Jenna, çığlık atan Coquina'nin yanından hızla geçerek Roland'ın tabancalarını yatağa, silahşorun yanına bıraktı ve bileğini saran askıya sertçe asılıp kopardı. Roland serbest kalan bacağını geri çekti. "Gel," dedi Jenna. "Onları harekete geçirdim ama durdurmak çok zor olabilir."
Hemşire Coquina'nin çığlıkları acı dolu feryatlara dönmüştü. Böcekler onu bulmuştu. "Bakma," dedi Jenna, Roland'ın ayağa kalkmasına yardım ederek. Roland daha önce ayakta olduğuna hiç bu kadar mutlu olmamıştı. "Gitmeliyiz, diğerlerini uyandıracak. Çizmelerini ve giysilerini dışarıya, yatağın kenarına koydum, taşıyabildiğim kadarını taşıdım. Nasılsın? Kendini eterince güçlü hissediyor musun?" "Sayende."
Daha ne kadar güçlü kalabileceğini bilmiyordu... ve o an bunun bir önemi de yoktu. Jenna'nın tomurcuklardan ikisini aldığını gördü. Askılardan kurtulmaya çalışırken hepsi etrafa saçılmıştı- ve koridorda hızla ilerlemeye başladılar. Böceklerden ve çığlıkları artık hafiflemeye başlamış olan Hemşire Coquina'dan uzaklaştılar.
Roland hızını hiç kesmeden kemerini taktı. Üç sıra yatağı geçmişlerdi ki çadırın girişine vardılar. Tavan ve duvarlar yıpranmış, ay ışığını geçirecek kadar ince bir kumaştandı. Ve yataklar gerçekten yatak değil, iki sıra eski püskü şilteydi.
Hemşire Coquina'nin olduğu yerde debelenen, simsiyah bir tümsek vardı. Onu görünce Roland'ın aklında nahoş bir düşünce belirdi.
"John Norman'ın madalyonunu unuttum!" Bir pişmanlık -neredeyse keder- hissi benliğini sardı.
Jenna elini cebine sokarak madalyonu çıkardı. Ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu.
"Yerden almıştım."
Roland madalyonu görmenin mi, yoksa madalyonu onun elinde görmenin mi kendisini daha mutlu ettiğini bilmiyordu. Bu, onun diğerleri gibi olmadığı anlamına geliyordu.
Sonra sevincini tam anlamıyla sindiremeden Jenna, "Al onu Roland," dedi. "Daha fazla tutamam." Ve Roland madalyonu aldığında genç kadının parmaklarındaki yanıkları gördü.
Elini tuttu ve her yanığın üzerine bir öpücük kondurdu.
"Teşekkür ederim," dedi Jenna. Ağlıyordu. "Teşekkür ederim, hayatım. Öpülmek öyle güzel ki... tüm acıya değer. Şimdi..."
Roland bakışlarının yukarıda bir yere yöneldiğini görerek o tarafa döndü. Kayalık bir patikadan hareketli ışıklar iniyordu. Arkalarında, yandıkları bina vardı, bin yıllıkmış gibi görünen yıkıntı halinde bir çiftlik eviydi. Üç mum vardı; yaklaştıklarında Roland sadece üç hemşire olduğunu gördü. Mary aralarında yoktu.
Tabancalarını çekti.
"Oooo, bir silahşormuş!" Louise.
"Korkunç bir adam!" dedi Michela.
"Hem ateşleyicilerine, hem de sevgilisine kavuşmuş!" dedi Tamra
"Fahişesine!" diye Louise ilave etti.
Öfkeyle güldüler. Korkmuyorlardı... en azından onun silahlarından korkmadıkları belliydi.
"Onları yerlerine koy," dedi Jenna ve baktığında Roland'ın zaten öyle yapmış olduğunu gördü.
Bu arada diğerleri yaklaşmıştı.
"Ooo, bakın, ağlıyor!" dedi Tamra.
"Elbisesini çıkarmış!" dedi Michela. "Belki de yeminini bozduğu için ağlıyordur."
"Neden ağlıyorsun, güzelim?" diye sordu Louise.
"Çünkü yanan parmaklarımı öptü," dedi Jenna. "Daha önce hiç öpülmemiştim. Gözyaşlarımı tutamadım."
"Ooooo!"
"Harika!"
"Bir sonraki hamlesi şeyini ona sokmak olacak. Bu daha da harika!"
Jenna bu alaycı sözleri hiçbir kızgınlık belirtisi göstermeden dinledi. Sustuklarında, "Onunla gidiyorum," dedi. "Yoldan çekilin."
Sahte kahkahaları şokla bıçak gibi kesildi ve ona bakakaldılar.
"Hayır!" diye fısıldadı Louise. "Delirdin mi sen? Ne olacağını biliyorsun!"
"Hayır, bilmiyorum. Tıpkı senin bilmediğin gibi," dedi Jenna. "Ayrıca, umurumda değil." Hafifçe döndü ve

elini paçavraya dönmüş hastane çadırının girişine doğru kaldırdı. Ay ışığında rengi cansız bir griye dönüşmüştü. Tepesine bir kızıl haç çizilmişti. Roland hemşirelerin dışarıdan küçük ve basit, içeriden büyük ve çarpıcı görünen bu çadırla kaç kasabaya gittiğini merak etti. Kaç yılda kaç kasaba... Doktor böcekler, çadırın ağzından siyah, parlak bir dil gibi dışarı çıkıyordu. Şarkı söylemeyi kesmişlerdi. Sessizlikleri korkunçtu.
"Yoldan çekilin yoksa onları üzerinize salarım," dedi Jenna.
"Yapamazsın!" diye haykırdı Hemşire Michela dehşet yüklü bir sesle.
"Yaparım. Hemşire Coquina'ya yaptım bile. Artık o da doktorların bir parçası."
Solukları cansız ağaç dalları arasından geçen soğuk rüzgâr gibiydi. Jenna'nın bu kadar ileri gidebileceğini asla düşünmemiş oldukları belliydi.
"O halde lanetlendin," dedi Hemşire Tamra.
"Lanetlenmekten bahsedenlere bakın! Yoldan çekilin."
Çekildiler. Roland önlerinden geçerken gerilediler... Jenna geçerken ise oldukları yerde iyice büzüldüler.
"Lanetlenmek mi?" diye sordu Roland harap haldeki çiftlik evinin yanından dolaşıp arkasındaki patikaya vardıklarında. Ay, bir kaya yığını üzerinde parlıyordu. Roland ay ışığının aydınlığında uçurumun altında siyah bir bölge olduğunu gördü. Hemşirelerin Düşünceli Ev dedikleri mağara orası olmalıydı. "Ne demek istediler?"
"Boş ver. Şimdi odaklanmamız gereken tek sorun, Mary. Şimdiye kadar ortaya çıkmamış olması hiç hoşuma gitmiyor."
Daha hızlı yürümeye çalıştı ama Roland onu kolundan tutarak durdurdu ve çevirdi. Böceklerin şarkısını hâlâ duyabiliyordu ama sesleri artık çok hafiflemişti; Hemşirelerin bölgesinden uzaklaşıyorlardı. Kafasının içindeki pusula hâlâ çalışıyorsa Eluria'yı da artlarında bırakıyor olmalıydılar; kasaba diğer yönde kalmıştı. Kasabanın kabuğu, diye düzeltti düşüncesini.
"Ne demek istediler, söyle."
"Hiçbir şey de olmayabilir. Sorma, Roland... sormanın ne faydası var? Olanlar oldu, köprüler yakıldı. Artık geri dönemem. Yapabilseydim de dönmezdim." Dudağını ısırarak başını kaldırdı, eğdi. Tekrar kaldırdığında yanaklarında gözyaşları vardı. "Onlarla birlikte beslendim. Bazı zamanlar kendime engel olamadım. Tıpkı senin, içinde ne olduğunu bile bile o çorbayı içmen gibi."
Roland, John Norman'ın söylediklerini hatırladı. Bir adamın yemesi gerekir... kadının da. Başını salladı. "O şekilde devam edemezdim. Sonunda lanetleneceksem onların değil, benim seçimim olsun. Annem beni onlara getirdiğinde iyiliğimi düşünüyordu ama yanılıyordu." Roland'a çekingen, korkulu gözlerle baktı, ama bakışlarını kaçırmadı. "Yolunda seninle birlikte ilerleyeceğim Gilead'lı Roland. Elimden geldiğince veya beni istediğin sürece."
"Yolumda benimle birlikte ilerleyebilirsin," dedi Roland. "Ve ben de..."
Yanımda olman benim için bir lütuf, diye devam edecekti ama patikanın ilerisinde, Küçük Hemşireler'in konakladığı vadinin tam çıkış noktasındaki gölgelerden soğuk bir ses duyuldu.
"Böyle dokunaklı bir sahneyi bölmek zorunda kalmak ne kötü. Ama buna mecburum." Hemşire Mary gölgeler arasından çıktı. Göğsünde gül işlemesi olan bembeyaz giysisi çadırın dışında gerçekte olduğu haliyle görünüyordu; bir cesedin kefeni. Paçavraya dönmüş leş gibi kumaş parçalarının altından buruş buruş bir surat ve kapkara iki göz görünüyordu. Gözleri çürük hurmalara benziyordu. Dört sivri diş, yaratığın tüyler ürpertici gülümsemesiyle ortaya çıkmıştı.
Hemşire Mary'nin alnındaki çanlar öttü... ama onlar Kara Çanlar değil, diye düşündü Roland. Aralarında fark vardı.
"Önümüzden çekil," dedi Jenna. "Yoksa çanlarımı üzerine salarım."
"Hayır," dedi Hemşire Mary yaklaşarak. "Yapamazsın. Diğerlerinden ayrılıp bu kadar uzağa gelmezler. Başını o lanet çanlar yerlerinden çıkana dek sallayabilirsin. Gelmeyeceklerdir."
Jenna başını sertçe iki yana salladı. Çanlar tiz bir sesle öttü ama daha önce olduğu gibi Roland'ın beynine iğneler batıyormuş hissi verecek kadar keskin değildi. Ve doktor böcekler -Jenna'nın deyimiyle can tam gelmedi.
Mary'nin gülümsemesi genişledi (Roland, böceklerin gelmeyeceğinden onun da son ana kadar emin olmadığını düşündü). Ceset, kadın toprak üzerinde kayıyormuş gibi onlara biraz daha yaklaştı. Kara gözleri Roland'a döndü. "Elindekini bırak."
Roland tabancalarından birini elinde tuttuğunu fark etti. Onu ne zaman eline aldığını hatırlamıyordu.
"Kutsanmadığı veya bir mezhebin kutsal sıvısına -kan, su, meni- batırılmadığı sürece o elindeki benim gibiler üzerinde işe yaramaz, silahşor, çünkü ben maddeden çok gölgeden yaratıldım."
Yine de Roland'ın ona ateş etmesini bekliyordu; silahşor bunu kadının gözlerinden anlamıştı. Tek sahip olduğun, o ateşleyiciler, diyordu gözleri. Onlar olmadan halin çadırda asılı yatıyor olmaktan farksız.
Roland ateş etmedi. Tabancasını kılıfına koydu ve kadının üzerine atıldı. Hemşire Mary şaşkın bir çığlık attı ama çığlığı fazla uzun sürmedi; Roland'ın parmakları kadının boğazını sardı ve sesi neredeyse başladığı an

kesti.
Kadının derisinin verdiği his mide bulandırıcıydı, sadece canlı değil, değişkendi. Ondan uzaklaşmaya çalışıyor gibiydi. Roland ellerinin arasından sıvı gibi aktığını hissetti. Duyduğu his, kelimelere dökülemeyecek kadar korkunçtu. Ama onu boğarak öldürmeye kararlıydı. Parmaklarının baskısını arttırdı. Sonra mavi bir ışık şimşek gibi parladı (Roland daha sonra bu ışığın havada değil, kafasının içinde olduğunu düşündü; sanki beyninde kısa ama çok şiddetli bir fırtına kopmuştu.) ve elleri kadının boynundan geri savruldu. Bir an için kadının boynunda ellerinin şeklinde çukurlar gördü. Hemen ardından vücudu geriye savruldu, sırtı arkasındaki kaya yığınına Çarptı ve başına gözlerinin önünde yıldızlar görmesine sebep olan sert bir darbe aldı. Muhtemelen bir kaya çıkıntısına çarpmıştı.
"Hayır, güzel adam," dedi kocakarı yüzünü buruşturarak. Donuk, korkunç gözlerinde sessiz kahkahalar vardı. "Benim gibilerini boğamazsın ve bu küstahlığının bedeli ağır olacak. Bedenini yüz ayrı parçaya bölelim! Ama önce yeminine sadık kalmayı bilmeyen şu kıza haddini bildireceğim. O kahrolası çanları da alacağım elbette."
"Becerebilirsen gel de al!" diye bağırdı Jenna titrekçe ve başını iki yana salladı. Kara Çanlar alay edercesine, tahrik ederek öttü.
Mary'nin gülümsemesi silindi. "Oh, yapabilirim," diye fısıldadı. Ağzı derin bir uçurum gibi açıldı. Dişleri, kırmızı bir yastıktan fırlayan sivri kemik iğnelere benziyordu. "Yapabilirim ve..."
Üstlerinden bir hırıltı duyuldu. Hırıltı yükseldi ve bir dizi havlamaya dönüştü. Mary soluna döndü ve Roland havlayan köpek üzerinde durduğu kayadan ayrılmadan hemen önce başhemşirenin yüzünde beliren şaşkınlığı açıkça gördü.
Yıldızların önünde kapkara bir şekil olan ve gerilmiş bacaklarıyla garip bir tür yarasa gibi görünen şey kadının yarı yükselmiş kolları arasından göğsüne atlayarak onu yere yıkıp dişlerini boğazına geçirmeden önce Roland ne olduğunu anlamıştı.
Hemşire Mary yere düşerken keskin bir çığlık attı. Çığlığı, Roland'ın beyninde Kara Çanlar ile aynı etkiyi uyandırmıştı. Sendeleyerek, soluk soluğa ayağa kalktı. Gölgeler içindeki yaratık ön ayaklarını kadının başının iki yanına, arka ayaklarını da kefenin gül motifi işlenmiş göğsüne yerleştirerek Mary'nin boğazını yırtmaya devam etti.
Roland, Hemşire Mary'ye büyülenmişçesine bakakalmış olan Jenna'yı kolundan yakaladı.
"Haydi!" diye bağırdı. "Senden de bir lokma almaya niyetlenmeden uzaklaşalım!"
Roland ve kolundan çektiği Jenna yanından geçerken köpek onlara aldırmadı bile. Mary'nin başını vücudundan neredeyse ayırmıştı.
Kadının eti her nasılsa değişiyor gibiydi -muhtemelen çürüyordu-ama olan her neyse Roland görmek istemiyordu. Jenna'nın görmesini de istemiyordu.
Yarı koşarak, yarı yürüyerek tırmandılar. Tepeye ulaştıklarında ay ışığı altında başları öne eğik, el ele, soluk soluğa bir süre dinlendiler.
Aşağıda kalan köpeğin sesi neredeyse duyulmaz olmuştu. Jenna sordu. "Neydi o? Biliyorsun, bildiğini yüzünden anladım. Ve nasıl oldu da saldırabildi? Hepimiz hayvanlar üzerinde güce sahibiz ama en güçlümüz oydu.
"O hayvanın üzerinde gücünüz olamaz." Roland yanındaki yatakta yatan talihsiz çocuğu hatırladı. Norman madalyonların hemşireleri nasıl olurda uzak tuttuğunu anlayamamıştı... altın ya da Tanrı demişti. Roland artık cevabı biliyordu. "Bir köpek. Basit bir kasaba köpeği. Yeşil yaratıklar beni pusuya düşürüp hemşirelere götürmeden önce onu kasaba meydanında görmüştüm. Sanırım koşup kaçabilen bütün hayvanlar kaçtı ama o kaçmadı. Eluria'nın Küçük Hemşireleri'nden korkması için bir sebep yoktu ve bunu bir şekilde biliyordu. Göğsünde Đsa dininin sembolü var. Beyaz tüylerin üzerinde siyah tüyler. Sanırım tamamen rastlantısal. Her neyse, Mary'nin işini bitirdi. Bu civarda olduğunu biliyordum. Birkaç kez havladığını duymuştum." "Neden?" diye fısıldadı Jenna. "Neden geldi? Neden kaldı? Ve neden Mary'ye o şekilde saldırdı." Gilead'lı Roland bu tür cevabı olmayan, gizemli sorulara her zaman verdiği cevabı söyledi: "Ka. Haydi. Uyuyacak bir yer bulmadan önce buradan mümkün olduğunca uzaklaşalım."
Mümkün olan mesafe en fazla on iki kilometre oldu... muhtemelen o kadar bile değil, diye düşündü Roland adaçayı kokuları arasında bir kaya çıkıntısının altına oturduklarında. Belki sekiz kilometre. Yavaş gitmelerinin sebebi kendisiydi, daha doğrusu çorbadaki ilaçtan vücudunda kalanlar. Yardımsız daha fazla ilerleyemeyeceğini anladığında Jenna'dan bir tomurcuk istedi. Genç kadın bitkideki maddenin yorucu hareketlerle birleştiğinde kalbini durdurabileceğini söyleyerek isteğini reddetti.
"Ayrıca," dedi buldukları kuytu yerin duvarına sırtını yaslayarak. "Takip etmezler. Geri kalanlar -Michela, Louise, Tamra- gitmek üzere toparlanıyordur. Zamanı geldiğinde ayrılmayı bilirler; bu yüzden bunca zamandır varlıklarını sürdürebiliyorlar. Sürdürebiliyoruz. Bazı yönlerden Çok güçlüyüz ama zayıflıklarımız daha fazla. Hemşire Mary bunu unuttu. Sanırım sonunun gelmesine haçlı-köpek kadar kendi kibri de sebep oldu."